

Filipianëve

Unë mund të bëj gjithçka
me anë të

Krishtit

që më forcon.

Filipianëve 4:13

Filipianëve

Nga: Gary J. Hall

Përkthyes: Magdalena Maylam

Kisha Biblike "Fjala e Gjallë"

www.LWBC.co.uk

<http://fjalaegjalle.2truth.com>

© Shtator 2011

Studimi 1

Parathënie

“Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Jezhu Krishtit, gjithë shenjtorëve në Jezhu Krishtin që janë në Filipi, bashkë me peshkopët dhe dhjakët: paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezhu Krisht” (Filipianëve 1:1-2).

Vendndodhja

Filipeu ishte një ndër qytetet kryesore të Maqedonisë. Emrin e kishte marrë prej Filipit II të Maqedonit, të atit të Aleksandrit të Madh. Në vitin 42 para Krishtit, perandori Oktavian e ktheu këtë qytet në një koloni të Romës (shiko Veprat e Apostujve 16:12), kurse në vitin 31 para Krishtit, perandori August e populloi qytetin me një numër të madh ushtarësh romakë, duke e kthyer atë kështu në një qendër ushtarake. Filipeu, pra, ishte si një ishull romak në mes të kombeve, sepse, edhe pse Roma qeveriste shumë rajone dhe shtete në Evropë, Azi dhe Lindjen e Mesme, të paktë ishin ata, që i kishin hedhur poshtë traditat, gjuhën dhe kulturën e tyre. Përkundrazi, banorët e Filipeut ishin bërë menjëherë romakë dhe latinishten e kishin si gjuhë zyrtare, ndaj edhe kujtonin se ishin më shumë romakë, sesa maqedonas. Po të lexojmë Veprat e Apostujve 16:19-21, e shohim se sa besnikë ishin ata ndaj Romës: **“Por zotërinjtë e saj, kur panë se u humbi shpresa e fitimit të tyre, i kapën Palin dhe Silën dhe i tërhoqën te sheshi i tregut përpara arkondëve; dhe si ua paraqitën pretorët, thanë: “Këta njerëz, që janë Judenj, e turbullojnë qytetin tonë, dhe predikojnë zakone që për ne, që jemi Romakë, nuk është e ligjshme t’i pranojmë dhe t’i zbatojmë”** (Veprat e Apostujve 16:19-21). Qyteti i Filipeut konsiderohej si porta e Evropës, ngaqë ndodhej përgjatë rrugës Egnatia. Ishte i mbrojtur mirë, sepse rrethohej prej malesh të lartë, të cilët ndanin Evropën prej Azisë. Pali e dinte se besimtarët filipianë mund të bëheshin ambasadorë të Zotit, tek punonin përgjatë rrugës Egnatia si në Perandorinë Romake, ashtu edhe në Azi.

Kisha

Filipeu ishte qyteti i parë në Evropë, që e kishte dëgjuar të predikuar vërtet Ungjillin e Krishtit, edhe pse banorët e tij mund ta kishin marrë vesh sadopak atë që kishte ndodhur në Izrael, kur njerëzit ishin pagëzuar me Frymën e Shenjtë (Veprat e Apostujve 1:5-12). Në vitin 51 pas Krishtit, si pasojë e një vegimi, që kishte përjetuar në Troas, Pali e kishte themeluar kishën e Filipeut së bashku me bashkëpunëtorët e tij (Sila, Timoteu dhe Luka): **“Kur ata po kalonin nëpër Frigji dhe në krahinën e Galatisë, u penguan nga Fryma e Shenjtë që të shpallin fjalën në Azi. Si arritën në kufijtë e Misisë, ata kërkuan të shkojnë në Bitini, por Fryma nuk i lejoi. Kështu, pasi e përshkuan Misinë, zbritën në Troas. Gjatë natës Palit iu shfaq një vegim. I rrinte para një burrë Maqedonas, që i lutej dhe i thoshte: “Kalo në Maqedoni dhe na ndihmo”. Mbase e pa vegimin, kërkuan menjëherë të shkojnë në Maqedoni, të bindur se Zoti na kishte thirrur që t’ua shpallim atyre ungjillin”** (Veprat e Apostujve 16:6-10). E

shohim, pra, se si Fryma e Shenjtë e kishte në plan Filipeun, madje edhe para se Pali të thirrej për të shkuar atje, për t'u folur njerëzve për Krishtin. Po qe se Pali do ta kishte neglizhuar udhëheqjen e Frymës dhe do të kishte shkuar diku tjetër, ndoshta ne akoma do të ishim në pritje të Ungjillit sot! Pali, pra, e vuri re menjëherë se Filipeu mund të bëhej një qendër e rëndësishme për ungjillin, ngaqë ishte një koloni strategjike e Romës. Ka të ngjarë që Pali ta ketë vizituar këtë rajon gjatë udhëtimit të tij të dytë misjonar (Veprat e Apostujve 16:11-40). Numri i judenjve në qytet ishte aq i vogël, saqë ata nuk kishin as sinagogën e tyre, por mblidheshin për të adhuruar e për t'u lutur buzë lumit Ganxhiti, rreth 500m larg qendrës së qytetit. Fakti që Filipeu nuk kishte aq shumë judenj sa vendet e tjera, ishte gjë e mirë, sepse ata nuk mund t'i bëheshin dot aq shumë pengesë ungjillit. Në fakt, në Bibël lexojmë se s'kishte fare opozitë judenjsh në këtë qytet. Pikërisht këtu, Lidia, besimtarja e parë filipiane, organizoi takime biblike në shtëpinë e saj. Ndoshta ajo ishte shkëndija, që ndezi zjarrin e zemërgjerësisë dhe të bujarisë në kishën e Filipianëve. **“Tani, o vëllezër, ju bëjmë të ditur hirin e Perëndisë, që u është dhënë kishave të Maqedonisë, se, në mes të shumë sprovave pikëllimi, mbushullia e gëzimit të tyre dhe varfëria e tyre e thellë e treguan në pasuritë e dorëgjërësinë e tyre. Sepse unë dëshmoj se ata kanë dhënë me dëshirë dhe sipas mundësisë së tyre, madje edhe përtej mundësisë së tyre, dhe na u lutën, pa na u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesëmarrjen në ofertën për shenjtorët. Dhe jo vetëm vepruan ashtu si shpresonim, po dhanë veten më përpara te Perëndia dhe pastaj te ne sipas vullnetit të Perëndisë”** (2 Korintasve 8:1-5). Pali dhe anëtarët e kësaj kishe u lidhën kështu ngushtë me njëri-tjetrin. Ai ndoshta iu bëri atyre vizitë edhe në dy raste të tjera gjatë udhëtimit të tij të tretë misjonar (Veprat e Apostujve 20:1, 3, 6).

Aty ku triumfon Ungjilli i Krishtit, aty shtohet edhe inati i fesë së rreme dhe paganizmit kundra kishës. Besimtarët e rinj shumë shpejt u ballafaquan me persekutime, por, në vend që të hiqnin dorë prej besimit, ata u shtuan edhe më shumë në numër. Këtë fakt e vërteton edhe historia e rojtarit të burgut, i cili u bë besimtar i krishterë, duke na treguar kështu se fjala e Perëndisë po predikohej në mënyrë efikase. **“Aty nga mesnata Pali dhe Sila po luteshin dhe i këndonin himne Perëndisë; dhe të burgosurit i dëgjonin. Befas u bë një tërmet i madh, saqë u tundën themelet e burgut; dhe në atë çast u hapën të gjitha dyert dhe të gjithëve iu zgjidhën prangat. Rojtari i burgut, kur u zgjua dhe pa dyert e burgut të hapura, nxori shpatën dhe donte të vriste veten, duke menduar se të burgosurit kishin ikur. Por Pali thirri me zë të lartë: “Mos i bëj ndonjë të keqe vetes, sepse ne të gjithë jemi këtu”. Atëherë ai kërkoi një dritë, u turr brenda dhe duke u dridhur i tëri u ra ndër këmbë Palit dhe Silës; pastaj i nxori jashtë dhe tha: “Zotërinj, ç'duhet të bëj unë që të shpëtohem?”. Dhe ata i thanë: “Beso në Zotin Jezu Krisht dhe do të shpëtohesh ti dhe shtëpia jote”. Pastaj ata i shpallën fjalën e Zotit atij dhe gjithë atyre që ishin në shtëpinë e tij. Dhe ai i mori që në atë orë të natës dhe ua lau plagët. Dhe ai dhe të gjithë të tijtë u pagëzuan menjëherë. Mbasi i çoi në shtëpinë e vet, ua shtroi tryezën dhe u gëzua me gjithë familjen e tij që kishte besuar në Perëndinë”** (Veprat e Apostujve 16:25-34).

Në vitin 52 pas Krishtit, Pali e caktoi Timoteun si drejtuesin shpirtëror të kishës filipiane. Më vonë, në vitin 58 pas Krishtit, ai do të kthehej për të marrë ofertat, që kisha kishte grumbulluar për besimtarët e varfër të Jeruzalemit (2 Korintasve kapitulli 8 dhe 9). Besimtarët filipianë ishin shumë bujarë, ndaj edhe në shumë raste i dërguan Palit ndihmë financiare (2 Korintasve 11:9; Filipianëve 4:15-16).

Autori

Është e qartë se letra drejtuar Filipianëve u shkrua prej Romës, në kohën kur Pali ishte në burg. Edhe pse nuk e dimë me saktësi datën e letrës, ka të ngjarë që të jetë shkruar rreth vitit 63-64 pas Krishtit. Shumë baballarë të hershëm të kishës, duke përfshirë këtu Klementin, Polikarpin, Ignatin dhe Irenin thonë se Pali ishte autor i kësaj letrë. Nuk e dimë nëse Pali e shkroi këtë letër gjatë burgosjes së tij të parë, apo gjatë asaj së dytës, por kjo situatë nuk ndikon fare në mesazhin, që ai kërkon t'iu përcjellë filipianëve. Shumica e dijetarëve besojnë se kjo është letra e fundit e Palit në burg. Në të, autori na komunikon ndjenjat e tij të singerta, lidhur me marrëdhënien e tij personale me Zotin Jezus Krisht. Kjo letër na lejon gjithashtu, që ta kuptojmë edhe më mirë karakterin e Palit, sepse ai nuk na duket fare si autoritar i rreptë në këtë letër, por si një njeri i butë dhe plot ndjenja.

Temat

Edhe pse kjo letër përmban shumë tema, më kryesorja është ajo e “Përvojës Shpirtërore të Krishterit të Vërtetë”. Pali është i bindur se besimtarët filipianë i kanë pranuar mësimet e Biblës, pa patur dyshim fare për to, ndaj edhe ai është i lumtur t'i quajë ata “shenjtorë në Jezus Krishtin”.

Pali gjithashtu e shkroi këtë letër:

- 1) Për ta falenderuar kishën për pjesëmarrjen e saj në Ungjill.
- 2) Për t'iu treguar atyre rreth situatës së tij personale, rreth frikës dhe shpresës që kishte.
- 3) Për t'i inkurajuar, që të qëndronin të bashkuar, të përlur dhe të palëkundur.
- 4) Për t'iu shpjeguar se pse po e dërgonte Timoteun.
- 5) Për t'i paralajmëruar kundra mësuesve të ndryshëm të rremë.
- 6) Për t'iu bërë thirrje Evodisë dhe Sintikës që të pajtoheshin me njëri-tjetrin.
- 7) Për ta inkurajuar kishën, që të vazhdonte të lutej, të gëzohej dhe t'i bindej fjalës së Perëndisë.
- 8) Për t'i falenderuar ata për ndihmën e madhe financiare, që i kishin dhënë atij.

Kjo letër, pra, nuk u shkrua thjesht për t'i korrigjuar konfliktet doktrinale, që kishin lindur në kishë. Ajo është e mbushur plot me dashuri dhe falenderime. Në të, Pali e përqëndron vëmendjen e tij tek Zoti Jezus Krisht dhe tek mënyra se si Ai i fuqizon besimtarët, për të jetuar një jetë të shenjtë dhe të përkushtuar ndaj Tij (Filipianëve 4:15). Asgjë nuk barazohet në këtë jetë me të njohurit e Krishtit si Shpëtimtar, ndaj edhe në qendër të kësaj letrë është Krishti, gjë që na reflekton marrëdhënien e autorit me Zotin. Në letër përfshihet gjithashtu edhe një ndër

thëniat më të rëndësishme biblike (Filipianëve 2:5-11). Letra drejtuar Filipianëve është, pra, një letër personale dhe shumë praktike.

Është vështirë për të vënë në dukje një varg të vetëm në këtë letër, sepse ka kaq shumë vargje, që janë të rëndësishme, por ndoshta vargu kryesor i teologjisë së Palit gjendet tek Filipianëve 1:21, **“Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim”**. Një varg tjetër i rëndësishëm është ai, që ka të bëjë me gëzimin e krishterë. Një gëzim i tillë është diçka e shënuar, kur marrim në konsideratë faktin se Pali po vuante në një qeli burgu, kur e shkroi këtë varg. Marrëdhënia e tij me Krishtin, pra, nuk ishte e hidhur, por përkundrazi, ishte e rrënjësuar në lumturinë, që i jepte vetëm Jezusi. **“Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni!”** (Filipianëve 4:4). Pali mund të mos ndodhej vërtet në një gjendje të mirë, por prapëseprapë ai kishte gëzim në zemër, sepse e dinte se Krishtin e kishte Shpëtimtar.

Përfundim

Ndërsa lexojmë këtë letër të frymëzuar prej Perëndisë dhe të shkruar prej apostullit Pal, shumë shpejt kemi për ta kuptuar se autori i saj nuk ishte dakort me ata besimtarë që ishin të vakët për Zotin. Për Palin, besimi i krishterë duhej vënë çdo ditë në praktikë, me fuqinë e Krishtit dhe sipas vullnetit të Perëndisë. **“Duke qënë i bindur për këtë, se ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezu Krishtit... të mbushur me fryte drejtësie që arrihen me anë të Jezu Krishtit, për lavdi e për lëvdim të Perëndisë... Kini në ju po atë ndjenjë që ishte në Jezu Krishtin... sepse Perëndia është ai që vepron në ju vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij”** (Filipianëve 1:6, 11, 2:5, 13). Në këtë letër do të gjejmë një shpellë të mbushur me thesare, me të vërteta të çmuara e të rëndësishme, të cilat, po t'i vëmë në praktikë, do të na ndihmojnë që të maturohemi dhe të bëhemi besimtarë të frytshëm dhe besnikë. **“Bëhuni imituesit e mi, vëllezër, dhe vëreni ata që ecin kështu, sipas shëmbullin që keni në ne”** (Filipianëve 3:17).

Studimi 2

Përshëndetje

“Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Jezu Krishtit, gjithë shenjtorëve në Jezu Krishtin që janë në Filipi, bashkë me peshkopët dhe dhjakët: paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht” (Filipianëve 1:1-2).

Parathënie

Filipeu ishte qytet i shënuar, ngaqë ishte i pari qytet evropian, që e kishte pranuar Ungjillin e Zotit Jezus Krisht, d.m.th. kisha e parë e krishterë, e përbërë prej johebrenjve ishte themeluar në këtë qytet. Apostulli Pal ka mundësi të ketë

qenë shumë i thyer në moshë, kur e shkroi këtë letër, ndaj edhe kjo ishte letra e fundit, që ai shkroi në burg. **“Unë, Pali, plak dhe tashti edhe i burgosur i Jezu Krishtit”** (Filemonit 1:9). Shprehja “Pali dhe Timoteu” përshkruan marrëdhënien, që egzistonte mes këtyre dy besimtarëve. Pali është si babai i matur dhe i moshuar, kurse Timoteu është si biri i ri dhe energjik për të ardhmen.

Shërbëtorët

Pali po ndihmohej prej Timoteut, i cili ishte një burim inkurajimi dhe bekimi për të, ndërkohë që ai vetë po vuante në qelinë e burgut. Nuk na thuhet askund se Pali e shkroi letrën së bashku me Timoteun. Tek vargu 3, Pali përdor përemrin “unë”, si për të na thënë se kjo letër ishte plotësisht vepër e tija. Pali nuk e quan veten apostull në këtë letër dhe ky është një fakt i rëndësishëm, kur marrim në konsideratë përshkrimin e mrekullueshëm që ai i bën Krishtit të përlurur dhe të përçmuar tek Filipianëve 2:1-11. Prandaj, pra, Pali, ashtu si edhe Zoti i tij, nuk e ngriti veten lart. Ai e konsideronte veten dhe Timoteun si shërbëtorë, d.m.th. si skllevër (ose ‘dulos’ në greqisht), klasa më e ulët e shoqërisë. Vini re gjithashtu faktin se Pali nuk e ngre veten fare më lart sesa Timoteu, por ai e konsideron atë si partner në punën e Zotit. Ai besonte se ishte pronë e Zotit, gjithmonë në dispozicion të Tij. Një përlurje e tillë nuk ishte fallco, sepse Pali e dinte mirë rolin e rëndësishëm që po luante në shërbim të Perëndisë. **“Për të cilin jam i dërguari (ose ambasador) në pranga”** (Efesianëve 6:20). Me fjalën “shërbëtorë” Pali na shpreh gjithashtu faktin se ai dhe Timoteu kishin detyrën më të rëndësishme në botë, ngaqë po i shërbenin Perëndisë. **“Dhe tani, o Izrael, çfarë kërkon nga ti Zoti, Perëndia yt? Të kesh frikë nga Zoti, Perëndia yt, të ecësh në tërë rrugët e tij, ta duash dhe t’i shërbesh Zotit, Perëndisë tënd, me gjithë zemër e me gjithë shpirt”** (Ligji i Përtërirë 10:12). Kujtojmë nganjëherë se mos vallë personazhet e famshme të historisë biblike kishin vërtet fuqi mbinjerëzore, por, në fakt, secili prej tyre ishte thjesht shërbëtor i Perëndisë së Gjallë – njerëz **“me të njëjtat pasione”** si tonat (Jakobi 5:17).

Është gjithashtu e rëndësishme për t’u theksuar fakti se Pali nuk iu referua vetes si një apostull. Ai nuk i doli në mbrojtje thirrjes që i kishte bërë Perëndia, ngaqë marrëdhënia që ai kishte me kishën e filipianëve, ishte e bazuar fuqimisht në dashurinë që ai vetë kishte për Zotin dhe për popullin e Tij. Ata e dinin se ai ishte i vajosur prej Perëndisë, ndaj edhe nuk kishin nevojë që Pali t’iua kujtonte një gjë të tillë. Besimtarët filipianë ishin të gatshëm për ta dëgjuar Palin dhe për t’iu bindur atij. Kjo nuk do të thotë se Pali hezitoi për ta përdorur titullin e tij si apostull. Tek 1 Korintasve 5 na thuhet se ai e përdori këtë të drejtë, që ia kishte dhënë Perëndia, aty ku duhej. E megjithatë, ai nuk iu mburr të tjerëve se ishte apostull.

Shenjtorë

Në Bibël, fjala “shenjtorë” nuk përdoret për një të vdekur, që ka qenë më i favorizuar prej Zotit sesa të tjerët. Përkundrazi, kjo fjalë gjithmonë iu referohet të gjallëve, që ia kanë përkushtuar vërtet jetën Krishtit. Kjo fjalë nuk përdoret as për t’iu referuar atyre, që kujtojnë se e kanë arritur gjendjen e përsosshmërisë shpirtërore. Ky titull u përdor për të përshkruar gjithashtu edhe besimtarët judenj.

“Shenjtorëve në Jeruzalem” (Veprat e Apostujve 9:13). Shenjtorë janë ata, që e duan dhe e kanë çdo ditë si pikësynim shenjtërinë e Perëndisë. E si mund të tregohemi të plogët dhe indiferentë ndaj besimit tonë? E si mund të jetojmë një jetë egoiste dhe të llastuar, kur e dimë se na kërkohet që të jemi të shenjtë? **“Dhe dita e Zotit do të vijë si një vjedhës natën; atë ditë qiejt do të shkojnë me krismë, elementët do të shkrihen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që janë në të do të digjen krejt. Përderisa të gjitha këto gjëra duhet të shkatërrohen, si të mos duhet të keni një sjellje të shenjtë dhe të perëndishme, duke pritur dhe shpejtuar ardhjen e ditës së Perëndisë, për shkak të së cilës qiejt marrin flakë do të treten, dhe elementët të konsumuar nga nxehtësia do të shkrihen?”** (2 Pjetrit 3:10-12)... **“O vëllezër të shenjtë, pjestarë të thirrjes qiellore”** (Hebrenjve 3:1)... **“Por ashtu si është i shenjtë ai që ju thirri, të jini edhe ju të shenjtë në gjithë sjelljen tuaj, sepse është shkruar: “Jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë”**” (1 Pjetrit 1:15-16). Një shenjtor i vërtetë duhet të jetë në Krishtin dhe të qëndrojë në Krishtin. Nëse njeriu nuk është në Krishtin, atëherë ai nuk është i shpëtuar dhe nëse ai nuk qëndron në Krishtin, atëherë ai nuk mund të japë frytë, të cilat vërtetojnë se ai është i shpëtuar. **“Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po që se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua”** (Gjoni 15:4). Shprehja “në Krishtin Jezus” na tregon se shenjtorët janë të zgjedhurit e vetëm, që përmenden në Bibël, përsa kohë që ata kanë si pikësynim shenjtërinë dhe bindjen. **“Të zgjedhurve sipas paranjohjes së Perëndisë, Atit, me anë të shenjtërimit të Frymës, për t’u bindur dhe për t’u spërkatur me gjakun e Jezu Krishtit”** (1 Pjetrit 1:2). Të zgjedhurit janë ata, të cilët ia kanë përkushtuar vërtet jetën Krishtit, duke e ndjekur Atë besnikërisht. Shenjtëria praktike duhet të jetë e ndërthurur në çdo aspekt të jetës sonë.

Barinjte

Tek 1 Pjetrit 2:5, Pjetri i përshkruan të gjithë besimtarët si priftërinj. **“Edhe ju, si gurë të gjallë, ndërtoheni për të qenë një shtëpi frymërore, një priftëri e shenjtë, për të ofruar flijime frymërore, që i pëlqejnë Perëndisë me anë të Jezu Krishtit”**. E megjithatë, është e qartë se kisha ka nevojë për burra të matur, që ta mbikqyrin punën e Perëndisë dhe të mësuarit e fjalës së Tij. **“Nëse dikush flet, le ta bëjë si të shpallë orakullit të Perëndisë; kush bën një shërbim, le të bëjë në forcën që i jep Perëndia, që në gjithçka të përlëvdohet Perëndia nëpërmjet Jezu Krishtit, të cilit i takon lavdia dhe pushteti për shekuj të shekujve. Amen”** (1 Pjetrit 4:11). Tek Veprat e Apostujve 20:17, të njëjtët persona quhen edhe **“pleqtë e kishës”**.

Fjala “peshkopë” do të thotë “pastorë”. Në greqisht (‘episkopos’), kjo fjalë ka kuptimin e bariut, apo të mbikqyrësit. **“Tregoni kujdes, pra, për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë ju ka vënë ju kujdestarë që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e ka fituar me gjakun e tij”** (Veprat e Apostujve 20:28). E shohim, pra, qartë se bariu jo vetëm që kujdeset për tufën e vet, por ai gjithashtu e çon bagëtinë në kullota të mira (Psalmi 23). Perëndia i ka caktuar pastorët që ta forcojnë dhe ta ndërtojnë trupin e kishës.

“Dhe ai vetë i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë, të tjerë si ungjilltarë dhe të tjerë si barinj e mësues, për përsosjen e shenjtoreve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë, te një njeri i përsosur, në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit, që të mos jemi më foshnja, të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje, nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit, por, duke thënë të vërtetën me dashuri, të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti. Prej të cilit gjithë trupi, i lidhur mirë dhe i bashkuar, me anë të kontributit që jep çdo gjymtyrë dhe sipas forcës së çdo pjese të veçantë, shkakton rritjen e trupit, për ndërtimin e vetes së tij në dashuri” (Efesianëve 4:11-16). Në të njëjtën kohë, nuk duhet të nënkuptojmë me këtë se ata që janë mësues apo drejtues të kishës, janë “zyrtarë me pozitë më të lartë” sesa të tjerët në kishë. Përkundrazi, ata janë thjesht bashkëpunëtorë në shërbim të Krishtit (shiko gjithashtu 1 Timoteut 3:1-11 dhe Titit 1:5-9).

Në greqisht, fjala “dhjakët” ose ‘diaknos’ ka kuptimin e atyre që shërbejnë. Kjo fjalë iu referohet pleqve të kishës. Tek Veprat e Apostujve kapitulli 6, vëmë re se disa burra, duke përfshirë këtu edhe Stefanin, u zgjodhën për të shërbyer në kishë, me qëllim që drejtuesit e saj të vazhdonin t’i përkushtoheshin **“lutjes dhe shërbesës së fjalës”** (Veprat e Apostujve 6:4). E megjithatë, këta burra duhej të ishin **“me dëshmi të mirë, të mbushur me Frymën e Shenjtë dhe me urtësi”** (Veprat e Apostujve 6:3). Dhjakët ishin të angazhuar gjithashtu edhe me predikimin dhe mësimin e fjalës së Perëndisë. **“Kush është, pra, Pali dhe kush është Apoli, veçse shërbëtor me anë të të cilëve ju besuat, edhe ashtu si Zoti i dha gjithsecilit?”** (1 Korintasve 3:5). Filipi, një nga dhjakët e parë (Veprat e Apostujve 6:5), njëhej gjithashtu edhe me emrin **“Filip ungjilltari”** (Veprat e Apostujve 21:8). Ai ishte një predikues i mbushur me Frymën e Perëndisë (Veprat e Apostujve 8:5).

Edhe pse kisha u themelua në shtëpinë e Lidias (Veprat e Apostujve 16), ajo vetë, me përlësinë më të madhe, ia besoi detyrën e udhëheqësit Timoteut dhe burrave të tjerë në kishë. Kisha e hershme, pra, nuk i konsideronte gratë si pastore apo si drejtuese kishë.

Përshëndetje

Pali i uron kishës hir dhe paqe, dy dhurata këto prej Perëndisë, të cilat i duhen çdo besimtari. Në gjuhën hebraishte, fjala ‘paqe’ është ‘shalom’. Në të përfshihet një urim për një begati të përkohshme dhe shpirtërore. **“Le t’i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevoje”** (Hebrenjve 4:16)... **“Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim. Dhe paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarësie, do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus”** (Filipianëve 4:6-7). Paqja e vërtetë dhe e përhershme vjen vetëm atëherë, kur Perëndia na jep hirin dhe mëshirën e Tij.

Përfundim

Në këto dy vargje, apostulli Pal na bën një përmbledhje të të gjithë letrës në vazhdim. Në të do të shohim të përsëritura vazhdimisht temat e perëndishmërisë, të përljes dhe të falenderimit. Kisha e filipianëve nuk ishte e përsosur, por ajo na shërben si një shembull i një kishe të mirë, të përbërë prej krishterësh besnikë.

Studimi 3

Punë e mirë

“E falënderoj Perëndinë tim, sa herë që ju kujtoj, duke iu lutur gjithmonë me gëzim për ju të gjithë në çdo lutje që bëj, për pjesëmarrjen tuaj në ungjillin që nga dita e parë e deri tani, duke qënë i bindur për këtë, se ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezui Krishtit” (Filipianëve 1:3-6).

Parathënie

Ka nga ata teologë dhe komentatorë të Biblës, të cilët e konsiderojnë apostullin Pal si një njeri strikt e me karakter të ashpër. Por letra e tij drejtuar kishës së Filipianëve nuk na e vërteton një ide të tillë. Përkundrazi, ai na paraqitet si një njeri i Perëndisë, plot dashuri, që kujdeset për fëmijët e Zotit dhe dëshiron më të mirën për ta. Çfarëdo që të thonë dijetarët, siç do ta shohim prej këtij studimi dhe prej studimeve të tjera të ardhshme, Pali shkëlqen me një karakter si ai i Krishtit.

Falenderimi

Pali e lavdëron Perëndinë për kishën në Filipi, sa herë që i kujton anëtarët e saj në lutje. Po ne, kur lutemi, sa herë i sjellim ndërmend të gjitha veprimet e liga, që na kanë bërë të tjerët, apo fjalët e këqija që mund të na kenë thënë dikur? Ndoshta, në vend që t'i bekojmë këta njerëz, lutemi që zemërimi i Perëndisë të derdhet mbi ta. Pali, sa herë që i kujtonte besimtarët në Filipi, e lavdëronte Zotin dhe i kërkonte Atij, që t'i bekonte ata me bollëk. Kështu lutej ai edhe për bashkësitë e tjera. **“Sepse Perëndia, të cilit unë i shërbej me frymën time nëpërmjet ungjillit të Birit të tij, është dëshmitari im që unë nuk pushoj kurrë t'ju kujtoj”** (Romakëve 1:9)... **“Ne përherë e falënderojmë Perëndinë për ju të gjithë, duke ju kujtuar në lutjet tona, duke kujtuar vazhdimisht veprën tuaj të besimit, mundimin e dashurisë suaj dhe qëndrueshmërinë e shpresës në Zotin tonë Jezui Krisht përpara Perëndisë, Atit tonë”** (1 Thesalonikasve 1:2-3)... **“E falënderojmë Perëndinë dhe Atin e Zotit tonë Jezui Krisht, duke u lutur vazhdimisht për ju”** (Kolosianëve 1:3).

Fjala ‘kujtoj’ nuk do të thotë thjesht ‘sjell ndërmend’, por ka kuptimin e një lutjeje. Pali, jo vetëm që i përmend rrethanat, në të cilat ndodhet kisha e Filipianëve, por edhe lutet për ta individualisht, duke e përmendur secilin me emër. Ky veprim, së

bashku me fjalën “gëzim”, na tregon se Pali ndjente kënaqësi kur lutej dhe nuk e konsideronte lutjen si barrë apo si punë të lodhshme. Vëmë re gjithashtu se fjala “gëzim” është një nga karakteristikat e veçanta të kësaj letre, ashtu siç është edhe fjala ‘dashuri’ në letrën drejtuar Efesianëve. Pali nuk kishte asnjë arsye pse të ndjente dhimbje për kishën e Filipianëve. Përkundrazi, ai ndjente gëzim të madh, duke e ditur se ata e donin Zotin. Në greqisht, fjala ‘gëzim’ (‘kara’) do të thotë ‘lumturi e brendshme, kënaqësi e thellë’. Apostulli ishte i interesuar personalisht për Filipianët, ngaqë ai vetë kishte qenë përgjegjës për transmetimin e mesazhit të shpëtimit në Filipi. Ai lutej që ata të kishin dashuri, maturi shpirtërore dhe pastërti morale. Edhe ne duhet ta konsiderojmë gëzim të madh shpëtimin e të tjerëve, sepse kështu e konsiderojnë atë edhe banorët e tanishëm të Qiellit. **“Po kështu po ju them: do të ketë gëzim në mes të engjëjve të Perëndisë për një mëkatar të vetëm që pendohet”** (Luka 15:10).

Edhe neve na nevojitet mbështetja e besimtarëve të tjerë, ashtu siç iu nevojiti edhe apostullit Pal. A shpenzojmë kohë në lutje, për ta falenderuar Perëndinë për njëri-tjetrin? Nuk jetojmë në boshllëk, ndaj edhe na duhet pjesa tjetër e trupit të Krishtit, nëse duam të rritemi e të begatohemi në Zotin. **“Duke e falënderuar Perëndinë At, që na bëri të denjë të kemi pjesë trashëgimin e shenjtoreve në dritë... Dhe paqja e Perëndisë, për të cilin ju u thirrët në një trup të vetëm, të mbretërojnë në zemrat tuaja; dhe jini mirënjohës!”** (Kolosianëve 1:12, 3:15). Këtë lloj falenderimi nuk e kuptojnë siç duhet ata, të cilët e lënë pas dore **“të mbledhurit bashkë”** me besimtarët e tjerë të krishterë (Hebrenjve 10:25).

Pjesëmarrja

Pali ishte shumë i gëzuar, ngaqë e dinte se këta të krishterë kishin besim. Sa herë që merrte lajm lidhur me punën që bënin ata për përhapjen e ungjillit, ai ndihej sikur zinxhirët e burgut po i këputeshin një nga një! **“Një lajm i mirë nga një vend i largët është si ujë i freskët për një njeri të lodhur dhe të etur”** (Fjalët e Urta 25:25). Edhe pse të ardhmen e kishte të pasigurtë, edhe pse priste që të dilte në gjyq, prapëseprapë, Pali shkroi një letër shumë inkurajuese dhe, duke vepruar kështu, ai e ndau gëzimin e tij me të gjithë kishën. Po ne, a jemi një burim gëzimi për të tjerët?

Fjala “pjesëmarrje” shpreh faktin se bashkësia e krishterë është më shumë sesa një titull, që i vëmë kishës, apo më shumë sesa një takim biblik i mesjavës. Pali ndihej i lidhur ngushtë shpirtërisht me besimtarët Filipianë, edhe pse kishte vite, që nuk i kishte parë me sy, edhe pse ndodhej i larguar me kilometra larg prej tyre. Ishte ungjilli i Krishtit ai, që i bashkonte. Të krishterët janë të bashkuar me Atin (1 Gjonit 1:3), me Birin (1 Korintasve 1:9) dhe Frymën e Shenjtë (2 Korintasve 13:14). Kjo fjalë ka kuptimin “ta kesh gjithçka të përbashkët”. Pa dyshim që besimtarët i kanë më shumë gjërat e përbashkta me vetë Krishtin sesa me dikë tjetër! Nuk duhet të egzistojë bashkësi e krishterë, aty ku nuk gjendet Krishti. Shkurtimisht, pra, jeta jonë është e lidhur ngushtë me Frymën e Krishtit. **“Por, po të ecim në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin”** (1 Gjonit 1:7). Siç do ta shohim edhe në një studim të ardhshëm, kisha e Filipianëve e mbështeti gjithashtu edhe financiarisht Palin,

ndaj edhe ata ishin shumë të lidhur me njëri-tjetrin. **“Ndihamoni për nevojat e shenjtoreve”** (Romakëve 12:13)... **“Por gjithë ata që besonin rrinin bashkë dhe çdo gjë e kishin të përbashkët”** (Veprat e Apostujve 2:44)... **“Dhe numri i madh i atyre që besuan ishte me një zemër të vetme dhe me një shpirt të vetëm; askush nuk thoshte se ç’kishte ishte e vet, por të gjitha gjërat i kishin të përbashkëta”** (Veprat e Apostujve 4:32).

Besnikëria

Kishin kaluar dhjetë vjet, që nga dita kur ungjilli ishte predikuar për herë të parë në Filipi, por besimtarët atje po i shërbenin akoma Zotit dhe kishës së Tij. Kisha i kishte mbetur besnike Krishtit dhe ishte gati ta mbështeste punën e Palit. Ai ishte i bindur se zelli i tyre ndaj Zotit do të vazhdonte të rritej dhe se Perëndia do të vazhdonte t’iu jepte edhe më shumë fuqi. Perëndisë nuk i mungon fuqia. Ai është mëse në gjendje t’i bëjë të përsosur në Krishtin të gjithë ata që i nënshtrohen Atij. Kisha e sotshme ndoshta nuk ka qejf të dëgjojë t’i flitet rreth temës së shenjtërisë, por pa shenjtëri, nuk ka as fitore, as bekim. **“Dhe atij që mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim”** (Judës 1:24)... **“Sepse ky është vullneti i Perëndisë: shenjtërimi juaj”** (1 Thesalonikasve 4:3).

Në vargun 6 të këtij studimi, na ofrohet një e vërtetë e rëndësishme, e cila neglizhohet prej shumë vetave. Pjesa përfundimtare e punës së Perëndisë është çlirimi (ose shpengimi) fizik i trupit në ditën e Krishtit. Kjo punë, pra, mund të përfundojë vetëm kur të vijë Krishti. **“Ja, unë po ju them një të fshehtë: të gjithë nuk do të vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi në një moment, sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit; sepse do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprisshëm dhe ne do të shndërrohemi, sepse ky trup që prishet duhet të veshë mosprishjen dhe ky ivdekshëm të veshë pavdekësinë. Edhe ky trup që prishet, kur të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm kur të veshë pavdekësinë, atëherë do të realizohet fjala që është shkruar: “Vdekja u përpi në fitore”. O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote? Edhe gjëmba e vdekjes është mëkati; dhe fuqia e mëkatit është ligji. Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht”** (1 Korintasve 15:51-57). Kjo nuk do të thotë se Perëndia nuk po punon tani tek ne. Ai vepron tek ne, me qëllim që ne ta kryejmë vullnetin e Tij dhe t’i përngjajmë imazhit të Birit të Tij. **“Sepse ata që ai i ka njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij”** (Romakëve 8:29). Shprehja “do ta përfundojë deri në” ka kuptimin “do ta përsosë deri në”. Kjo do të thotë se puna e Perëndisë vazhdon derisa **“të vijë përsosmëria”** (1 Korintasve 13:10). Autori i Psalmi 138 shkruan kështu: **“Zoti do të kryejë veprën e tij tek unë”** (Psalmi 138:8). Le të jemi të sigurtë se Perëndia gjithmonë e përfundon punën e nisur, sepse a nuk është Jezusi **“kreu dhe plotësonjësi i besimit”** (Hebrenjve 12:2)? Kur zhdekurajohemi, le ta sjellim ndërmend faktin se Perëndia na ka zgjedhur në skuadrën e Tij dhe se Ai kurrë nuk heq dorë prej nesh. **“I cili edhe do t’ju vërtetojë deri në fund, që të jeni të paqortueshëm në ditën e Zotit tonë Jezu**

Krishtit” (1 Korintasve 1:8)... **“Që të dalloni gjërat më të mira dhe të mund të jeni të pastër dhe panjollë për ditën e Krishtit”** (Filipianëve 1:10).

Besimi që kishte Pali tek besimtarët në Filipi, nuk bazohej vetëm tek puna e Perëndisë tek ta, por përfshinte gjithashtu edhe zellin dhe sakrificën e besimit, që kishin treguar ata vetë (Filipianëve 1:7, 4:15-18). Kështu, pra, e shohim se besnikëria jonë ndaj Perëndisë rrjedh nga fakti se jemi të shpëtuar, sepse Ai nuk mund të veprojë e të punojë tek ata, të cilët e hedhin poshtë hirin e Tij. **“Sepse Perëndia është ai që vepron në ju vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij”** (Filipianëve 2:13).

Përfundim

Ata që i shërbejnë Zotit me besim dhe bindje, kanë për ta parë se puna e tyre ka për të arritur përsosmërinë e saj. Por rezultatit përfundimtar të punës sonë nuk do ta shohim pa ardhur Krishti dhe pa e themeluar Ai Mbretërinë Mijëvjeçare të Tij. E megjithatë, fakti se po i shërbejmë Atij dhe se po punojmë për Të, duhet të vihet re mirë, para se të vijë Ai vetë. Shpëtimi nuk është diçka statike, apo një vepër e fjetur e Perëndisë. Përkundrazi, duhet të vazhdojmë të mbështetemi tek Ai, derisa Ai vetë ta përsosë atë, që ka nisur tek ne. Perëndia ynë besnik nuk ka për të na harruar. Ai nuk ka për t’u mërzhitur me ne, as nuk ka për të hequr dorë prej nesh. **“Ja, ai që mbron Izraelin nuk dremit dhe nuk fle”** (Psalmi 121:4). Çfarëdo që të bëjmë, le ta bëjmë si shërbim dashurie dhe gëzimi për Zotin. **“Dhe çdo gjë që të bëni, me fjalë a me vepër, t’i bëni në emër të Zotit Jezus, duke e falënderuar Perëndinë Atë nëpërmjet tij”** (Kolosianëve 3:17). Le t’i mbajmë gjithashtu në lutje edhe bashkë-besimtarët e tjerë, duke i mbështetur ata, ashtu siç na drejton Zoti.

Studimi 4

Dashuria që tepron gjithnjë e më shumë

“Dhe është e drejtë që unë të ndjej këto për ju të gjithë, sepse ju kam në zemër, sepse ju si në vargonjtë e mi ashtu edhe në mbrojtjen dhe në vërtetimin e ungjillit jeni të gjithë pjestarë me mua të hirit. Sepse Perëndia, është dëshmitari im, si ju dua të gjithë me dashuri të zjarrtë në Jezu Krisht. Dhe për këtë lutem që dashuria juaj të teprojë gjithnjë e më shumë në njohuri dhe në çdo dallim, që të dalloni gjërat më të mira dhe të mund të jeni të pastër dhe panjollë për ditën e Krishtit, të mbushur me fryte drejtësie që arrihen me anë të Jezu Krishtit, për lavdi e për lëvdim të Perëndisë” (Filipianëve 1:7-11).

Parathënie

Pali lutet që Zoti t’i bekojë nga të gjitha anët besimtarët filipianë. Ja, ku shohim, pra, një njeri të thyer në moshë, i cili edhe pse është duke vuajtur në qelinë e

burgut, në vend që ta përqëndrojë vëmendjen tek problemet e tij, lutet për të tjerët. Kjo na tregon se Pali kishte një shpirt vetëmohues, një shpirt bariu, që kujdeset për delet e tij.

Dashuria

Filipianët e kishin ndihmuar apostullin Pal, ndërkohë që ai ishte në burg dhe do të vazhdonin ta ndihmonin edhe kur të lirohej dhe të kishte mundësi të predikonte përsëri. Barra e tij ishte edhe barra e tyre. **“Mbani barrët e njëri-tjetrit dhe kështu do të përmbushni ligjin e Krishtit”** (Galatasve 6:2)... **“Kujtoni të burgosurit si të ishit të lidhur bashkë me ta, dhe ata që keqtrajtohen, sepse edhe ju vetë jeni në trup”** (Hebrenjve 13:3). E shohim se ai kishte dashuri për ta, kur shkruan se i kishte në zemër. Në një përkthim tjetër të Biblës, kjo fjali përkthehet kështu: “Ju më keni mua në zemër”. Kjo na tregon se dashuria e tyre ishte reciproke. Pali e kishte zemrën plot dashuri të krishterë për filipianët, një dashuri kjo, që nuk mund të shuhej dot as nga vuajtja e të qenit në burg. **“Që zemrat e tyre të ngushëllohen, duke u bashkuar në dashuri”** (Kololianëve 2:2). Filipianët e kishin ndarë me Palin si dashurinë, ashtu edhe vuajtjet. Fjalët “vargonj”, “mbrojtje”, dhe “vërtetim” janë shprehje që përdoren në gjyq, duke na treguar kështu se në sytë e Palit, kisha e filipianëve ishte aty, së bashku me të, kur ai t’i dilte përpara gjykatësve në Romë. Shprehja **“ju kam në zemër”** na tregon gjithashtu se Pali i vlerësonte shumë filipianët dhe i ruante në zemër, tamam si një letër dashurie. **“Ju jeni letra jonë, e shkruar në zemrat tona, e njohur dhe e lexuar nga të gjithë njerëzit”** (2 Korintasve 3:2).

Mbrojtja

Fjala “mbrojtje” rrjedh nga fjala greke “apologia” – një fjalë që përdoret në sallën e gjyqit. Kjo nuk ka kuptimin e të kërkuarit falje për diçka që kemi bërë gabim, d.m.th. t’i dalim në mbrojtje vetes. Përkundrazi, kjo fjalë shpreh domosdoshmërinë për të patur një doktrinë të shëndoshë biblike – një ligjëratë mbrojtëse. Fjala e Perëndisë vërtetohet vetëm prej atyre, që i qëndrojnë besnikë asaj. Doktrinat e rreme janë gënjeshtër të djallit, që e shkatërrojnë kishën. Ne duhet të jemi të fortë në besim dhe duhet t’i kundërshtojmë të gjitha këto doktrina. Pak rëndësi ka se me ç’vështirësi, vuajtje apo probleme ballafaqohemi. Si Pali, ashtu edhe ne duhet ta konsiderojmë besnikërinë ndaj fjalës së Perëndisë si detyrën më të rëndësishme të një ushtari të mirë të Krishtit. **“Ti, pra, duro pjesën tënde të vuajtjeve, si një ushtar i mirë i Jezu Krishtit”** (2 Timoteut 2:3). Ungjilli, që iu jep forcë miqve të tij, i mund gjithashtu edhe armiqtë e vet.

Teprimi

Të krishterët duhet të kenë një dashuri të madhe për njëri-tjetrin. **“Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin”** (Gjoni 13:35). Dashuria e kishës filipiane rritej gjithnjë e më shumë, d.m.th. derdhej e tepronte nga të gjitha anët. Një dashuri e tillë nuk bazohet tek emocionet, ndjenjat, apo rrethanat. Përkundrazi, ajo rrjedh prej një jete, që është e bazuar tek e vërteta e Biblës. Prandaj edhe kjo dashuri duhet të jetë “në njohuri

dhe në çdo dallim”. Fjala “njohuri” (në greqisht “epignosis”) do të thotë “njohuri shpirtërore në zemër”, jo thjesht njohuri mendore, të marrë prej shkollimit. Një njohuri e tillë është sa doktrinale, aq edhe praktike. Ka të bëjë me kuptimin praktik të së vërtetës së shfaqur, ose shkurtimisht, e vërteta që vihet në praktikë. **“Që t’ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun e përbrendshëm, që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit, që, të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të mund të kuptoni me të gjithë shenjtoret cila është gjërësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni me tërë plotësinë e Perëndisë”** (Efesianëve 3:16-19). Kjo njohuri duhet të përputhet me fjalën e Perëndisë dhe me llogjikën shpirtërore. Këtë njohuri mund quajmë gjithashtu edhe “gjykim shpirtëror” (ose **“dallim”**). Çdo besimtar që ka një njohuri apo gjykim të tillë, është në gjendje ta dallojë të mirën nga e keqja dhe të sillet ashtu siç duhet. Dashuria për të cilën na flet Pali, e sakrifikon veten për të tjerët, por në të njëjtën kohë, është më shumë sesa humanizëm, sepse është e mundur që të kesh dashuri pa patur njohuri, ashtu siç është e mundur që të kesh njohuri, pa patur dashuri (1 Korintasve 13:2). Një dashuri e tillë duhet mbjellë e duhet rritur në kishat tona – një dashuri që i inkurajon e i ndërton të tjerët, në vend që t’i shkatërrojë të dobët (Romakëve 14), sepse kjo dashuri na jepet prej Frymës së Perëndisë. **“Por fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi”** (Galatasve 5:22).

Dallimi

“T’i dallosh gjërat më të mira” do të thotë “të bësh dallim mes gjërave”, “të shohësh se ç’ndryshim kanë gjërat nga njëra-tjetra”. Këtu përfshihet edhe predikimi i ungjillit dhe dashuria për besimtarët e tjerë. Pali na thotë se besimtarët duhet t’i dallojnë gjërat, për të parë nëse ato përputhen apo jo me fjalën e Perëndisë. Prandaj edhe duhet ta pranojmë si gjë të mirë vetëm atë, që është e perëndishme. **“Hiqni dorë nga çdo dukje e ligë”** (1 Thesalonikasve 5:22). Kjo do të thotë se nganjëherë na duhet që t’i qortojmë personalisht madje edhe mësuesit e rremë. **“Prandaj qortoji me ashpërsi, që të shëndoshen në besim”** (Titit 1:13). Mbi të gjitha, duhet të kemi gjykimin, që na e jep vetëm Perëndia. **“Kurse ushqimi i fortë është për të rriturit, të cilët, nga përvoja, i kanë të zhvilluara vetitë për të dalluar të mirën dhe të keqen”** (Hebrenjve 5:14). Si pasues të Krishtit që jemi, duhet të kemi si pikësynim atë që është më e mira, jo thjesht atë që është e zakonshme. Nuk duhet të jemi thjesht njerëz të mirë, por të krishterë të shkëlqyer, sepse shpeshherë e mira është armikja e më së mirës. Duhet të jemi nxënës të Shkollës së Ekselencës së Avancuar!

Të rregullt

Fjala “e pastër” do të thotë “pa përzierje”, “plotësisht e dlië”. Në greqisht, kjo fjalë ka kuptimin: “ta kontrollosh diçka, duke e vënë në dritë, për ta parë nëse është e pastër, apo jo”. Pastërtia shpirtërore, pra, nuk është njëlloj si sinqeriteti, që shfaq bota, sepse ka nga ata që mund ta besojnë sinqerisht se diçka është e drejtë, por në fakt, e kanë komplet gabim. Nuk duhet të jemi si ata që e kanë sinqerisht

gabim, por duhet të jemi gjithmonë sinqerisht korrektë në çdo aspekt të jetës sonë. Fjala “i sinqertë” do të thotë gjithashtu edhe “pa dyll”. Në kohët e lashta, ata që shisnin skulptura, i mbyllnin të çarat apo difektet e objektit me dyll, me qëllim që të mos i shihte blerësi. **“Që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të ti-llë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme”** (Efesianëve 5:27). Le të jemi, pra, gjithmonë korrektë e të rregullt dhe t’i vëmë synim vetes, që të jetojmë një jetë të shenjtë përpara Perëndisë dhe përpara njerëzve. Le të jemi “pa ofezë” (ose “të panjollë”) në çdo aspekt të jetës, duke mos i dhënë kurrë shkak askujt, që të na e bëjë me gisht dhe të na quajë hipokrit. **“Mos u bëni shkak skandali as për Judenj, as për Grekë, as për kishën e Perëndisë”** (1 Korintasve 10:32).

Veprimtaria

Jeta jonë duhet të jetë e mbushur plot e përplot me drejtësinë e Perëndisë. Atëherë do t’i sjellim Atij lavdi, nder dhe adhurim. Ata që janë të shpëtuar nëpërmjet hirit, duhet të japin fryte të drejtësisë në jetën e tyre. **“Por fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia, vetëkontrolli. Kundër këtyre gjërave nuk ka ligj”** (Galatasve 5:22-23). Fryte të tilla janë produkte të drejtësisë së vërtetë dhe vërtetojnë se ai person është duke qëndruar në Krishtin. **“Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua”** (Gjoni 15:4). Të krishterët liberalë e kanë shumë të lehtë t’i fallsifikojnë frytet e Frymës, por veprimtaria e tyre fetare do të duket e shterpë në Ditën e Gjyqit, përpara Fronit të Krishtit. Mund të këndojnë e të hedhin valle tani, duke u mburrur se janë “të krishterë”, por le të mos e harrojmë faktin se pema jep fryta pa bërë zhurmë! Veprimtaria jonë është t’i bindemi vullnetit të Perëndisë, ashtu siç na paraqitet në Bibël. **“Ne në fakt jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to”** (Efesianëve 2:10).

Përfundim

Më e rëndësishmja është ajo që thotë Perëndia rreth llojit të krishterit që duhet të jemi, jo ç’thotë bota, apo kisha. Fryma e Shenjtë na e bën plotësisht të qartë se si duhet të jetojmë në këtë botë mëkatare, d.m.th. se si duhet të sillemi si ndaj besimtarëve të tjerë, ashtu edhe ndaj jobesimtarëve. Fatkeqësisht, pavarësisht nga qartësia e Biblës, shumica e njerëzve kujtojnë se mund ta quajnë veten të shenjtë dhe në të njëjtën kohë të jetojnë si t’iua dojë qejfi! Duhet ta mbrojmë ungjillin e shpëtimit, duke e vërtetuar atë me fjalën e Perëndisë dhe me vënien e asaj fjale në praktikë.

Studimi 5

Predikimi i Krishtit

“Tani, vëllezër dua ta dini, se gjërat që më kanë ndodhur ndihmuan më shumë për përhapjen e ungjillit, aq sa gjithë pretoriumi dhe të tjerët mbarë e dinë se unë jam në vargonj për Krishtin; dhe pjesa më e madhe e vëllezërve në Zotin, të inkurajuar nga vargonjtë e mia, kanë marrë me shumë guxim në shpalljen e fjalës së Perëndisë pa frikë. Disa me të vërtetë predikojnë Krishtin edhe për smirë dhe për grindje, por disa të tjerë me vullnet të mirë. Këta e predikojnë Krishtin për grindje, me qëllime jo të pastra, duke menduar që t’u shtojnë pikëllimin vargonjve të mia. Kurse ata e bëjnë nga dashuria, duke ditur se unë jam vënë për mbrojtjen e ungjillit. Ç’rëndësi ka? Sido që të jetë, me shtirje o sinqerisht, Krishti shpallet; dhe për këtë unë gëzohem, dhe do të gëzohem. E di në fakt, se kjo do të dalë për shpëtimin tim, me anë të lutjes suaj dhe me ndihmën e Frymës së Jezu Krishtit” (Filipianëve 1:12-19).

Parathënie

Palin nuk e kishin futur në burg, ngaqë kishte kryer ndonjë krim. Përkundrazi, ai thjesht kishte predikuar ungjillin e Krishtit. Për më tepër, situata e tij ishte keqësuar edhe më shumë, ngaqë prokurorët e judenjve nuk kishin dashur të shkonin vetë në Romë, për ta akuzuar për krime, që nuk i kishte kryer aspak. Kështu, pra, Pali kaloi dy vjet në burg, por ka të ngjarë që gjatë kësaj kohe, ai të ketë patur herë pas here edhe vizitorë në qelinë e tij.

Vargonjtë

Ndoshta kisha e filipianëve pati frikë se mos burgimi i Palit do t’i bëhej pengesë shpërhapjes së ungjillit. Por ai i siguron ata se kjo nuk kishte për të ndodhur kurrë. Vërtet që qelia romake në të cilën ndodhej ai, i lidhur me pranga, mund të mos dukej si një qendër e mirë, prej së cilës të mund predikohej e vërteta. E megjithatë, Pali e përdori situatën, jo për t’iu ankuar, apo për t’iu qarë të tjerëve, por për t’iu folur atyre rreth Krishtit. Pretoriumi ishte vendi, ku banonte elita ushtarake e vetë Perandorit romak, një elitë e përbërë prej 10.000 vetësh. Kjo ndërtesë ka të ngjarë të ketë qenë e përqëndruar brenda mureve të pallatit perandorik. Burgu e kishte bërë Palin akoma edhe më të vendosur për ta përhapur fjalën e Perëndisë me çfarëdo lloj mënyre, që t’i vinte në dorë. Prandaj edhe me siguri që ai ishte mëse i lumtur, që t’ia paraqiste ungjillin kombit më të famshëm në atë kohë në botë. E konsideronte veten si një ambasador në shërbim të Krishtit. **“Për të cilin jam i dërguari në pranga, që të mund të shpall lirësisht, siç e kam për detyrë”** (Efesianëve 6:20). Ka të ngjarë që ai t’i kishte bërë për vete rojet e burgut nëpërmjet ungjillit. Ata e kishin lejuar që t’iu shkruante letra kishave të ndryshme, mesazhi i të cilave është edhe sot e kësaj dite bekim për lexuesit. Pali do ta kishte quajtur këtë si “fat i ardhur nga fatkeqësia”. **“Dhe ne e dimë se të gjitha gjëra bashkëveprojnë për të mirë për**

ata që e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur sipas qëllimit të tij (Romakëve 8:28). Asgjë nuk duhet lejuar që ta pengojë përparimin e fjalës së Perëndisë. **“Për të cilin unë po vuaj deri edhe në pranga posi keqbërës; por fjala e Perëndisë nuk lidhet në pranga”** (2 Timoteut 2:9). Edhe ne duhet t'i vëmë si pikësynim vetes, që të jemi dëshmitarë besnikë, pavarësisht nga vështirësitë që mund të na sjellë jeta, apo armiqtë e Perëndisë.

Guximi

Besimtarët e hershëm, në vend që të kishin frikë se mos i arrestonin dhe i futnin në burg, vazhdonin të predikonin dhe t'i mësonin me guxim të tjerët rreth Krishtit. Thuhet se fortunat e përndjekjeve e të persekutimit shpesh iu fryjnë flakëve të ringjalljes, duke ndezur kështu zjarrin e besimit dhe të rilindjes. Sa herë që autoritetet zyrtare mundoheshin ta shkatërronin kishën, Zoti përgatiste ushtarë të rinj, gati për betejë. Vini re përdorimin e shprehjes “pjesa më e madhe”. Kjo na tregon se jo të gjithë besimtarët ishin të lumtur, për ta predikuar ungjillin. Persekutimi është diçka e frikshme, por, nëse i besojmë Zotit, atëherë Ai na forcon dhe na bën të guximshëm. **“Të gjithë ata që duan të rrojnë me perëndishmëri në Krishtin Jezus do të përndiqen”** (2 Timoteut 3:12).

Ndërluftimi

Kishte nga ata besimtarë, që nuk ishin dakort me mesazhin e Palit, ndaj edhe e ulnin poshtë dhe e nënvlerësonin atë. Ndoshta kujtonin se, duke vepruar kështu, do t'i shpëtonin persekutimit. Besimtarët besnikë, të vajosur me Frymën e Shenjtë, e shpallnin hapur ungjillin, kurse të tjerët debatonin me njëri-tjetrin se cila ishte rruga më e mirë për të predikuar, pa u futur në burg. Fjala “grindje” ka kuptimin “ambicjon egoist” dhe i përngjan shprehjes së sotshme “fushatë elektorale”. Ndoshta këta vëllezër fallco kujtonin se iu ishte dhënë mundësia, për ta ulur poshtë komplet Palin dhe shërbesën e tij. Këtë punë bën edhe rrogëtari që nuk është bari e që nuk ka dashuri fare për delet. Ka të ngjarë gjithashtu që disa besimtarë të kenë patur pak frikë prej përkushtimit të Palit ndaj Perëndisë. Mos, vallë, ishin xhelozë? Kjo na tregon, pra, se ka nga ata që mund ta predikojnë mirë fjalën e Perëndisë, por veprojnë kështu thjesht me forcat e tyre, jo me Frymën e Perëndisë. Pali nuk ishte i tillë. Atyre iu pëlqente pozita që kishin, kurse ai donte më shumë Zotin se gjithçka tjetër. Ka mundësi gjithashtu që këta besimtarë të kujtonin se fakti që Pali ishte në burg, vërtetonte se Perëndia nuk ishte me të. **“Të gjithë ata që duan të duken të mirë në mish, ju shtrëngojnë që të rrethpriteni vetëm që të mos përndiqeni për kryqin e Krishtit”** (Galatasve 6:12). E megjithatë, e marrim me mend se sa të rënda do t'i jenë dukur Palit vargonjtë, sa herë që merrte vesh se ç'po bënin e ç'po thonin njerëz të tillë kundra tij. Një pasues i pjekur i Krishtit nuk duhet ta lejojë veten, që të bëhet xheloz ndaj besimtarëve të tjerë, apo që ta pengojë sadopak punën e Perëndisë.

Beteja

Perëndia i kishte ngarkuar Palit detyrën më të rëndësishme: mbrojtjen e ungjillit të Krishtit. Të gjithë besimtarët, që janë vërtet të shpëtuar, kanë po të njëjtën

përgjegjësi, d.m.th. ta kundërshtojnë këdo, që mundohet ta shtrembërojë të vërtetën. **“Ashtu si e thamë më përpara, po e them përsëri: Në qoftë se dikush ju predikon një ungjill tjetër nga ai që keni marrë, qoftë i mallkuar”** (Galatasve 1:9). Një përkushtim i tillë ndaj ungjillit iu duket si gjë e çuditshme atyre, të cilët e duan botën dhe nuk i binden Krishtit.

Pali ishte i vendosur, që të luftonte deri në fund. **“Lufto luftën e drejtë të besimit”** (1 Timoteut 6:12). Ai nuk ishte si të tjerët, që e kishin holluar të vërtetën, duke u kompromentuar kështu me botën, me qëllim që të mos persekutoheshin prej autoriteteve zyrtare. Besimtarët janë thirrur, që t'i qëndrojnë besnikë fjalës së Perëndisë. **“Të luftoni për besimin, që u qe trasmetuar shenjtoreve një herë e përgjithmonë”** (Judës 1:3). Palit i ishte mbushur mendja: në vend që të zhdekurajohej, do të gëzohej dhe do ta falenderonte Perëndinë, ngaqë fjala e Tij po predikohej madje edhe prej atyre, që e kishin inat. **“Edhe zemërimi i njerëzve do të shndërrohet në lavdi për ty”** (Psalmi 76:10).

Besimi

Fjala “shpëtim” tek vargu 19-të ka të bëjë me besimin, që kishte Pali se do të lirohej një ditë nga burgu. Disa komentatorë të Biblës thonë se Pali besonte se do të çlirohej prej kritikave të njerëzve apo prej opozitës. Mos, vallë, ai shkroi në këtë mënyrë, ngaqë iu kujtua Jobi 13:16, që thotë: **“Ai do të jetë edhe shpëtimi im”**? Sidoqë të jetë e vërteta, për një gjë jemi të sigurtë se apostulli Pal e kishte besimin e tij të fiksuar mirë në Krishtin. **“Për këtë arsye unë po vuaj edhe nga këto gjëra, po nuk kam turp, sepse e di kujt i kam besuar dhe jam i bindur se ai është i zoti ta ruajë visarin tim deri në atë ditë”** (2 Timoteut 1:12). Ai kishte besim se Zoti do t'iu përgjigjej anëtarëve të kishës së filipianëve, të cilët luteshin si për lirin e tij nga burgu, ashtu edhe për përhapjen e së vërtetës. Edhe shenjtori më i dobët është i fuqishëm kur lutet, ngaqë ka ndikim të madh në të ardhmen e njerëzve për të cilët lutet. **“Me ndihmën tuaj me anë të lutjeve për ne, që shumë njerëz të falënderojnë për dhuntinë e hirit që do të na jepet me anë të lutjeve të shumë njerëzve”** (2 Korintasve 1:11).

“Fryma e Jezus Krishtit” është e njëjtë me Frymën e Shenjtë. **“Nëse Fryma e Perëndisë banon në ju, ju nuk jeni më në mish, por në Frymë. Por në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket atij”** (Romakëve 8:9)... **“Dhe, duke qenë se jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të tij në zemrat tuaja që thërret: “Abba, Atë!”** (Galatasve 4:6). Pali kishte besim se Fryma e Shenjtë do t'ia plotësonte të gjitha nevojat, që kishte, me qëllim që t'iu bënte ballë rrethanave në të cilat ndodhej. Këtë detyrë ka edhe Fryma e Shenjtë. **“Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju”** (Gjoni 14:16)... **“Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë. Dhe nëse jemi bij, jemi dhe trashëgimtarë, trashëgimtarë të Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit, nëse vuajmë më të dhe lavdohemi me të”** (Romakëve 8:16-17).

Përfundim

Ungjilli nuk do të përhapej dot në mbarë botën, nëse atyre, të cilëve iu ishte ngarkuar detyra për ta predikuar, iu hyri frika dhe nuk shkuan në ato vende, ku i

kishte thirrur Zoti. Nuk janë të dobëtit ata, që janë inkurajim për të tjerët, por të fortët në Zotin. Le të mos harrojmë për ta falenderuar Perëndinë për pastorët, misjonarët dhe ungjillizuesit guximtarë, shumica e të cilëve dhanë jetën për shkak të besimit të tyre. Pa ata, ne ndoshta mund të mos e gëzonim këtë liri, që kemi sot, për ta përhapur në mbarë botën të njëjtin ungjill, që përhapën dikur edhe ata vetë. Për ne ata janë shembull, sidomos kur ballafaqohemi me vuajtje dhe probleme. **“Forcohuni në Zotin dhe në forcën e fuqisë së tij”** (Efesianëve 6:10).

Studimi 6

Pritja me padurim

“Sipas të priturit tim me padurim dhe me shpresë, se unë nuk do të turpërohem në asnjë gjë, por me çdo guxim, tani si gjithmonë, Krishti do të madhërohet në trupin tim, ose me jetën ose me vdekjen. Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim. Por nuk e di se jeta në mish të jetë për mua një punë e frytshme, as mund të them çfarë duhej të zgjedh, sepse unë jam i shtrënguar nga dy anë, sepse kam dëshirë të iki nga kjo çadër dhe të jem bashkë me Krishtin, gjëja më e mirë, por të qëndruarit në mish është më i nevojshëm për ju. Këtë e di me siguri, që do të rri dhe qëndroj me ju të gjithë për përparimin tuaj dhe për gëzimin e besimit tuaj, që mburrja tuaj për mua të teprojë në Jezu Krishtin, për praninë time sërish midis jush” (Filipianëve 1:20-26).

Parathënie

Deri tani, e kemi parë se apostulli Pal është në burg dhe pret që ta ndëshkojnë me vdekje për krime që s'i kishte kryer. Por, në vend që të zhdekurajohej nga presioni i madh nën të cilin ndodhej, ai na tregon se është i fortë, me fuqinë që i ka dhënë Perëndia. Ishte në gjendje, pra, ta përqëndronte vëmendjen jo tek problemet e tij personale, por tek gjëja më e rëndësishme: tek madhështia e Krishtit në çdo situatë të jetës. Ndoshta Palit do t'i duhej të dilte përpara fronit të perandorit Nero, por e dinte se një ditë do të shfaqej përpara një Mbreti më të madh sesa perandori romak. **“Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit”** (2 Korintasve 5:10). Në këtë “pritje me padurim” të tijën përfshihej edhe shpëtimi/çlirimi i trupit në fund të epokave. **“Sepse dëshira e flaktë e krijesës pret me padurim shfaqjen e bijve të Perëndisë, sepse krijesa iu nënshtrua kotësisë, jo me vullnetin e vet, po për shkak të atij që e nënshtroi, me shpresë që vetë krijesa të çlirohet nga skllavëria e prishjes për të hyrë në lirinë e lavdisë së bijve të Perëndisë. Sepse e dimë se deri tani mbarë bota e krijuar rënkon dhe është në mundim. Dhe jo vetëm kaq, por edhe ne vetë që kemi frytet e para të Frymës, vajtojmë në veten tonë, duke pritur flakët birërimin, shpengimin e trupit tonë”** (Romakëve 8:19-23).

E ardhmja

Filipianët po luteshin me zell të madh për çlirimin e Palit nga burgu, ndërkohë që ai vetë dëshironte që t'i shërbente Zotit me gjithë zemër, pavarësisht se ç'mund t'i ndodhte në të ardhmen. Shprehja "të priturit me padurim" do të thotë "ta shikosh të ardhmen me shpresë", ose siç përkthehet edhe në greqisht: "të presësh me kokën dhe me qafën të ngritura lart". **"Dhe kur këto të fillojnë të ndodhin, shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër"** (Luka 21:28)... **"Sepse dëshira e flaktë e krijesës pret me padurim shfaqjen e bijve të Perëndisë"** (Romakëve 8:19). As persekucioni, as burgu, as mundësia e vdekjes nuk ia dobësoi Palit besimin tek Perëndia. Ai vazhdonte ta lavdëronte Atë, duke shpresuar dhe duke u lutur për çlirimin e tij nga burgu, edhe pse nuk e dinte akoma nëse vullneti i Perëndisë ishte që ai të vdiste apo jo në burg. **"Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë"** (1 Korintasve 6:20). Folja "turpërohem" i referohet faktit se Pali nuk kishte turp se po punonte për Zotin. **"Ashtu siç është shkruar: "Ja, unë po vë në Sion një gur pengese dhe një shkëmb skandali, dhe kushdo që i beson atij nuk do të turpërohet"** (Romakëve 9:33). Guximi që kishte, ishte e kundërta e turpit dhe e ofendimit.

Për Palin, si jeta, ashtu edhe vdekja ishin të lidhura ngushtë me Krishtin dhe, sidoqë të ndodhte, ai e dinte se nuk mund të ndahej dot prej Zotit, ngaqë i përkiste Atij. **"Sepse unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat e tashme as gjërat e ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezu Krishtin, Zotin tonë"** (Romakëve 8:38-39). Filozofia e jetës së Palit përmbledhej me pak fjalë në këtë fjali: **"Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim"**. Një moto të tillë duhet ta kenë të gjithë besimtarët, sepse Perëndia mund të madhërohet e të përlëvdohet nëpërmjet jetës sonë, pavarësisht se në ç'situata të vështira mund ta gjejmë veten. **"Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten për mua"** (Galatasve 2:20). Shprehja "të vdekurit fitim" nuk ka të bëjë thjesht me vdekjen e trupit, por, ashtu siç thuhet edhe në greqisht, ka të bëjë me gjendjen e menjëhershme të egzistencës pas vdekjes.

Qëllimi

Duhet t'i kushtojmë shumë rëndësi asaj, që kërkon të na mësojë Pali këtu me këto vargje. Për të, të jetuarit kishte kuptimin e të përkushtuarit plotësisht të jetës së tij, si një flijim të gjallë për Perëndinë. **"O vëllezër, po ju bëj thirrje, nëpërmjet dhembshurisë së Perëndisë, ta paraqisni trupin tuaj si fli të gjallë, të shenjtëruar, të pëlqyer te Perëndia, që është shërbesa juaj e mënçur"** (Romakëve 12:1). Për Palin, jeta nuk ishte nënshtrim ndaj mëkatit. **"As mos i jepni gjymtyrët tuaja në shërbim të mëkatit si mjete paudhësie, por tregoni veten tuaj te Perëndia, si të gjallë prej së vdekurish, dhe gjymtyrët tuaja si mjete drejtësie për Perëndinë"** (Romakëve 6:13). Çdo moment të jetës

së tij, ai ia kishte përkushtuar shërbesës së Krishtit dhe ishte i vendosur që ta shpërndante kudo ungjillin e shpëtimit. Me pak fjalë, pra, Pali e kishte një qëllim në jetë dhe, për këtë arsye, pikëpamja e tij ndaj vdekjes ishte po aq e lavdishme. **“Sepse, edhe nëse rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin; pra, edhe po të rrojmë ose të vdesim, të Zotit jemi”** (Romakëve 14:8). Nuk kishte frikë prej vdekjes fizike, sepse e dinte se nëpërmjet saj, ai do të shihte Shpëtimtarin. **“O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote?”** (1 Korintasve 15:55).

Jeta pa Krishtin nuk ka kuptim. Për më tepër, jeta jonë është e pavlefshme, nëse nuk e ndjekim Jezusin ashtu siç duhet, sidomos kur marrim parasysh faktin se është Fryma e Shenjtë Ai, që iu jep mundësinë besimtarëve për t’iu dalë mbanë vështirësive dhe problemeve të jetës. **“Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi”** (Romakëve 8:37). Po vdekja? Ajo është thjesht dera, përmes së cilës hyjmë në praninë e Perëndisë, prandaj edhe “të vdekurit është fitim” për të krishterin, që jeton sipas vullnetit të Perëndisë. Edhe ne, ashtu si Pali, mund t’i dalim ballë një të ardhmjeje të pasigurtë me kurajon, që na jep vetëm Krishti. **“Por ai më tha: “Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi”. Prandaj me kënaqësi të madhe do të krenohem më tepër për dobësitë e mia, që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë”** (2 Korintasve 12:9).

E ardhmja

Pali e kishte marrë me kohë vendimin se, po t’i lejohej të jetonte, ai do të vazhdonte ta predikonte ungjillin. Nuk do t’i kalonte ditët, duke u merakosur rreth gjyqit, që e priste. Përkundrazi, ishte mëse i vendosur për ta lavdëruar me gjithë shpirt Zotin. Ka nga ata mësues Bible që thonë se Pali nuk dinte se ç’të zgjidhte. Por ai e dinte mirë se të qenit në praninë e Krishtit ishte fitim, ndaj edhe ishte i bindur se kjo ishte zgjedhja më e mirë. Folja “iki” do të thotë “të zgjidhesh prej litarëve të dhimbjes apo kufizimeve të trupit”. Ndoshta këtë ide donte ta shprehte Pali edhe tek 2 Timoteut 4:6, ku thuhet: **“Sa për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe koha e nisjes sime arriti”**. Në të dyja këto vargje, folja “iki” dhe “nisem” ka kuptimin “ta ngresh spirancën e anijes”, “të lundrosh”. Pali na thotë, pra, se ai nuk e dinte akoma vullnetin e Perëndisë lidhur me këtë çështje, ndaj edhe po ia linte vendimin Atij në dorë. Dëshira e tij ishte që të ndodhej bashkë me Krishtin dhe kjo ishte “gjëja më e mirë”. Vdekja do të ishte si një çlirim i ëmbël prej të gjitha dhimbjeve dhe vuajtjeve. Vini re gjithashtu se Pali nuk i besonte doktrinës së ‘gjumit të shpirtit’, sepse si mund të ishte gjumi gjëja më e mirë për shpirtin? Trupi është thjesht banesa e përkohshme për shpirtin. **“Ne, pra, kemi gjithnjë siguri besimi dhe e dimë se gjersa banojmë në trup, jemi larg Zotit, sepse ecim nëpërmjet besimit dhe jo nëpërmjet vizionit. Por jemi të sigurt dhe na parapëlqen më tepër ta lëmë trupin dhe të shkojmë e të banojmë bashkë me Zotin”** (2 Korintasve 5:6-8)... **“Kështu e vranë me gurë Stefanin, që i thërriste Jezusit dhe thoshte: “O Zoti Jezus, pranoje frymën time!”** (Veprat e Apostujve 7:59). Po të na duhej të zgjidhnim sot mes të shkuarit në Qiellit, apo të qëndruarit në tokë, kë do të zgjidhnim? Përsa kohë që jetojmë, le

të jetojmë sipas vullnetit të Perëndisë. **“Në vend që të thoni: “Në dashtë Zoti dhe në paçim jetë, ne do të bëjmë këtë ose atë gjë”** (Jakobi 4:15).

Thellë në zemër, Pali e dinte se për kishën ishte më mirë që ai të mbetej gjallë edhe për pak kohë. E dinte se ç’kishte për të ndodhur në kishë, sapo të vdiste. **“Në fakt unë e di se, pas largimit tim, do të hyjnë midis jush ujqër grabitqarë, që nuk do ta kursejnë tufën”** (Veprat e Apostujve 20:29). Edhe pas lirim të tij nga burgu, **“Pali ndenji plot dy vjet në shtëpinë që kishte marrë me qira dhe priste të gjithë ata që vinin tek ai, duke predikuar mbretërinë e Perëndisë dhe duke mësuar gjërat e Zotit Jezu Krisht me shumë liri dhe pa ndalim”** (Veprat e Apostujve 28:30-31). Ai vazhdoi ta shpërndante lajmin e mirë, deri sa vdiq.

Përfundim

Shërbesa sakrifikuese dhe karakteri vetëmohues i Palit na lënë përshtypje të mëdha. Ai ishte gati t’i nënvlerësonte problemet e tij për shkak të Krishtit dhe të kishës së Tij. Pa dyshim, pra, që ai ishte i pari, që e hapi shtegun për Krishtin. Fatkeqësisht, të paktë janë ata besimtarë sot, të cilët i afrohen qoftë edhe sadopak jetës së Palit. Mos, vallë, Perëndia donte që një besnikëri e tillë të vdiste së bashku me apostullin Pal?

Studimi 7

Nënshtetësia e krishterë

“Ju veç, silluni në mënyrë të denjë në ungjillin e Krishtit, që, kur të vij e t’ju shoh, ose nga larg kur s’jam aty, të dëgjoj për ju se qëndroni fort në një frymë të përbashkët, duke luftuar bashkë me një shpirt për besimin e ungjillit, duke mos u lënë të trembeni në asnjë gjë nga kundërshtarët; kjo është për ta një provë humbjeje, kurse për ju shpëtimi, edhe kjo nga ana e Perëndisë. Sepse juve ju është dhënë hiri për hir të Krishtit, jo vetëm që të besoni në të, por edhe të vuani për të, duke patur të njejtën betejë që e patë në mua, dhe tani po dëgjoni që është në mua” (Filipianëve 1:27-30).

Parathënie

Përshtypja e mirë apo e keqe që kanë për ungjillin ata që nuk e njohin Krishtin, varet nga mënyra se si jetojnë besimtarët e krishterë. Të krishterët duhet të njihen prej të tjerëve si njerëz, që i dalin përkrah shenjtërisë dhe perëndishmërisë, e jo si njerëz hipokritë apo kompromentues.

Politika jonë

Fjala “sjellje” ka kuptime të ndryshme në Bibël. Zakonisht ajo përkthehet si ‘mënyrë jetese’. Në fakt, fjala ‘politikë’ e ka prejardhjen prej fjalës greke

'politeuesthe', që do të thotë 'sjellje'. Kështu, pra, ungjilli është politika jonë, ngaqë ungjilli është ai, që na e kontrollon mënyrën e të sjellurit dhe të të jetuarit në shoqëri. A është **"e denjë"** sjellja jonë, apo e turpërojmë ungjillin? Duhet të jetojmë në mënyrë të atillë, që t'i sjellim lavdi dhe nder Zotit. Nëse i vëmë qëllim vetes për të qenë nënshkretas të mirë të Qiellit, atëherë do ta kënaqim Perëndinë, duke shkëlqyer për Të këtu në tokë. Në greqisht, pasazhi i mësipërm na tregon se të krishterët duhet të jetojnë, duke e patur Parajsën gjithmonë në mendje.

Sipas vlerësimit që bën Bibla, një kishë nuk është e mirë nga numri i anëtarëve që ka, por nga mënyra se si sillen ata me botën që i rrethon. Është interesant fakti se Pali iua shkroi këto fjalë kishës së filipianëve, ngaqë Filipeu konsiderohej si "Roma e vogël" dhe ishte krenar që ishte koloni e perandorisë romake. Përfaqësuesit zyrtarë të Filipeut donin që çdo qytetar atje, edhe pse nuk ishte me trup në Romë, të jetonte prapëseprapë vetëm për perandorin e Romës. Kjo duhej vënë re në gjuhën që flisnin, në mënyrën si visheshin, në zakonet dhe traditat që mbanin në jetën e përditshme. **"Dhe dita e Zotit do të vijë si një vjedhës natën; atë ditë qiejt do të shkojnë me krismë, elementët do të shkrihen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që janë në të do të digjen krejt. Përderisa të gjitha këto gjëra duhet të shkatërrohen, si të mos duhet të keni një sjellje të shenjtë dhe të perëndishme, duke pritur dhe shpejtuar ardhjen e ditës së Perëndisë, për shkak të së cilës qiejt marrin flakë do të treten, dhe elementët të konsumuar nga nxehtësia do të shkrihen? Por ne, sipas premtimit të tij, presim qiejt të rinj dhe toka të re, në të cilët banon drejtësia"** (2 Pjetrit 3:10-13).

Asnjë besimtar dhe asnjë kishë nuk duhet ta çnderojë apo ta turpërojë kauzën e Krishtit, duke jetuar në kundërshtim me fjalën e zbuluar të Perëndisë. Nëse themi se i besojmë ungjillit, atëherë duhet të jetojmë në mënyrë të denjë, duke u sjellë mirë, me drejtësi e shenjtëri. **"Që në çdo gjë të nderojnë mësimin e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë"** (Titit 2:10)... **"Edhe veshët njeriun e ri, që përtërihet në njohurinë sipas shëmbullit të atij që e krijoi...Vishuni, pra, si të zgjedhur të Perëndisë, shenjtore dhe të dashur, me dhembshuri të brendshme, mirësinë, përulësinë, zemërbutësinë dhe me durimin, duke duruar njeri tjetrin dhe duke falur njeri tjetrin, nëqoftëse dikush ankohet kundër një tjetri; dhe sikundër Krishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju. Dhe, përmbi të gjitha këto gjëra, vishni dashurinë, që është lidhja e përsosmërisë"** (Kolosianëve 3:10, 12-14).

Pozita jonë

Kisha duhet të jetë e bashkuar, sepse, ashtu si edhe ushtarët në betejë, edhe neve na duhet të qëndrojmë të fortë së bashku për ungjillin. Duhet të bashkohemi kundra armikut të së vërtetës e jo t'i kundërvihemi njëri-tjetrit. Mungesa e bashkimit vërteton se nuk jemi miq të vërtetë të Krishtit. **"Sepse shumë nga ata, për të cilët ju kam folur shpesh, edhe tani po jua them duke qarë, ecin si armiq të kryqit të Krishtit"** (Filipianëve 3:18). Djalli kërkon ta mundë kishën, duke përdorur taktikën: "Përça e sundo!". **"Tani vëllezër, ju bëj thirrje në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit të flisni që të gjithë të njëjtën gjë dhe të mos keni ndasi midis jush, por të jeni plotësisht të bashkuar, duke**

pasur një mendje dhe një vullnet” (1 Korintasve 1:10)... **“Duke u përpjekur të ruani unitetin e Frymës në lidhjen e paqes”** (Efesianëve 4:3). “Uniteti i Frymës” ka të bëjë me mënyrën e denjë të të jetuarit, ndërsa i shërbejmë Zotit. **“Unë, pra, i burgosuri për Zotin, ju bëj thirrje që të ecni denjësisht sipas thirrjes për të cilën u thirrët, me çdo përlësi e zemërbutësi, me durim, duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri, duke u përpjekur të ruani unitetin e Frymës në lidhjen e paqes”** (Efesianëve 4:1-3).

Në pasazhin në hyrje të këtij studimi, si edhe tek Filipianëve 4:3, shprehja “të luftuarit bashkë” përdoret në fushën e sportit, për të përshkruar përpjekjet e mëdha që bëjnë mundësat në një ndeshje mundjeje. Vini re, pra, se si Pali i nxit besimtarët që të luftojnë së bashku e jo kundra njëri-tjetrit. Pikësynimi ynë duhet të jetë që ta largojmë të keqen prej kishës, d.m.th. na duhet ta hedhim poshtë çdo gjë, apo çdo njeri, që mundohet për ta shkatërruar të vërtetën apo unitetin e kishës. Duhet të punojmë së bashku, si një skuadër, për ta mundur armikun e përbashkët dhe për ta mposhtur të gjithë opozitën. **“Shumë të dashur, ndërsa isha ngulmues që t’ju shkruaja për shpëtimin e përbashkët, ndjeva nevojën t’ju shkruaj juve, dhe t’ju bëj thirrje të luftoni për besimin, që u qe trasmetuar shenjtoreve një herë e përgjithmonë”** (Judës, vargu 3)... **“Jini të përmbajtur, rrini zgjuar; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin mund të përpijë. Kundërshtojeni, duke qëndruar të patundur në besim, sepse e dini se të njëjtat vuajtje po i heqin vëllezërit tuaj të shpërndarë nëpër botë”** (1 Pjetrit 5:8-9). Kur një anëtar skuadre del jashtë fushe, ose kërkon të duket mbi të tjerët, atëherë një veprim i tillë i bën dëm të gjithë lojtarëve të tjerë, duke shkaktuar madje edhe humbjen e ndeshjes.

Persekutimi ynë

Mësuesit e remë dhe autoritetet zyrtare gjithmonë do të përpiqen për të na frikësuar, me qëllim që ta komprometojmë besimin tonë. Njerëz të tillë do të mundohen të na e çnderojnë Zotin, por ne duhet të vazhdojmë ta lavdërojmë Atë edhe më shumë. Nëse i qëndrojmë besnikë së vërtetës, do ta shohim se kemi për t’u ballafaquar me zemërimin e Satanait. Prandaj edhe neve, ashtu si Palit, do të na nevojitet fuqia e Perëndisë, për t’iua predikuar dhe për t’iua mësuar të tjerëve me besnikëri fjalën e Tij. Besnikëria është një element i rëndësishëm i dëshmisë sonë për Krishtin. Armiqtë e Perëndisë gjithmonë kanë për të na kërcënuar me burgosje apo me persekutim, por të gjithë ata, që i kundërvihen ungjillit, kanë për të përfunduar në Ferr, përgjithmonë të dëshpëruar për atë që kanë bërë.

Të jetuarit për Krishtin ka pasojat e veta. Pali përdor fjalën greke ‘agona’, që do të thotë ‘vuajtje’, duke na treguar kështu se jeta e krishterë nuk është fushë me lule. Kjo fjalë përdoret gjithashtu edhe për të përshkruar agoninë, që vuante atleti, për t’ia arritur qëllimit. Tek 2 Timoteut 3:12, Pali na thotë se **“të gjithë ata që duan të rrojnë me perëndishmëri në Krishtin Jezus do të përndiqen”**. Edhe Jezusi i paralajmëroi pasuesit e Tij për një opozitë të tillë. **“Atëherë do t’ju dorëzojnë në mundime dhe do t’ju vrasin; dhe të gjithë kombet do t’ju urrejnë për shkak të emrit tim”** (Mateu 24:9). Pjetri na thotë gjithashtu: **“Shumë të dashur, mos ju**

duket çudi për provën e zjarrit që u bë ndër ju për t'ju provuar, se si ju ndodhi diçka e jashtëzakonshme. Por gëzohuni, duke qenë pjestarë të mundimeve të Krishtit, që edhe në zbulesën e lavdisë së tij të mund të gëzoheni dhe të ngazëlloheni. Në qoftë se ju fyejnë për emrin e Krishtit, lum ju, sepse Fryma e lavdisë dhe Fryma e Perëndisë prehet mbi ju; nga ana e tyre ai blasfemohet, kurse nga ana juaj ai përlëvdohet... por, nëse dikush vuan si i krishterë, le të mos ketë turp, por le të përlëvdojë Perëndinë për këtë” (1 Pjetrit 4:12-14, 16).

Persekutimi tregon se armiqtë tanë e kanë humbur tanimë betejën dhe se një ditë do të pësojnë disfatë përfundimtare. Ata që qëndrojnë të fortë në kohë të vështira, e tregojnë veten se janë me të vërtetë pasues besnikë të Zotit. Pali ishte shembull besnikërie në periudhën e persekutimit, ndaj edhe ne nuk duhet ta humbim besimin, kur beteja bëhet akoma edhe më e ashpër. ‘Luftojmë’, për të marrë çmimin, që na jep vetëm Krishti. **“Prandaj edhe ne, duke qenë të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshimtarësh, duke hedhur tej çdo barrë dhe mëkatin që na qarkon vazhdimisht duke na joshur, le të rendim me durim në udhën që është përpara nesh”** (Hebrenjve 12:1).

Përfundim

Është e pamundur që një kishë të qëndrojë e bashkuar në kohë persekutimi, nëse anëtarët e saj nuk janë të bashkuar në unitetin e besimit. Uniteti është një bekim tepër i madh, që nuk duhet neglizhuar. **“Ja, sa e mirë dhe e kënaqshme është që vëllezërit të banojnë bashkë në unitet! Është si vaji i çmuar i shpërndarë mbi krye, që zbret mbi mjekrën e Aaronit, që zbret deri në cep të rrobave të tij. Është si vesa e Hermonit, që zbret mbi malet e Sionit, sepse atje Zoti ka vënë bekimin, jetën në përjetësi”** (Psalmi 133).

Studimi 8

Dhembshuria e krishterë

“Pra, në qoftë se ka ndonjë ngushëllim në Krisht, ndonjë ngushëllim dashurie, ndonjë pjesëmarrje të Frymës, ndonjë mallëngjim e dhembshuri, atëherë e bëni të plotë gëzimin tim, duke pasur të njejtin mendim, të njëjtën dashuri, një unanimitet dhe një mendje të vetme” (Filipianëve 2:1-2).

Parathënie

Kisha e filipianëve ishte e fortë, me një vizjon për ta përhapur ungjillin, pavarësisht nga vështirësitë dhe problemet, që mund ta shkatërronin. Por edhe pse anëtarët e saj kishin shumë virtyte të mira, prapëseprapë ata nuk binin gjithmonë dakort me njëri-tjetrin, por manifestonin grindje e debate. Pali, në këtë pjesë të letrës së tij, e diagnostikon shkaku e kësaj grindjeje dhe jep udhëzime për shërimin e saj.

Ngushëllimi

Së pari, vëmë re përdorimin e lidhëzës “në qoftë se”. Këtu Pali na thotë se grindja dhe debati nuk duhet të jenë fare të pranishëm, sepse gjërat që i bashkojnë besimtarët janë më të shumta në numër sesa ato që i ndajnë. Kështu pra, në vend që t’i pyeste filipianët nëse i kishin ato virtyte që iu duheshin, ai në fakt iu thotë atyre se duhet t’i përdornin virtytet e tyre për t’i mposhtur dallimet që mund të vinin re mes njëri-tjetrit.

“Ngushëllim” – kjo fjalë ka kuptime të ndryshme në Bibël, por këtu ajo do të thotë “inkurajim” dhe “nxitje”. Fjala greke është “paraklesis”, e cila përdoret edhe për fjalën **“Ngushëlluesi”**, d.m.th. Fryma e Shenjtë dhe ngushëllimi që sjell Ai. Një ngushëllim i tillë jo vetëm që na inkurajon, kur ballafaqohemi me dilema të ndryshme personale, por edhe sjell unitet mes besimtarëve. **“Ja, sa e mirë dhe e kënaqshme është që vëllezërit të banojnë bashkë në unitet! Është si vaji i çmuar i shpërndarë mbi krye, që zbret mbi mjekrën e Aaronit, që zbret deri në cep të rrobave të tij. Është si vesa e Hermonit, që zbret mbi malet e Sionit, sepse atje Zoti ka vënë bekimin, jetën në përjetësi”** (Psalmi 133). Ashtu si Davidi, edhe ne mund ta gjejmë tek Zoti gjithë inkurajimin, që na nevojitet. **“Davidi u forcua tek Zoti, Perëndia i tij”** (1 Samuelit 30:6).

Dhembshuria

“Ngushëllim dashurie” është dashuria që e mbron dhe e begaton kishën. Kjo është pikërisht baza e unitetit biblik. Në greqisht kjo fjalë është “agape” dhe i referohet llojit të dashurisë, e cila nga natyra i ngjason dashurisë së Krishtit, d.m.th. një dashuri sakrifikuese dhe vetëmohuese. Vini re se tek vargu 2 kjo dashuri duhet të jetë një dashuri e një “unanimiteti” të vetëm. **“Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin. Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin”** (Gjoni 13:34-35)... **“Dashuria le të mos jetë me hipokrizi”** (Romakëve 12:9)... **“Dhe Zoti shtoftë dhe teproftë në dashurinë për njeri tjetrin”** (1 Thesalonikasve 3:12)... **“Mbasi të pastroni shpirtrat tuaj me bindjen ndaj së vërtetës me anë të Frymës, për të pasur një dashuri vëllazërore pa hipokrizi, të doni fort njeri tjetrin me zemër të pastër”** (1 Pjetrit 1:22).

E shohim, pra, se fjala “dhembshuri” do të thotë “të kesh butësi të madhe”. Dashuria e përsosur që Perëndia ka ndaj nesh, na frymëzon e na bën që ta ndajmë atë hapur me të tjerët, jo në mënyrë egoiste, por si me fjalë, ashtu edhe me vepra.

Pjesëmarrja në Frymë

Uniteti i kishës egziston vetëm atëherë, kur anëtarët e saj janë pjesëmarrës të Frymës së Shenjtë. **“Sepse të gjithë ata që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë janë bij të Perëndisë”** (Romakëve 8:14). Nëse me të vërtetë udhëhiqemi nga Fryma e Shenjtë, atëherë do ta shpërndajmë kudo dashurinë e Perëndisë. **“Por shpresa nuk turpëron, sepse dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona me anë të Frymës së Shenjtë që na është dhënë”** (Romakëve 5:5).

Prania e dashurisë në zemrën tonë vërteton se Fryma e Shenjtë është brenda nesh. **“Por fryti i Frymës është: dashuria...”** (Galatasve 5:22). Një dashuri e tillë duhet të jetë e pranishme si tek besimtari, ashtu edhe tek kisha. Perëndia krijon unitet mes besimtarëve dhe i bën ata që t’i ngjasojnë edhe më shumë Krishtit. Një bashkim i tillë sjell si rezultat bekimin e kishës. Çdo lloj grindjeje apo debati shumë shpejt shuhet, kur besimtarët janë të një mendjeje e të një zemre (Filipianëve 2:2). Fjala “unanimitet” ka të bëjë me domosdoshmërinë për harmoni të përsosur mes besimtarëve, sepse kur dishepujt u mbledhën së bashku me një mendje të vetme, Fryma e Shenjtë u derdh mbi ta. **“Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend”** (Veprat e Apostujve 2:1). Në greqisht, fjala “unanimitet” do të thotë “bashkim i shpirtave në një shpirt të vetëm”. Shprehja “një mendje e vetme” do të thotë “të mendosh të njëjtën gjë” lidhur me qëllimin dhe planin e kishës. Ata që jetojnë në Mbretërinë e Perëndisë, duhet të pijnë nga i njëjti burim.

Mallëngjimi

Me këtë fjalë nënkuptohet dashuria e madhe që çdo anëtar i Trupit të Krishtit (d.m.th. i kishës) duhet të ketë për njëri-tjetrin. A e imagjinojmë dot se sa njerëz kanë për t’i besuar Krishtit dhe se sa shenjtorë të dobët kanë për t’u bërë fitimtarë, nëse kisha shfaq një dashuri të tillë të madhe? Një dashuri e tillë ka dëshirë t’i shohë njerëzit të shpëtuar dhe kishën të rritur në numër. **“Dhe më në fund jini të gjithë të një mendjeje, të dhembshur, plot dashuri vëllazërore, të mëshirshëm dhe dashamirës”** (1 Pjetrit 3:8). Një dashuri e tillë vëllazërore është pjesë e pandarë e jetës së krishterë. Secili prej nesh duhet të interesohet për mirëqënien fizike dhe shpirtërore të anëtarëve të tjerë të kishës.

Përfundim

Pali pa dyshim që ishte i kënaqur me kishën e filipianëve, por ai donte që të gëzohej edhe më shumë, po ta merrte vesh se ata iu kishin dhënë fund grindjeve dhe debateve me një dashuri të vërtetë të krishterë. Donte që ajo kishë të mbijetonte, duke i shërbyer besnikërisht Zotit dhe duke qëndruar të bashkuar me njëri-tjetrin. Gëzimi shpirtëror nuk mund të egzistojë në boshllëk, pa dashuri, apo aty ku triumfon mëria, smira dhe kritikimi. **“Tani vëllezër, ju bëj thirrje në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit të flisni që të gjithë të njëjtën gjë dhe të mos keni ndasi midis jush, por të jeni plotësisht të bashkuar, duke pasur një mendje dhe një vullnet”** (1 Korintasve 1:10).

Studimi 9

Mendjemadhësia shpirtërore

“Mos bëni asgjë për rivalitet as për mendjemadhësi, por me përulësi, secili ta çmojë tjetrin më shumë se vetveten. Mos mendojë secili për interesin e vet, por edhe atë të tjerëve” (Filipianëve 2:3-4).

Parathënie

Bota, media, madje edhe feja na thonë se duhet ta vlerësojmë shumë veten, sepse e meritojmë lëvdimin. Shumica e njerëzve mundohen të bëhen yje, ose të paktën pretendojnë se janë të tillë! Gjithsecili përpiqet të gjejë diçka, që ka për t'ia ndryshuar përgjithmonë jetën. Bibla, përkundrazi, nuk mendon kështu. **“Sepse çdo mish është si bari dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari thahet dhe lulja bie”** (1 Pjetrit 1:24) dhe **“Kushdo që e larton veten do të poshterohet, dhe kush e poshtëron veten do të lartohet”** (Luka 14:11). Në fund të fundit, kë ndjek bota? Nuk ndjek Perëndinë. Satanai dikur tha: **“Unë do të ngjitem në qiell, do të ngre fronin tim përmbi yjet e Perëndisë; do të ulem mbi malin e asamblesë në pjesën skajore të veriut; do të ngjitem mbi pjesët më të larta të reve, do të jem i ngjashëm me Shumë të Lartin”** (Isaia 14:13-14). Por ai u hodh **“në thellësitë e gropës”** (Isaia 14:15). Këtu përfundojnë edhe ata njerëz, që janë mendjemëdhenj.

Të dhënë pas lavdisë

Gjithmonë ka patur nga ata besimtarë, të dhënë pas lavdisë së tyre. Në kanalet fetare të televizorit, p.sh. shpeshherë shohim njerëz, që e lartësojnë veten, jo Krishtin. Ata që kërkojnë të duken, apo të ngrihen në pozitë, i bëhen në fakt pengesë dhe barrë kishës. Njerëz të tillë nuk ankohen, kur të tjerët iua bëjnë qejfin me lajka, por mjerë ata që i kritikojnë! Ah, sikur ta dinin kuptimin e fjalës “përlulje”! **“Edhe sikur ti të ngrihesh lart si një shqiponjë dhe ta vije folenë tënde midis yjeve, unë do të të zbres nga atje lart,” thotë Zoti** (Obadia, vargu 4). Nuk e dinë se ç'do të thotë të jesh shërbëtor i Krishtit, apo i kishës së Tij.

Mendjemadhësia është krenari boshe, sepse nuk ia vlen të mburremi për veten. Ai që mburret, kujton se është më i mirë, sesa të tjerët. Mendjemëdhenj të tillë ka si në botë, ashtu edhe në kishë, por mendjemëdhenjtë shpirtërorë janë më të këqinjët nga të gjithë. **“Sepse gjithçka që është në botë, lakmia e mishit, lakmia e syve dhe krenaria e jetës, nuk vjen nga Ati, por nga bota”** (1 Gjonit 2:16). Një vlerësim i tillë i vetvetes shkakton përçarje në Trupin e Krishtit (në kishë). Një mendjemadhësi e tillë mund të mos jetë e një niveli shpirtëror. Ka nga ata besimtarë, që iu mburren të tjerëve me rrobat e modës së fundit, që kanë veshur, apo me mënyrën se si flasin, etj. Pali na nxit, që **“të mos jemi mburravecë, duke provokuar dhe duke pasur smirë njëri-tjetrin”** (Galatasve 5:26)... **“Me çdo përlulësi e zemërbutësi, me durim, duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri”** (Efesianëve 4:2)... **“Vishuni, pra, si të zgjedhur të Perëndisë, shenjtore dhe të dashur, me dhembshuri të brendshme, mirësinë, përlulësinë, zemërbutësinë dhe me durimin”** (Kolozianëve 3:12). Bota nuk e vlerëson më përlulësinë. Përkundrazi, egoizmi konsiderohet si gjë ideale. Përlulësia e vërtetë ka të bëjë me të qenit i ndërgjegjshëm për dobësitë e tua dhe i gatshëm për t'ia dhënë gjithë lavdinë, meritën dhe nderin Perëndisë. Bota e konsideron të pavlefshme një gjë të tillë.

Ata që kërkojnë Perëndinë

Tani Pali na ofron ilačin kundra mendjemadhësisë. Përlësia është gjithmonë ilaçi më i mirë. Në fakt, edhe kur kemi bërë diçka, për të cilën mendojmë se jemi të denjë për t'u lavdëruar, duhet të themi: **“Jemi shërbëtorë të padobishëm. Bëmë atë që kishim detyrë të bënim”** (Luka 17:10). Prandaj, pra, nuk duhet të dukemi para të tjerëve. Bota le të duket – ne, me qetësinë më të madhe, le të vazhdojmë t'i shërbejmë Zotit. Një përlësi e tillë nuk tregon se jemi të dobët. Përlësia nuk është dobësi. Bota mund ta konsiderojë atë të tillë, por Krishti e quan përlësinë “virtut”. Kur ecim me përlësi, atëherë e shohim se jemi të bashkuar si kishë. Por, kur ecim me mendjemadhësi, vetëm rivalitet, smirë dhe përçarje do të kemi. Në studimet e ardhshme, do ta shohim se si Krishti eci në rrugën e përlësisë, prandaj edhe ne, që jemi dishepujt e Tij, duhet ta imitojmë Atë. Uniteti nuk mund të egzistojë dot, aty ku ka egoizëm, mendjemadhësi, krenari dhe interes.

Të gjithë besimtarët duhet të jetojnë me përlësi kundrejt Perëndisë dhe ndaj të tjerëve, madje deri aty sa t'i çmojnë të tjerët më të rëndësishëm sesa vetja. **“Sepse, për hirin që më është dhënë, unë i them secilit prej jush të mos e vlerësojë veten më shumë se sa duhet ta çmojë, por të ketë një vlerësim të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit”** (Romakëve 12:3). Perëndia iu qëndron afër atyre, që janë të përlur. **“Sepse kështu thotë i Larti dhe i Madhërishmi që banon përjetësinë dhe emri i të cilit është i “Shenjtë”: “Unë banoj në vendin e lartë dhe të shenjtë dhe bashkë me atë që është i penduar dhe i përlur nga fryma, për të ngjallur frymën e të përlurve, për të ngjallur frymën e të penduarve”** (Isaia 57:15)... **“O njeri, ai të ka bërë të njohur atë që është e mirë; dhe çfarë tjetër kërkon Zoti nga ti, përveç se të zbatosh drejtësinë, të duash mëshirën dhe të ecësh përlësisht me Perëndinë tënd?”** (Mikaia 6:8).

Ata që kërkojnë hirin

“Por ai jep hir edhe më të madh; prandaj thotë: “Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep hir të përlurve” (Jakobi 4:6). Të përlurit do të bekohen gjithmonë me hirin e Perëndisë, sepse janë gati t'i vënë të tjerët përpara vetes. Nuk duken për vete, por duan t'i nderojnë dhe t'i respektojnë besimtarët e tjerë. I konsiderojnë të tjerët si më të mirë (d.m.th. më të dobishëm) sesa vetja. Fjala më kryesore në pasazhin në hyrje të këtij studimi është fjala “të tjerët”. **“Duani njeri tjetrin me dashuri vëllazërore; në nderim tregoni kujdes njeri me tjetrin”** (Romakëve 12:10). Një “dashuri” e tillë mund të ndahet me të tjerët, vetëm atëherë kur i bindemi urdhërave të Perëndisë. **“Sepse, për hirin që më është dhënë, unë i them secilit prej jush të mos e vlerësojë veten më shumë se sa duhet ta çmojë, por të ketë një vlerësim të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit”** (Romakëve 12:3).

Natyra jonë mëkatore nuk e kupton dot përlësinë. Prandaj edhe përlësia është e mundur, nëpërmjet fuqisë së pranisë së Frymës së Shenjtë tek ne. Si besimtarë që jemi, duhet t'iu përkushtohemi dhe t'iu shërbejmë të tjerëve. **“Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve”** (Marku 9:35)... **“Dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të**

jetë skllavi i të gjithëve” (Marku 10:44). Është pikërisht ky hir i madh i Perëndisë, që e largon egoizmin dhe mendjemadhësinë nga kisha. Nuk po themi se duhet ta kalojmë jetën, duke e nënvlerësuar gjithmonë veten, apo duke bërë gjëra, sa për t’u dukur se jemi të përlusur. Një përlusësi e tillë është në fakt mendjemadhësi. Përkundrazi, duhet ta heqim nga mendja çdo dëshirë, që mund të kemi për t’u dukur dhe thjesht le t’iu shërbejmë të tjerëve, njëllot sikur t’i shërbenim vetë Zotit.

Përfundim

Fjala e Perëndisë është më se e qartë, lidhur me përlusësinë në kishë. Vetëm veten gënjejmë, kur mendojmë se mund të mbijetojmë pa patur përlusësi. **“Kini të njëjtat mendime njeri me tjetrin; mos lakmoni për lart, por rrini me të përlusurit; mos e mbani veten për të mënçur”** (Romakëve 12:16). Le të mos bëhemi si Diotrefi, i cili ishte mendjemadh dhe donte që të dukej, lidhur me shërbesën e tij, ndaj edhe nuk mori bekime. **“I shkrova kishës, por Diotrefi, që do të jetë i pari ndër ta, nuk na pret”** (3 Gjonit, vargu 9).

Studimi 10

Mendja e Krishtit

“Kini në ju po atë ndjenjë që ishte në Jezu Krishtin, i cili, edhe pse ishte në trajtë Perëndie, nuk e çmoi si një gjë ku të mbahej fort për të qenë barabar me Perëndinë” (Filipianëve 2:5-6).

Parathënie

Filipeu ishte një qytet kozmopolitan, me banorë prej grupesh të ndryshme etnike, ndaj edhe padyshim që ishte e vështirë që të kishte unitet në shoqëri. Por një problem i tillë nuk duhet të bëhet pengesë për kishën. **“Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezu Krishtin”** (Galatasve 3:28).

Nuk është e lehtë t’i ndryshojmë mendimet tona, sepse kohën më të madhe të jetës sonë e kalojmë duke menduar për veten. E megjithatë, kur rilindemi përsëri, gjithçka transformohet prej Krishtit. **“Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja”** (2 Korintasve 5:17). Që prej atij momenti, duhet të mendojmë për të tjerët e jo thjesht për veten tonë. Pali e ngre Krishtin lart si shembull të përsosur të përlusësisë, sepse fjalët “Kini në ju...” janë vazhdimësi e vargjeve 4 dhe 6 të po të njëjtit kapitull. Këtu ai na shpreh detajisht se çfarë do të thotë të mendosh si Krishti.

Mendja

Është shumë e lehtë të bëhesh egoist dhe ta përçash unitetin e kishës, ngaqë natyra jonë mëkatore kërkon ta përqëndrojë vëmendjen tek vetvetja, në vend që t'i vërë mënjanë ambicjonet dhe dëshirat personale. Si besimtarë që jemi, duhet ta përqëndrojmë vëmendjen tonë tek Zoti, tek kisha e Tij dhe tek mënyra se si t'i kthejmë të humburit tek Krishti. **“Kini në mend gjërat që janë atje lart, jo ato që janë mbi tokë”** (Kolosianëve 3:2). Nuk është për t'u habitur, atëherë, pse Pali na vë në dukje Krishtin si shembull përulësie, duke na thënë: “Kini në ju po atë ndjenjë (ose po atë mendje) që ishte në Jezus Krishtin”. Përulësinë e Zotit e shohim të vënë në praktikë, kur Ai iu lau këmbët dishepujve të Vet (shiko Gjonin 13:3-17).

Ç'bekim i mahnitshëm është të kesh mendjen e Krishtit! Por është e pamundur ta kesh këtë mendje, pa patur edhe përulësi. Përshkrimi i mrekullueshëm i Krishtit në vargjet e këtij studimi na tregon si përulësinë e Tij, ashtu edhe sakrificën. Askush nuk ka qenë në gjendje ta përulë veten, deri në atë shkallë sa Zoti, prandaj edhe Ai është shembulli i vetëm i vetëmohimit, i sakrificës dhe i të shërbyerit. Duhet ta imitojmë një shembull të tillë. **“Sepse edhe Krishti nuk i pëlqeu vetes së tij, por sikurse është shkruar: “Sharjet e atyre që të shanin ty, ranë mbi mua”** (Romakëve 15:3). Me këto vargje, pra, apostulli kërkon të na thotë: 1. Kini po të njëjtën mendje si të Krishtit. 2. Kini po të njëjtën dashuri si të Krishtit. 3. Jini të bashkuar. 4. Jini të përulur. 5. Mendoni për të tjerët. Ky është, pra, themeli, mbi të cilin duhet ndërtuar uniteti i kishës.

Keqkuptimi

Për shekuj me rradhë, ky pasazh biblik është keqkuptuar shumë. Ata që i besojnë “Teorisë Kenosis (ose Teorisë së Boshllëkut)” (në greqisht ‘kenosis’ do të thotë “boshllëk”), thonë se Krishti u zhvesh prej çdo lloj perëndishmërie, për t'u bërë njeri. Por një doktrinë e tillë nuk përputhet me faktin se Jezusi ishte **“Perëndia me ne”** (Mateu 1:23). Jezusi, as edhe për një çast të vetëm, nuk pushoi së qeni **“Unë Jam”** (Gjoni 8:58, Eksodi 3:14). Jezus Krishti gjithmonë ka qenë Perëndi nga natyra, i barabartë me Atin, si para ardhjes së Tij në tokë, ashtu edhe gjatë jetës së Tij, si edhe pas ringjalljes së Tij. Ka nga ato versione të Biblës, që e mbështesin një teori të tillë kulti, duke e përkthyer vargun e Filipianëve 2:7 në këtë mënyrë: “Krishti u bë askush”. Do ta shohim më detajisht këtë teori në studimin tonë të ardhshëm. Për dekada me rradhë, ka patur edhe shumë ‘këngë të krishtera’, që e kanë ringjallur një teori të tillë. Një pikëpamje e tillë u prezantua në fillim në vitet 1800 në Gjermani, prej një teologu Luterian me emrin Gotfrid Tomasi (1802-1875). Teoria e Boshllëkut është një doktrinë e rrezikshme, që thotë se Jezus Krishti nuk ishte plotësisht hyjnor, kur erdhi në tokë. E nëse Krishti nuk ishte plotësisht Perëndi, atëherë sakrifica e Tij shpenguese në kryq nuk ishte e mjaftueshme për ta çliruar botën prej mëkatit. Doktrina e drejtë është ajo që quhet **“Bashkimi Hipostatik”**, sipas së cilës Jezusi është si plotësisht Perëndi, ashtu edhe plotësisht njeri dhe nuk i dorëzoi asnjë prej cilësive të Tij hyjnore, përsa kohë që jetoi si njeri në tokë. **“Sepse tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë”** (Kolosianëve 2:9).

Fjalët “i cili edhe pse ishte në trajtë Perëndie” na tregojnë se kush ishte Jezusi, para se të vinte në tokë. Por vini re se Pali përdor fjalën “trajtë”, e cila përshkruan esencën e pandryshuar e të përhershme të një personi. Nëse apostulli donte të na e përshkruante Jezusin jo si hyjnor, atëherë ai mund të kishte përdorur fjalën greke “schema”, që do të thotë “shfaqje”, ose “paraqitje”. Kështu pra, Krishti la mënjanë, vetëm për një farë kohe, manifestimin sipërfaqësor të karakteristikave të Perëndisë. Ai, që “ishte në trajtë Perëndie”, me vullnetin e Vet (pa e detyruar kush), mori **“trajtë shërbëtori”** (Filipianëve 2:7). Bibla na thotë se Ai është Perëndi, edhe pse mori trajtë njeriu, për të jetuar mes nesh. **“Ai është shëmbëllesa e Perëndisë së padukshëm”** (Kolozianëve 1:15)... **“Krishti, që është shëmbëllimi i Perëndisë”** (2 Korintasve 4:4)... **“Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta”** (Hebrenjve 1:3).

Krishti në trajtë njeriu kishte të gjitha cilësitë e Perëndisë. Qielli e deklaroi Atë Perëndi dhe e adhuroi si të tillë. Nuk ishte thjesht “një perëndi”, siç thonë Dëshmitarët e Jehovait, por Perëndia i Gjithpushtetshëm i Biblës, d.m.th. Jehovahi, Zoti Sovran. Në të njëjtën kohë, Ai nuk ishte njeri me ‘cilësi hyjnore’, por përkundrazi, Krijuesi i universit. **“Prandaj vet Zoti do t’ju japë një shenjë: Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë të cilin do ta quajë Emanuel”** (Isaia 7:14)... **“Por ti, o Betlem Efratah, megjithëse je i vogël midis mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë”** (Mikeu 5:2)... **“Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë”** (Gjoni 1:1-2)... **“Ndërsa për të Birin thotë: “Froni yt, o Perëndi është në shekuj të shekujve; skeptri i mbretërisë sate është skeptër drejtësie”** (Hebrenjve 1:8). Zoti Jezus Krisht i vuri në praktikë cilësitë e Tij hyjnore, atëherë kur e deshi puna.

Fjalët “si gjë ku të mbahej fort” në greqisht kanë kuptimin “ta vjedhëdh, ose ta marrësh diçka me forcë, si hajdut”. Të vjedhësh dikë, do të thotë t’i marrësh atij/asaj diçka, që nuk të përket ty. Jezusi nuk vodhi atë, që kishte qenë gjithmonë e Tija! Pali, pra, na mëson se Jezusi është i barabartë me Perëndinë dhe, po qe se kjo nuk do të ishte e vërtetë, atëherë Pali po kryente një mëkat të pafalshëm. Si farise që ishte, Pali do ta ketë ditur se ç’thoshte Isaia 46:5, **“Me cilin doni të më barazoni, me cilin doni të më krahasoni që mund të jemi të njëjlojtë?”**. Prandaj, pra, nuk kemi ç’të themi tjetër, veçse ta pranojmë hyjninë e plotë të Krishtit. Me pak fjalë, vargu 6 na thotë se, edhe pse Jezusi ishte me të vërtetë **“Perëndia me ne”** (Mateu 1:23), Ai nuk e shfrytëzoi hyjninë e Tij për nevoja personale. **“Unë dhe Ati jemi një”**. Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë për ta vrrarë me gurë. Jezusi u përgjigj atyre: **“Ju tregova shumë vepra të mira nga Ati im; për cilën nga këto më vrisni me gurë?”**. Judenjtë u përgjigjën duke thënë: **“Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi”** (Gjoni 10:30-33). Në këtë rast, drejtuesit fetarë nuk e keqkuptuan atë që iu tha Jezusi, edhe pse herë të tjera ishin treguar shpirtësisht të verbuar.

Përfundim

Shkrimtarët e Dhiatës së Re as që e vinin në dyshim fare hyjninë e Jezusit, ndaj edhe nuk u përpoqën për ta vërtetuar. Zoti Jezus Krisht nuk ishte “si” Perëndi. Përkundrazi, Ai ishte dhe është dhe gjithmonë ka për të qenë Perëndi. Nëse nuk e shohim Atë si Perëndi në trup, atëherë e keqkuptojmë dhe e shtrembërojmë këtë mësim të thjeshtë dhe shumë të rëndësishëm të Biblës. **“Krishti është i njëjtë dje, sot e përjetë”** (Hebrenjve 13:8).

Studimi 11

Poshtërimi i Krishtit

“Por e zbraz veten e tij, duke marrë trajtë shërbëtori, e u bë i ngjashëm me njerëzit; dhe duke u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit” (Filipianëve 2:7-8).

Parathënie

Është për të të ardhur keq që shumë besimtarë nuk e kuptojnë Zotin Jezus Krisht siç duhet nga ana biblike. Shpesh ide të gabuara, të përsëritura herë pas here, bëhen traditë për kisha të caktuara. Këtë gjë e vëmë re edhe tek tema e hyjnisë së përjetshme të Shpëtimtarit. Ka nga ata, që thonë se Jezusi u bë Bir i Perëndisë, në momentin kur u pagëzua prej Gjonit, ndërsa të tjerë besojnë se Ai e la mënjanë hyjninë e Tij, kur erdhi në tokë. Por, thjesht duke lexuar atë që na thotë fjala e Perëndisë, megjulla e doktrinës fallco na largohet menjëherë dhe kështu fillojmë t'i kuptojmë më qartë mësimet e Biblës.

Poshtërimi me vetëdashje

Së pari, duhet ta theksojmë se Pali na shkruan se Jezusi “e zbraz veten e Tij”. Në greqisht kjo shprehje nuk ka kuptimin se Ai “u bë askushi”, siç thuhet gabimisht në shumë përkthime moderne të Biblës. Për shembull, në përkthimin e ri ndërkombëtar të Biblës Studimore të Dishepujve na thuhet: “Krishti mori rolin e një shërbëtori dhe kjo do të thotë se Ai e braktisi një rol tjetër, d.m.th. jetën e mëparshme, që kishte me Perëndinë”. Një përkthim i tillë është më shumë një presupozim, sesa e vërteta dhe si i tillë, është teologji e gabuar, e pabazuar në Bibël. Një ide e tillë duhet marrë me shumë kujdes në konsideratë, sepse djalli dëshiron ta shkatërrojë hyjninë e vërtetë dhe të përjetshme të Krishtit. Jezusi, për shkak se erdhi në tokë si njeri, për të vdekur në kryq në vend të mëkatarëve, pranoi t'i vinte një kufi përdorimit të cilësive të Tij hyjnore (Gjoni 5:19, 8:28, 14:10). Kështu, p.sh. Krishti la mënjanë lavdinë e Tij hyjnore (Gjoni 17:4), pasuritë (2 Korintasve 8:9) dhe pozitën (Gjoni 5:30, Hebrenjve 5:8). Ky ishte një akt bindjeje ndaj vullnetit të Perëndisë. Vini re se si Pali na thotë se Jezusi u bë “i

bindur”. Por kjo nuk do të thotë se Ai e la mënjanë natyrën e Tij hyjnore dhe të qëniti i përsosur, sepse atëherë Ai nuk do të ishte as i gjithëpushtetshëm, as i shenjtë, as i vërtetë. Poshtërimi i Tij ka të bëjë me faktin se Atij iu desh të vuante për hatrin tonë. Shpëtimi ynë nuk do të ishte i përkryer, nëse Jezusi ishte thjesht njeri. Dielli, edhe pse nganjëherë nuk shihet dot për shkak të ndonjë eklipsi, prapëseprapë ndriçon me nxehtësinë dhe dritën e tij. Natyra e përjetshme e Krishtit thjesht ishte e mbuluar prej formës së Tij trupore. **“Ai erdhi lart para tij si një degëz, si një rrënjë nga një tokë e thatë. Nuk kishte figurë as bukuri për të tërhequr shikimin tonë, as paraqitje që ne ta dëshironim”** (Isaia 53:2). Shpërftyrimi i Jezusit na tregon se, përse kohë që Ai ishte në tokë, lavdia e Tij hyjnore ishte e mbuluar prej trupit të Tij. **“Dhe u shpërftyrua përpara tyre: ftyra e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u bënë të bardha si drita”** (Mateu 17:2). Jezusi mori trupin e njeriut për të ardhur në tokë. **“Prandaj, duke hyrë në botë, ai thotë: “Ti nuk deshe as flijim as mblatë, po bërë gati për mua një trup”** (Hebrenjve 10:5). Si i tillë, Ai iu bind Ligjit të Moisiut (Luka 2:21, Galatasve 4:4), iu bind prindërve të Vet (Luka 2:51), përjetoi tundime (Mateu 4:1-11) dhe pati kërkesa njerëzore si gjithë njerëzit (Gjoni 4:6, Mateu 8:24, Mateu 4:2, Gjoni 19:28). Nëse Ai do të ishte shfaqur me tërë lavdinë e Tij hyjnore, nuk do të kishte mbetur njeri gjallë, sepse askush nuk mund të jetojë, pasi ta ketë parë Perëndinë (Eksodi 33:20). **“Ai që i vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë”** (1 Timoteut 6:16).

Djajtë e dinin mirë se kush ishte Jezusi. **“Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë”** (Marku 1:24). Satanai e dinte mirë se kush ishte Jezusi, sepse përndryshe, pse u lodh aq shumë për ta tunduar? (shiko Mateun 4). Në fakt, gjatë gjithë jetës së Tij në tokë, Jezusi gjithmonë e përuli Vetën dhe nuk i kërkoj me forcë të drejtat e Tij hyjnore. **“A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t’i lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh?”** (Mateu 26:53). Nuk duhet ta harrojmë, pra, atë që kërkon të na thotë Pali me këto vargje, d.m.th. se Krishti e përuli Vetën dhe se Ai është shembulli ynë më i përsosur.

Krishtin nuk e detyroi kush, për të ardhur për të na shpëtuar. Përkundrazi, ardhja e Tij në tokë u bë me vetëdashje, ngaqë na desh. Një poshtërim i tillë me vetëdashje ka të bëjë gjithashtu edhe me faktin se, Jezusi, edhe pse ishte Perëndi në trup, u bë me vetëdashje shërbëtor. Shërbëtori, në ato kohë, ishte më i përbuzuri nga të gjithë në shoqëri. Krijuesi i Qiellit dhe i universit zbriti nga Froni i Tij, për t’u bërë skllav dhe për të vdekur për mëkatet e njeriut. **“Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve”** (Mateu 20:28). Ai, **“Mbreti i mbretërve”** (Zbulesa 19:16), lindi në një grazhd (Luka 2:7). E shohim, pra, se Jezusi e përuli Vetën edhe më shumë sesa një njeri i zakonshëm. Bibla na jep shumë pasazhe, të cilat na e paraqesin Zotin si shërbëtor, por më i bukuri nga të gjithë është momenti, kur Ai iu lau këmbët dishepujve të Vet (Gjoni 13:4-17). Mendjet tona njerëzore as nuk mund ta masin, as nuk mund ta kuptojnë dot distancën mes madhësisë së Tij si mbret dhe poshtërimit të Tij si shërbëtor.

Një fakt i tillë është mëse i rëndësishëm, sepse kur e kuptojmë qoftë edhe sadopak përlësinë e Jezusit, atëherë jemi në gjendje ta vëmë atë në praktikë edhe në jetën tonë. Është për t'u theksuar fakti se Jezusi, përse kohë që ishte në tokë, egzistoi si “në trajtën e Perëndisë, ashtu edhe “në trajtën e një shërbëtori”.

Poshtërimi për hatrin tonë

Jezusi, edhe pse ishte plotësisht Perëndi, u bë i ngjashëm me njerëzit, por **“pa mëkatuar”** (Hebrenjve 4:15). Ai u bë plotësisht njeri dhe jo thjesht gjoja si njeri. Folja “u bë” na tregon se Jezusi nuk ishte njeri më parë, por u bë i tillë. Gjithashtu, po kjo folje na tregon se Ai nuk do të mbetej përjetë njeri. Ai u bë njeri, por ishte, në të njëjtën kohë, plotësisht Perëndi. Bibla na thotë: **“Prandaj tash e tutje ne nuk njohim më askënd sipas mishit; po, edhe sikur ta kemi njohur Krishtin sipas mishit, nuk e njohim më ashtu”** (2 Korintasve 5:16). Gjithçka që bëri Krishti, kur ishte në tokë, e bëri me vetëdashje, duke përfshirë këtu edhe vdekjen në kryq për hatrin tonë. Me këtë Ai na tregoi se bëri absolutisht gjithçka që ishte e mundur, për të na shpëtuar. Poshtërimin e plotë të Krishtit e vëmë re tek fakti se Ai u gozhdua në kryq si ofertë për mëkatet. Kishte mundësi për ta shpëtuar Vetën (Luka 23:35), por vendosi që të mos zbriste nga ai kryq. Edhe pse nuk kishte bërë asgjë për ta merituar një ligësi dhe armiqësi të tillë, Ai i lejoi që ta vrisnin vetë ata, për të cilët kishte ardhur. **“Kujtoni, pra, atë që duroi një kundërshtim të tillë nga ana e mëkatarëve kundër tij”** (Hebrenjve 12:3)... **“I përçmuar dhe i hedhur poshtë nga njerëzit, njeri i dhembjeve, njohës i vuajtjes, i ngjashëm me dikë para të cilit fshihet faqja, ishte përçmuar, dhe ne nuk e çmuam aspak”** (Isaia 53:3). Të shumtë ishin ata, që vdiqën të kryqëzuar prej romakëve, por Jezusi vuajti poshtërimin më të madh. **“Sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia”** (1 Pjetrit 3:18). Këtë Ai e bëri për hatrin tonë, si bindje ndaj vullnetit të Atit të Tij. Me vetëdashje, Ai e mbarti mbi supet e Veta mallkimin e të gjithë njerëzimit. **“Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne (duke qenë se është shkruar: “I mallkuar është kushdo që varet në dru”)”** (Galatasve 3:13)... **“Megjithatë ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona; por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përlur. Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi pagën është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar. Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve”** (Isaia 53:4-6).

Përfundim

Këtu shohim, pra, si përlësinë, ashtu edhe poshtërimin e Zotit Jezus Krisht. Asnjë tjetër nuk ka bërë kaq shumë për ne. Jezusi, edhe pse ishte plotësisht hyjnor, u bë i ngjashëm me njerëzit dhe përlëtoi tundimet, poshtërimet dhe dobësitë, që përlëtojnë edhe ata vetë. **“Askush s’ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij”** (Gjoni 15:13). Pika kulminante e bindjes së Tij ishte vdekja e Tij në Kalvar. **“Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga**

vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im” (Gjoni 10:18). Tek 1 Timoteut 1:15, apostulli Pal na e përmbledh ungjillin me këto fjalë: **“Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët”**. Një veprim i tillë u bë me vetëdashje dhe për hatrin tonë. **“I keqtrajtuar dhe i përulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën”** (Isaia 53:7). S’është për t’u habitur, pra, që **“në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem”** (Veprat e Apostujve 4:12).

Studimi 12

Lartësimi i Krishtit

“Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër, që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore, dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë.” (Filipianëve 2:9-11).

Parathënie

Fjala “prandaj” në hyrje të këtij studimi i lidh të gjitha ato që Pali i ka shkruar më parë (rreth përljes dhe poshtërimit të Zotit Jezus Krisht) me lartësimin e madhërishtëm të Tij. Emri i Jezusit është mbi të gjithë emrat, pjesërisht për arsye se Ai vuajti në vendin tonë. **“Por shohim Jezusin të kurorëzuar me lavdi dhe me nder për vdekjen që pësoi; ai u bë për pak kohë më i vogël se engjëjt”** (Hebrenjve 2:9)... **“Megjithatë ti e bërë pak më të ulët se Perëndia, dhe e kurorëzove me lavdi dhe me nder. E bërë të mbretërojë mbi veprat e duarve të tua dhe vure çdo gjë nën këmbët e tij!”** (Psalmi 8:5-6).

Lavdërimi i Tij

Pali na e bën mëse të qartë se emri i Jezusit është emri më i rëndësishëm në Qiell, në Tokë, apo në Ferr. Asnjë emër tjetër nuk gëzon kaq shumë nder dhe lavdi, ngaqë ky emër është mbi të gjithë emrat e tjerë. **“Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem”** (Veprat e Apostujve 4:12).

“Çdo gju” (i ateistit, i paganit, apo edhe i atij që nuk e di se ç’beson) do t’i përkulet **“Zotit të lavdisë”** (Jakobi 2:1, 1 Korintasve 2:8). Të gjithë kanë për ta pranuar hapur se Jezusi është Perëndia i Gjithpushtetshëm, Krijuesi, Siguruesi, Mesia dhe Çlirimtari. Çdo anëtar i atyre kulteve, që e mohojnë faktin se Jezusi është Zot, do ta shohë Atë “të lartësuar madhërishtëm”, tek ulet mbi fronin e Vet si **“Zot i zotërve dhe Mbret i mbretërve”** (Zbulesa 17:14). Njerëz të tillë, përsa kohë që ishin gjallë, e mohuan Atë si Perëndi nëpërmjet teologjisë së tyre, por, kur të

qëndrojnë përpara **“fronit të madh të bardhë”**, nuk do t’iu mbetet gjë tjetër veçse ta pranojnë se Ai është **“i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve”** (1 Timoteut 6:15).

Çdo burrë, grua dhe djall do të përulet përpara Zotit Jezus Krisht. “Çdo gjuhë” do të rrëfejë se emri i Tij është **“Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes”** (Isaia 9:6). Fatkeqësisht, për disa prej këtyre njerëzve, një rrëfim i tillë do të jetë tepër vonë dhe ata nuk do të mund të shpëtohen dot. Në atë ditë të lavdishme, çdo njeri dhe çdo gjë do të jetë nën këmbët e Zotit. **“Përmbi çdo principatë, pushtet, fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme”** (Efesianëve 1:21). Shpëtimi iu jepet vetëm atyre në tokë, të cilët e rrëfejnë se Ai është Zot. Për momentin, emri i Jezusit përdoret si fjalë sharjeje e mallkimi dhe çnderohet prej njerëzve të ligë dhe prej fesë së rreme. Por ah, sa gjë e tmerrshme ka për të qenë për ta, kur të dalin para Tij! **“Është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi”** (Hebrenjve 9:27).

Të qënit Perëndi

Ka nga ata që thonë se, edhe pse të gjitha ato që thamë më lart lidhur me Jezus Krishtin, janë të vërteta, prapëseprapë kjo nuk do të thotë se Ai është me të vërtetë Perëndi. Njerëz të tillë thonë se Ai mund të jetë Zot, por kjo nuk do të thotë se Ai është hyjnor. Por shumë shpejt e shohim se argumente të tilla janë të pabazuara, kur e krahasojmë pasazhin e Filipianëve 2:9-11 me atë tek Isaia 45:22-23, që thotë: **“Kthehuni nga unë dhe do të shpëtoni, ju mbarë skaje të tokës. Sepse unë jam Perëndia dhe nuk ka asnjë tjetër. Jam betuar në veten time, nga goja ime ka dalë një fjalë drejtësie dhe nuk do ta tërheq; çdo gju do të përkulet para meje dhe çdo gjuhë do të betohet për mua”**. Nëse të gjithë kanë për t’iu përlur Krishtit dhe kanë për të rrëfyer se Ai është Zot, atëherë kjo do të thotë se Ai është Perëndi.

Fjalët “Jezus Krishti është Zot” kanë kuptimin “Jezus Krishti është Jehovahi”. Apostulli Pal e dinte mirë se ç’po bënte, kur citoi prej librit të Isaia, ndaj edhe teksti nuk i referohet Jezusit si Zot personal – “krijesat nëntokësore” nuk mund ta kenë Jezusin si Zot personal! Prandaj, pra, kjo do të thotë se Ai është Perëndia i Gjithpushtetshëm, Sunduesi Më i Madh i të gjithë krijesave. Në “krijesat nëntokësore” futen edhe të gjithë ëngjëjt e humbur dhe mëkatarë. Secili prej tyre ka për ta nderuar një ditë Jezusin, edhe pse mund ta nderojë Atë nga frika, jo se e do shumë. **“Ti beson se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën; edhe demonët besojnë dhe dridhen”** (Jakobi 2:19). E pranojmë faktin se Jezusi është Zoti suprem i Qiellit dhe Tokës. Këtë gjë e dinë mirë ata që janë në Ferr. **“Sepse është shkruar: “Rroj unë, thotë Perëndia, se çdo gjë do të ulet para meje, dhe çdo gjuhë do ta lavdërojë Perëndinë!”**. Kështu, pra, secili nga ne do t’i japë llogari Perëndisë për veten e vet” (Romakëve 14:11-12)... **“Edhe dëgjova çdo krijesë që është në qiell, mbi dhe, nën dhe dhe ato që janë në det dhe gjitha gjërat sa janë në to, që thoshnin: “Atij që rri ulur mbi fron dhe Qengjit i qofshin bekimi, nderi, lavdia dhe forca në shekuj të shekujve”** (Zbulesa 5:13)... **“Pastaj Jezusi u afrua dhe u foli atyre duke thënë: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë”** (Mateu 28:18).

Është e lehtë të quash Jezusin “Zot”. Është më e vështirë ta besosh vërtet këtë fakt dhe ta jetosh jetën duke e ditur se Ai është vërtet Zot. Disa kujtojnë se shpëtohen, po ta thonë thjesht se Jezusi është Zot. Por kjo nuk është e vërtetë. **“Sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh”** (Romakëve 10:9). Është besimi në zemër ai, që ngre peshë, jo fjalët që dalin nga goja. Ka nga ata që e konsiderojnë rrëfimin si biletën e tyre, për t’i shpëtuar Ferrit, d.m.th. si garanci ndaj zjarrit! Vetëm ai, që është penduar me të vërtetë dhe është sjellë tek Zoti nëpërmjet Frymës së Shenjtë, e njeh Krishtin si Zot. **“Prandaj ju bëj të ditur se askush që flet në Frymën e Shenjtë nuk thotë: “Mallkuar qoftë Jezusi!”; edhe asnjë nuk mund të thotë: “Jezusi është Zot”, veçse në Frymën e Shenjtë”** (1 Korintasve 12:3). Në greqisht, fjala “zot” (“kurios”) do të thotë “pronar” dhe “mjeshtër”. Në gjuhën hebraishte, kjo fjalë përkthehet “Adonai” dhe ky është emri që përdornin judenjtë në vend të emrit “Jehova”. Në Dhiatën e Re, kjo fjalë përdoret në vend të fjalës “Perëndi”, prandaj edhe e nderojmë Krishtin, kur ia mohojmë kuptimin e emrit të Tij. A e shohim, pra, arsyen pse kultet dhe fetë e ndryshme të rreme nuk e rrëfejnë kurrë Jezusin si Perëndi të Gjithpushtetshëm?

Përfundim

E nderojmë dhe i japim lavdi Atit, kur e rrëfejmë Jezusin si Perëndi. Ata që nuk e rrëfejnë Atë si të tillë, bëhen armiq të Tij. Jezusi është epiqendra e adhurimit dhe e lavdërimit tonë. Duhet ta pranojnë se Ai është Zot dhe ta adhurojmë Atë si Perëndi të Gjithpushtetshëm. Një ditë, të gjithë ata që e kanë mohuar Atë, do ta deklarojnë veten e tyre si budallenjtë më të mëdhenj. **“I pamendi ka thënë në zemër të tij: “Nuk ka Perëndi””**. (Psalmi 14:1).

Studimi 13

Punoni!

“Prandaj, të dashurit e mi, ashtu sikur keni qenë gjithnjë të bindur jo vetëm kur isha i pranishëm, por edhe më shumë tani që jam larg, punoni për shpëtimin tuaj me frikë e me dridhje, sepse Perëndia është ai që vepron në ju vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij.” (Filipianëve 2:12-13).

Parathënie

Ky pasazh biblik përshkruan pasojat, që ka hiri shpëtues në jetën e shpëtimtarit. Edhe pse jemi të shpëtuar me anë të hirit të Perëndisë, është sjellja jonë e drejtë dhe e perëndishme ajo, që e vërteton se jemi vërtet të shpëtuar. **“Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush. Ne në**

fakt jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to” (Efesianëve 2:8-10). Prandaj, pra, shpëtimi nuk është kurrë një përvojë e fjetur apo e plogët, por përkundrazi, është një punë (vepër) e gjallë dhe e fuqishme, e cila e transformon besimtarin, ndërsa ai rritet në besim, duke i përngjarë gjithnjë e më shumë Krishtit. **“Unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk”** (Gjoni 10.10).

Punoni!

Folja “punoj” rrjedh nga fjala greke ‘katergazathe’, që do të thotë “puno derisa ta mbarosh punën”. Puna, me të cilën jemi angazhuar ne, nuk është e përfunduar, po nuk qe komplet e përsosur. Nuk e kemi fjalën këtu rreth ‘përsosshmërisë pa mëkat’. E megjithatë, është gabim kur një besimtar është i kënaqur me të metat e veta! Duhet të synojmë drejt përsosshmërisë, që në momentin kur fillojmë ta ndjekim Zotin Jezus Krisht. Është e çuditshme, pra, që të shumtë janë ata, që e pranojnë Krishtin si Shpëtimtar, por nuk e ndjekin Atë si Zot!

Askush nuk mund të punojë për shpëtimin tonë. Perëndia nuk na ka premtuar se do të na e jetojë Ai jetën tonë, ndërkohë që ne vazhdojmë të mëkatojmë në këtë botë. Shpëtimi është diçka, që e marrim prej Perëndisë dhe e vëmë në praktikë në mënyrë personale, me anë të besimit dhe bindjes ndaj Tij. Duhet të jemi të zënë me punën e Perëndisë. Shumicës së besimtarëve iu thuhet se po e pranuan Krishtin, nuk ka asgjë që të mund t’iua marrë (ose heqë) dot shpëtimin. Iu thuhet se mund të bëjnë si t’iu dojë qejfi dhe se Perëndia e ka për detyrë që t’i pranojë në Mbretërinë e Tij të Shenjtë. Për njerëz të tillë, të qëniti ‘i rilindur’ është fundi i gjithçkaje, kurse Bibla thotë se ky është vetëm fillimi! Vetëm **“ai që do të ngulmojë deri në fund do të shpëtohet”** (Mateu 24:13). Të sugjerosh se “një herë i shpëtuar, gjithmonë i shpëtuar” është njësoj sikur të sugjerosh se Perëndia të shpëton gjysma-gjysma e jo plotësisht. Disa teologë kalvinistë thonë se Pali thjesht po i kërkonte kishës filipiane që të punonte për zgjidhjen e problemeve të veta, por një interpretim i tillë i këtij pasazhi është mëse i gabuar. Mësues të tillë duket sikur kanë frikë t’i përmendin veprat, ndërkohë që ato janë pjesë përbërëse dhe e nevojshme e përvojës së krishterë. Duhet “të punojmë” për shpëtimin nëpërmjet bindjes së përditshme.

Shprehja “me frikë e me dridhje” nuk është një thirrje për të të ngjallur tmerrin, tek i bindemi rregullave të panumërta. Përkundrazi, ky është një paralajmërim, që të mos merremi me punët e botës, të cilat na bëjnë armiq të Perëndisë. **“O shkelës dhe shkelëse të kurorës, a nuk e dini se miqësia me botën është armiqësi me Perëndinë? Ai, pra, që don të jetë mik i botës bëhet armik i Perëndisë”** (Jakobi 4:4). Duhet ta dimë mirë të vërtetën dhe ta vëmë atë në praktikë. **“Ai, pra, që di të bëjë të mirë edhe nuk e bën, bën mëkat”** (Jakobi 4:17). Jeta e krishterë nuk është fushë me lule, por ka plot vuajtje e vështirësi gjatë rrugës sonë të shenjtërisë. **“Dhe në qoftë se thërrisni si Atë atë që, pa favorizuar njeri, gjykon sipas veprës së gjithsecilit, kalojeni kohën e shtegtit tuaj mbi dhe me frikë”** (1 Pjetrit 1:17). Ndoshta njëra nga arsyt pse të krishterët nuk e shohin të domosdoshme që “të punojnë për shpëtimin e tyre me frikë dhe dridhje”, është fakti se ata nuk **“dridhen”** nga fjala e Perëndisë (Isaia 66:2). Le ta kemi, pra, atë frikë të shenjtë, kur mëkatojmë dhe nuk e

zbatojmë vullnetin e Perëndisë për jetën tonë. **“Prandaj, përderisa mbetet akoma një premtim për të hyrë në prehjen e tij, le të kemi frikë se mos ndonjë nga ju të mbetet jashtë”** (Hebrenjve 4:1).

Këtu e shohim qartë doktrinën biblike të vullnetit të lirë, sepse nuk është Perëndia Ai, që punon për shpëtimin tonë, por përkundrazi, Ai na jep mundësinë për ta vënë në praktikë shpëtimin në jetën tonë të përditshme. Vetëm ata, që janë të vendosur për të jetuar në mënyrë të perëndishme, vetëm ata kanë jetë të përvetshme. Shkurtimisht, pra, **“besimi pa vepra është i vdekur”** dhe **“sikurse trupi pa frymën është i vdekur, ashtu edhe besimi, pa vepra, është i vdekur”** (Jakobi 2:20, 26). Duhet të kemi frikë dhe të dridhemi, kur mendojmë se mund ta kemi mohuar apo çnderuar Zotin në ndonjë farë mënyre, apo qoftë edhe sadopak. **“Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve, dhe na mëson të mohojmë pabesinë dhe lakmitë e botës, sepse ne rrojmë me urtësi, me drejtësi dhe me perëndishmëri në këtë jetë”** (Titit 2:11-12)... **“Që prova e besimit tuaj, që është shumë më i çmuar nga ari që priset, edhe pse provohet me zjarr, të dalë për lëvdim, nder e lavdi në zbulesën e Jezu Krishtit”** (1 Pjetrit 1:7).

Vënia në praktikë

Jemi thirrur që ta vëmë në praktikë, atë që na jep Perëndia. **“Dhe Perëndia e paqes, që e ngriti nga të vdekurit, me anë të gjakut të Besëlidhjes së amshuar, Bariun e madh të dhënve, Perëndinë tonë Jezu Krisht, ju bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij, duke punuar te ju atë që është e pëlqyer përpara tij, me anë të Jezu Krishtit, të cilit i qoftë lavdi në shekuj të shekujve. Amen”** (Hebrenjve 13:20-21). Nuk mund ta mohojmë dot të vërtetën se hiri i Perëndisë vepron në jetën e çdo besimtari të vërtetë. Folja “vepron” në fjalinë e sapopërmendur rrjedh nga fjala greke “energon”, d.m.th. energji. Është Perëndia Ai, që na e ngroh zemrën dhe na nxit me anë të Frymës së Tij të Shenjtë, që t'i bindemi dhe të synojmë drejt shpëtimit të plotë. Të shumtë janë ata, që pikërisht lidhur me këtë çështje, nuk pranojnë ta dëgjojnë zërin e Tij. **“Prandaj, sikurse thotë Fryma e Shenjtë: “Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja”** (Hebrenjve 3:7-8)... **“Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë, por nxitni njeri tjetrin çdo ditë, derisa thuhet: “Sot,” që të mos ngurtësohet ndonjë nga ju prej mashtrimit të mëkatit. Sepse ne jemi bërë pjestarë të Krishtit, në qoftë se do ta ruajmë të palëkundur deri në fund fillimin e besimit”** (Hebrenjve 3:12-14).

Kur Perëndia na kërkon që të bëjmë diçka, Ai gjithmonë na jep hir dhe fuqi të mjaftueshme për ta kryer atë detyrë. Por e kemi ne vetë në dorë t'i bindemi, ose jo Atij. Zoti hidhërohet shumë, kur i sheh të Tijët, tek nuk pranojnë ta ndjekin Frymën e Shenjtë. **“Sepse, po të rroni sipas mishit, ju do të vdisni; por, nëse me anë të Frymës i bëni të vdesin veprat e trupit, ju do të rroni. Sepse të gjithë ata që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë janë bij të Perëndisë”** (Romakëve 8:13-14). Perëndia kurrë nuk na detyron me zor për të bërë atë që nuk duam ta bëjmë. ‘Hiri i parezistueshëm’ nuk është një doktrinë biblike. **“Ai na shpëtoi jo me anë të veprave të drejta që ne bëmë, por sipas mëshirës së**

tij, me anë të larjes së rilindjes dhe të ripërtëritjes së Frymës së Shenjtë, të cilën e derdhi me mbushëlli mbi ne, me anë të Jezu Krishtit, shpëtimtarit tonë, që ne, të shfajësuar me anë të hirit të tij, të bëhemi trashëgimtarë të jetës së përjetshme, sipas shpresës që kemi. Kjo fjalë është e sigurt, dhe dua që ti të pohosh me forcë këto gjëra, që ata që kanë besuar në Perëndinë të kujdesen për të kryer vepra të mira. Këto gjëra janë të mira dhe të dobishme për njerëzit” (Titit 3:5-8). Puna e hirit të Perëndisë brenda nesh është gjithmonë e kufizuar prej mungesës së mosbesimit dhe të bashkëpunimit nga ana jonë. Dëshira dhe vënia në praktikë varen nga ne. **“Në qoftë se ju jeni ringjallur me Krishtin, kërkonj ato që janë lart, ku Krishti është ulur në të djathtë të Perëndisë. Kini në mend gjërat që janë atje lart, jo ato që janë mbi tokë”** (Kolozianëve 3:1-2)... **“Dhe, sa për ju, vajosja që keni marrë prej tij qëndron në ju dhe nuk keni nevojë që ndokush t’ju mësojë; por, duke qenë se vajosja e tij ju mëson çdo gjë dhe është e vërtetë e nuk është gënjeshtër, qëndroni në të ashtu sikurse ju mësoi”** (1 Gjonit 2:27).

Përfundim

Është ngushëllim, kur e dimë se Perëndia merakoset për ne dhe dëshiron që të jemi aktivë në çdo aspekt të jetës. Vetëm në këtë mënyrë e lavdërojmë dhe e nderojmë vërtet Atë. Ç’do të ndodhte, po qe se të krishterët do ta lejonin vërtet Krishtin, që të ishte **“kreu dhe plotësonjësi”** i besimit të tyre (Hebrenjve 12:2)? Jo vetëm që jeta e tyre do të transformohej, por ata do të bëheshin gjithashtu edhe shembull për të tjerët. **“Populli yt do të afrohet vullnetarisht ditën e pushtetit tënd”** (Psalmi 110:3)... **“Edhe për këtë ne vazhdimisht po lutemi për ju, që Perëndia ynë t’ju bëjë të denjë për këtë thirrje dhe të përmbushë me fuqinë çdo qëllim të mirë dhe veprën e besimit”** (1 Thesalonikasve 1:11).

Studimi 14

Pishtarë të ndriçuar

“Bëni çdo gjë pa u ankuar dhe pa kundërshtime, që të jeni të paqortueshëm dhe të pastër, bij të Perëndisë pa të meta në mes të një brezi të padrejtë dhe të çoroditur, në mes të të cilit ju ndriçoni si pishtarë në botë.” (Filipianëve 2:14-15).

Parathënie

Thjesht me këto dy vargje, apostulli Pal na ofron një thesar fjalësh inkurajimi, për të na nxitur edhe më tepër në jetën tonë të krishterë. Këto vargje përmbajnë disa të vërteta të rëndësishme, por, nëse këto të vërteta nuk vihen re fare në jetën e një besimtari, atëherë kot që thotë ai/ajo se është pasues i vërtetë i Zotit Jezus Krisht, sepse të vërteta të tilla janë të detyrueshme për atë që beson.

Ankimet dhe kundërshtimet

Ankimet vijnë si rezultat i egoizmit. Ankimet dhe kundërshtimet prodhojnë barishte të këqija. Ato sjellin përçarësi dhe mungesë uniteti në kishë. Aty ku ka ankime dhe kundërshtime, aty mungon rritja shpirtërore. Fatkeqësisht, ka kisha të tilla, anëtarët e së cilave vazhdimisht zihen dhe grinden me njëri-tjetrin, zakonisht për gjëra të vogla e të parëndësishme. Nuk e shohin se grindje të tilla vijnë si rezultat i mendjemadhësisë dhe hipokrizisë, dy karakteristika këto komplet të kundërta me përlësinë. Ilaçi ndaj një përçarjeje të tillë është paqja dhe falja. **“Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi. Por jini të mirë dhe të mëshirshëm njeri me tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin”** (Efesianëve 4:31-32).

Fjala “kundërshtime” mund të përshkruhet si “pyetje antagoniste, që dalin prej një zemre grindavece”. Një gjë e tillë jo vetëm që është shpirtërisht e shëmtuar, por gjithashtu na tregon se zemra e atij që kundërshton, është kundra Perëndisë. Fatkeqësisht, ka nga ata të krishterë, që vazhdimisht merren me debate, që nuk kanë as vlerë shpirtërore as vlerë të përvetshme. **“Pranojeni atë që është i dobët në besim, pa e qortuar për mendimet. Dikush mendon se mund të hajë nga çdo gjë, ndërsa ai që është i dobët ha vetëm barishte. Ai që ha të mos e përbuzë atë që nuk ha, dhe ai që nuk ha të mos gjykojë atë që ha, sepse Perëndia e ka pranuar”** (Romakëve 14:1-3)... **“Sepse kam frikë se mos kur të vij nuk ju gjej sikundër kam dashur dhe se mos ju më gjeni sikundër nuk keni dashur juve se mos ka grindje, xheloz, zemërime, shpërthime, përgojime, insinuata, kryelartësi, ose trazira midis jush”** (2 Korintasve 12:20). Le të mos e harrojmë faktin se Perëndia u zemërua ashpër me izraelitët në shkretëtirë pikërisht për shkak të një mëkati të tillë. **“Populli, pra, foli kundër Perëndisë kundër Moisiut, duke thënë: “Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk ka as bukë as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim të keq”. Atëherë Zoti dërgoi midis popullit gjarpërinj flakërues, të cilët kafshonin njerëzit, dhe shumë Izraelitë vdiqën”** (Numrave 21:5-6). “Kundërshtimet” kanë të bëjnë gjithashtu edhe me argumenta apo diskutime të kota. Kjo lloj “shoqërie debatuese” egzistonte mes filozofëve aristoteljanë të Maqedonisë. Por si mund të përdoremi fuqimisht prej Zotit, nëse jemi të përçarë dhe të grindur me njëri-tjetrin? Argumentat dhe konfliktet na pengojnë së përvetshuri hirin dhe fuqinë e Perëndisë në jetën tonë, në punën tonë dhe në kishën tonë. Kisha nuk mund të funksjonojë siç duhet, aty ku ka mungesë harmonie në Trupin e Krishtit.

Të paqortueshëm dhe të pastër

Me këto vargje Pali kërkon të na thotë se duhet të kemi mendjen e Krishtit dhe duhet të shfaqim përlësi. Perëndia na jep lëndën djegëse, që na nevojitet, për të ndriçuar fuqishëm për Të në këtë botë të errësuar prej mëkatit. Nëse luftojmë dhe zihemi me njëri-tjetrin, atëherë jemi njëlloj si bota dhe nuk kemi asnjë mesazh për t’iu dhënë të tjerëve.

Nuk duhet t’i japim askujt rastin për të na quajtur ‘hipokritë’. Askush nuk duhet të na e bëjë me gisht e të na fajësojë, sepse jemi fëmijë të Perëndisë. **“Por asnjë**

nga ju le të mos vuajë si vrasës ose vjedhës ose keqbërës, o sepse përzihet në punët e të tjerëve. Por, nëse dikush vuan si i krishterë, le të mos ketë turp, por le të përlëvdojë Perëndinë për këtë” (1 Pjetrit 4:15-16). Kjo do të thotë se duhet të ecim në mënyrë të pastër dhe të mos merremi me aktivitete mëkatore, me të cilat merret bota. Të jesh “i paqortueshëm” do të thotë të jesh “i pafajshëm”. Me fjalën “i pastër” nënkuptojmë pastërti dhe dliresi personale në jetën e përditshme. E shohim, pra, se këto dy fjalë, “i paqortueshëm” dhe “i pastër” janë të lidhura ngushtë me njëra-tjetrën. Besimtari duhet të jetë i singertë dhe i ndershëm, një njeri që s’ka të sharë. Nuk duhet ta ndotim veten, duke jetuar sipas standarteve të ulta të botës. **“Sepse të bindurit tuaj arriti kudo; prandaj unë gëzohem për ju; dhe dëshiroj që të jeni të mëncur për të mirën dhe të thjesht për të keqen”** (Romakëve 16:19)... **“Dhe atij që mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim”** (Judës, vargu 24).

Pa të meta

Kjo shprehje do të thotë se askush nuk duhet të jetë në gjendje të gjejë qoftë edhe të metën, apo mëkatin më të vogël tek ne, duke na e njollosur kështu besimin. Edhe bota madje ka qejf të ketë një “reputacion të pastër”. Prandaj edhe anëtarët e kishës duhet të synojnë për të patur standarte edhe më të larta sesa bota. Shprehja “pa të meta” gjendet në Dhiatën e Vjetër dhe ka të bëjë me një nga urdhërimet e Perëndisë, për të mos flijuar kafshë me të meta. **“Qengji juaj duhet të jetë pa të meta”** (Eksodi 12:5). Ashtu si prifti në Dhiatën e Vjetër, që duhej të flijonte vetëm flijime pa të meta, ashtu edhe Krishti, Kryeprifti ynë në Dhiatën e Re, do të çojë në Qiell vetëm ata që janë pa të meta. **“Që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme”** (Efesianëve 5:27). Bibla na e thekson mirë faktin se bota, në të cilën jetojmë, **“nuk beson”** dhe është **“e çoroditur”** (Mateu 17:17, Veprat e Apostujve 2:40). Njerëzit e kësaj bote kanë pikëpamje të gabuara lidhur me shumicën e gjërave. Ata vlerësojnë gjëra të kota, i shkojnë nga pas mëkatit dhe e hedhin poshtë fjalën e Perëndisë. Prandaj, edhe pse jetojmë në një botë mëkatore, nuk duhet të bëjmë siç bën ajo, por duhet ta veçojmë veten, të jemi të paqortueshëm dhe të jetojmë pa të meta, me qëllim që të jemi dëshmitarë të vërtetë të Krishtit. **“Mos e doni botën, as gjërat që janë në botë. Ne qoftë se ndokush do botën, dashuria e Atit nuk është në të, sepse gjithçka që është në botë, lakmia e mishit, lakmia e syve dhe krenaria e jetës, nuk vjen nga Ati, por nga bota. Dhe bota kalon me lakminë e saj; por ai që bën vullnetin e Perëndisë mbetet përjetë”** (1 Gjonit 2:15-17).

Ndriçoni si pishtarë

Pali na e bën mëse të qartë se bota është e padrejtë dhe e çoroditur. Me këto fjalë ai kërkon të na thotë se bota është shpirtërisht e korruptuar. Ia ka kthyer plotësisht kurrizin Perëndisë dhe ia ka shitur veten Satanait.

Jemi thirrur për të ndriçuar për Zotin, pikërisht në mes të një errësire të tillë! **“Ju jeni drita e botës; një qytet i ngritur në majë të malit nuk mund të fshihet. Po ashtu nuk ndizet një qiri për ta vënë nën babunë, por për ta vënë mbi**

shandan, dhe t'u bëjë dritë të gjithë atyre që janë në shtëpi. Ashtu le të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që është në qiej” (Mateu 5:14-16)... **“Sepse dikur ishit errësirë, por tani jeni dritë në Zotin; ecni, pra, si bij të dritës”** (Efesianëve 5:8)... **“Të gjithë ju jeni bij të dritës dhe bij të ditës; ne nuk jemi të natës, as të territ. Le të mos flemë, pra, si të tjerët, por të rrimë zgjuar dhe të jemi të esëll. Sepse ata që flejnë, flejnë natën, dhe ata që dehen, dehen natën. Kurse ne, mbasi jemi të ditës, jemi të esëll, duke veshur parzmoren e besimit dhe të dashurisë, dhe për përkrenare shpresën e shpëtimit”** (1 Thesalonikasve 5:5-8). E si mund të ndriçojmë me të vërtetë si drita e hirit të Perëndisë, nëse ajo që na bën të ndriçojmë, është errësira e botës e jo drita e Krishtit? **“Në qoftë se drita, pra, që është në ty është errësirë, sa e madhe do të jetë errësira!”** (Mateu 6:23).

Përfundim

Në këtë studim, Pali na përshkruar atë që është vërtet i krishterë. Kisha, në të cilën ka grindje dhe urrejtje, është e pavlefshme për Perëndinë. Krishti na i mbush zemrat me dashurinë, paqen dhe mendjen e Tij, duke na pajisur ashtu siç duhet, për të qenë dëshmitarë besnikë. **“Ja, unë po ju dërgoj si dele në mes të ujqërve; jini, pra, të mënçur si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat”** (Mateu 10:16). Edhe në mes të shoqërisë së korruptuar dhe të paperëndishme të Filipeut, Perëndia kishte vendosur pishtarët e Tij si dëshmitarë. Të njëjtën gjë bën Ai edhe sot, duke na bërë që të ndriçojmë fuqishëm në qytetin, kombin dhe në mbarë botën tonë.

Studimi 15

Mbajtja lart e Ungjillit

“Duke mbajtur lart fjalën e jetës, që unë të kem me se të krenohem në ditën e Krishtit, se nuk vrapova kot dhe as nuk u mundova kot. Por, edhe sikur unë të jem derdhur si flijim dhe shërbesë të besimit tuaj, gëzohem dhe ngazëlloj me ju të gjithë. Po ashtu edhe ju gëzohuni dhe ngazëllohuni me mua” (Filipianëve 2:15-18).

Parathënie

Në një farë mënyre, ta vësh në praktikë besimin tënd, do të thotë t'iu dëshmosh të tjerëve rreth Zotit. Apostulli Pal e konsideronte si një gjë shumë të rëndësishme predikimin dhe mësimin e fjalës së Perëndisë. Sipas tij, nëse besimtarët filipianë nuk i kushtonin rëndësi kësaj çështjeje, atëherë ai vetë nuk e kishte kryer siç duhej detyrën e tij si mësues inkurajues. Nëse ata nuk ishin të zotët të dëshmonin rreth Krishtit, atëherë ai vetë nuk e kishte kryer siç duhej detyrën e tij si shërbëtor i Krishtit.

Mbajtja lart

“Duke mbajtur lart fjalën e jetës” – këto fjalë janë një moto e shkëlqyer për çdo kishë apo për çdo besimtar. Duhet të dëshirojmë ta mbajmë lart fjalën e Perëndisë, si me fjalë, ashtu edhe me vepra. “Ta mbash lart” do të thotë “ta vësh në zbatim”, d.m.th. duhet të jemi mbajtës të pishtarit, duke ndriçuar fuqishëm me “fjalën e jetës” kudo që ndodhemi. “Fjala e jetës” është gjithashtu Krishti, që jeton brenda nesh dhe përmes nesh. **“Atë që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, atë që pamë me sytë tanë, atë që vështruam dhe që duart tona e prekën lidhur me Fjalën e jetës”** (1 Gjonit 1:1). Duhet ta vëmë në zbatim atë që na thotë Bibla, lidhur me temën e shenjtërisë në jetën tonë të përditshme, sidomos ngaqë jetojmë në një botë mëkatore, mes atyre që nuk e kanë për turp ta shtrembërojnë fjalën e Perëndisë. Është për të të ardhur keq, që shumë të krishterë, në vend që t’i qëndrojnë besnik Biblës dhe primeve të saj, i rrinë aq afër botës, saqë janë bërë të pafuqishëm si dëshmitarë të Krishtit. Na është dhënë e drejta për ta ndryshuar botën, jo për ta lejuar atë të na ndryshojë neve. **“Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut”** (Veprat e Apostujve 1:8)... **“Pastaj u tha atyre: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijesë”** (Marku 16:15).

Shprehja “dita e Krishtit” i referohet kohës, kur kisha do të shfaqet përpara Zotit si nusja e Tij. **“Që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme”** (Efesianëve 5:27). Asnjë pastor nuk ka qejf ta shohë mundin dhe djersën e vet t’i shkojë kot, kur anëtarët e kishës së tij largohen nga besimi. Përkundrazi, ai do që ata të qëndrojnë një ditë përpara Krishtit si anëtarë të kishës së Tij të shenjtë. Për këtë arsye, një pastor i vërtetë iu thotë vazhdimisht dëgjuesve të vet që të jenë besnikë, të shenjtë dhe të veçuar nga bota. Kisha ka për të qëndruar në tokë vetëm deri në “ditën e Krishtit”, me qëllim që t’iu dëshmojë mëkatarëve rreth Tij. **“Dhe Fryma dhe nusja thonë: “Eja!”. Dhe ai që dëgjon le të thotë: “Eja!”. Dhe ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës”** (Zbulesa 22:17).

Kisha e Krishtit e ka për detyrë ta “mbajë lart fjalën e jetës”, “ungjillin e Krishtit”, që është **“fuqia e Perëndisë për shpëtimin e cilitdo që beson”** (Romakëve 1:16). Ungjilli është “fjala e jetës”, sepse ai iua transformon jetën, atyre që e dëgjojnë dhe e vënë atë në zbatim. Por si mund t’iua transformojë jetën njerëzve ungjilli, nëse nuk e “mbajmë lart”? **“Si do ta thërrasin, pra, atë, të cilit nuk i besuan? Dhe si do të besojnë tek ai për të cilin nuk kanë dëgjuar? Dhe si do të dëgjojnë, kur s’ka kush predikon?”** (Romakëve 10:14). Mbajtja lart e vërtetës biblike, pra, duhet bërë si me fjalë, ashtu edhe me vepra.

Flijim dhe shërbesë

Vini re se si Pali na e thekson edhe një herë idenë e flijimit personal. Ai ishte gati ta flijonte veten për kishën e filipianëve, d.m.th. ai ishte gati më mirë të vdiste, sesa t’i shihte ata të korruptuar prej mësimeve fallco apo prej inatit e smirës. Do të ishte vërtet kënaqësi për të ta jepte jetën për hir të shëndetit shpirtëror të

këtyre besimtarëve. Fjala “derdhem” ka kuptimin e vdekjes fizike, sepse e njëjta fjalë përdoret edhe tek 2 Timoteut 4:6, ku Pali shkruan: **“Sa për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe koha e nisjes sime arriti”**. Vargu në vazhdim na tregon se ai e kishte mbajtur lart ungjillin gjatë gjithë jetës së tij, duke na vërtetuar kështu se Pali ia kishte përkushtuar jetën e vet Krishtit dhe kishës së Tij. **“Luftën e mirë e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta besimin”** (2 Timoteut 4:7). Për më tepër, fjala “derdhem” ka të bëjë gjithashtu edhe me përlësinë e Krishtit, për të cilën Pali na ka shkruar edhe më parë. **“E përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit”** (Filipianëve 2:8).

Flijimi dhe shërbesa janë dy pjesë të pandara të jetës së një besimtari, përsa kohë që ai jeton në këtë botë. Zoti Jezus pret që të gjithë ata, që i shkojnë pas Atij, të kenë një nivel të tillë bindjeje. **“Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë”** (Luka 9:23). Pali na thotë të njëjtën gjë tek Romakëve 12:1-2, **“O vëllezër, po ju bëj thirrje, nëpërmjet dhembshurisë së Perëndisë, ta paraqisni trupin tuaj si fli të gjallë, të shenjtëruar, të pëlqyer te Perëndia, që është shërbesa juaj e mënçur. Dhe mos u konformoni me këtë botë, por transformohuni me anë të ripërtëritjes së mendjes suaj, që të provoni cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë”**. Një flijim dhe shërbesë e tillë vërteton se besimtari ia ka përkushtuar jetën plotësisht Zotit. **“Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë”** (1 Korintasve 6:20).

Pali donte që kisha e filipianëve të gëzohej. Besimtarët atje ishin të lumtur që po predikonin fjalën e Perëndisë dhe ky fakt e ngazëlloi pa masë apostullin. Shumë shpejt, ata kishin për t’u gëzuar edhe më shumë, kur apostulli të lirohej prej burgu, sepse atëherë do ta shihnin përsëri ballë për ballë njëri-tjetrin.

Përfundim

Pali, edhe sikur të vdiste në burg, prapëseprapë ishte i lumtur, duke e ditur se kishte bërë të pamundurën, për ta ndihmuar kishën filipiane për të jetuar për Zotin. Edhe ne, duke e “mbajtur lart fjalën e jetës”, një ditë do të ngazëllohemi në praninë e Krishtit. Do të na duhet flijim, shërbesë dhe përkushtim nga ana jonë, me qëllim që mëkatarët të kthehen tek Zoti. Kjo detyrë nuk mund të kryhet dot, po qe se jetës sonë i mungon shenjtëria dhe perëndishmëria, sepse përndryshe, jemi thjesht hipokritë dhe ata që na ndjekin, janë **“dy herë më të keq”** sesa ne (Mateu 23:15)! Nëse kemi për ta jetuar vërtet jetën e krishterë, atëherë le ta jetojmë atë sipas parimeve të Biblës. Nëse duam t’i kthejmë vërtet mëkatarët tek Krishti, atëherë le të përdorim metodat, që na cakton Bibla.

Studimi 16

Shembulli i Timoteut

“Por shpresoj, në Zotin Jezus, t’ju dërgoj së shpejti Timoteun, që edhe unë duke njohur kushtet tuaja të inkurajohem, sepse nuk kam asnjë në një mendje me mua, që të kujdeset sinqerisht për gjërat tuaja. Sepse në fakt të gjithë kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezu Krishtit. Por ju e njihni provën e tij se si shërbeu bashkë me mua për ungjillin, si një bir i shërben të atit. Shpresoj, pra, t’jua dërgoj atë, posa të kem sistemuar kompletisht gjërat e mia. Dhe kam besim te Zoti që edhe unë vetë do të vij së shpejti” (Filipianëve 2:19-24).

Parathënie

Ky pasazh na tregon se ç’zemër pastori kishte apostulli Pal. Ai u kujdes së tepërmi për të gjithë anëtarët e kishës së Filipianëve dhe për problemet e tyre, ndaj edhe zgjodhi njeriun më të mirë, për ta kryer detyrën e udhëheqjes dhe të inkurajimit të besimtarëve në Filipe.

I vërteti

Timoteu u dërgua jo vetëm për t’iu shërbyer Filipianëve, por edhe për të dëgjuar vetë me veshët e tij se si po iu shkonin punët atyre. Pali e konsideronte Timoteun si një njeri me të vërtetë të përkushtuar ndaj Zotit dhe ndaj mirëqënies së popullit të Tij. Fjala “sinqerisht” do të thotë “me të vërtetë”, d.m.th. Timoteu nuk ishte me dy fytyra, egoist apo ziliqar. I vetmi pikësynim i tij ishte t’i shërbente Perëndisë. **“Do t’ju jap pastaj barinj sipas zemrës sime, që do t’ju kullosin me dije dhe dituri”** (Jeremia 3:15)... **“Do të caktoj mbi to barinj që do t’i kullosin dhe nuk do të kenë më ndrojtje as frikë; nuk do të mungojë asnjë prej tyre,” thotë Zoti**” (Jeremia 23:4). Timoteu ishte pikërisht ai tip njeriu, të cilin Perëndia dëshiron ta shohë të drejtë kishat e sotshme. **“Ruani tufën e Perëndisë që është midis jush, duke e mbikqyrur jo me detyrim, por me dëshirë, jo për përfitim të pandershëm, po me vullnet të mirë, dhe jo si zotëronjës mbi ata që ju janë besuar, por duke u bërë shembull për tufën”** (1 Pjetrit 5:2-3).

S’është për t’u habitur, pra, që Pali e konsideronte Timoteun të ishte i një mendjeje me të, sepse edhe ai ia kishte përkushtuar veten predikimit dhe mësimi të Fjalës dhe shërbesës ndaj besimtarëve. Shprehja “i një mendjeje” mund të përkthehet edhe si “i përzemërt”. Timoteu ishte shoku besnik i Palit, bashkëpunëtori i tij, i cili pranonte më mirë që të shërbente, sesa t’i shërbenin. Thjesht vetëm një fakt i tillë na vërteton se të jesh gjithnjë i pari, nuk do të thotë se Perëndia është gati të të përdorë. **“Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve”** (Marku 9:35). Timoteu i ishte përkushtuar kauzës së Krishtit. Kujdesej për të tjerët me një shpirt vëllazëror dhe, në sytë e Palit, s’kishte punëtor tjetër si Timoteu. Çfarë lavdërimi! Timoteu ishte gjithashtu edhe një student i mirë dhe i bindshëm i fjalës së Perëndisë (2 Timoteut 3:15), një shërbëtor ngulmues dhe i denjë i Krishtit (1

Thesalonikasve 3:2), një burrë me reputacion të mirë (1 Korintasve 4:17), që kujdesej me të vërtetë për të tjerët (Filipianëve 2:20), që mund t'i zihej besë (2 Timoteut 4:9, 21), i përkushtuar ndaj Palit dhe ndaj ungjillit (Romakëve 16:21).

Timoteu ishte një vegël e vlefshme për Palin dhe për kishën, ngaqë kishte udhëtuar shumë bashkë me Palin gjatë vizitave të tij misjonare. E kishte shoqëruar Palin edhe më parë në Filipe (Veprat e Apostujve 16), në Selanik dhe në Berea (Veprat e Apostujve 17), në Korint (Veprat e Apostujve 18), në Efes (Veprat e Apostujve 19) dhe tani në Romë (Kolosianëve 1, Filipianëve 1). E kishte ndihmuar gjithashtu apostullin në shkrimin e letrave drejtuar Thesalonikasve, Kolosianëve dhe Korintasve. Prandaj, pra, Pali e njihte mirë Timoteun dhe e dinte se ai ishte punëtor besnik, i fortë dhe i pakompromentueshëm.

Lakmitarët

Si dikur në kohën e apostullit Pal, ashtu edhe sot ka nga ata pastorë e mësues të Biblës që thjesht e përdorin pozitën e tyre për t'i shërbyer vetvetes e për t'u pasuruar. Të tillë njerëz nuk janë si Timoteu, por janë lakmitarë, që nuk e dinë ç'do të thotë të jesh vetëmohues. Të tillë njerëz janë ambiciozë, që duan të duken, ndaj edhe kujdesen për kishën vetëm kur ajo iu sjell të ardhura të bollshme. Jezusi i paralajmëroi dishepujt e Tij, që të mos bëheshin të tillë. **“Kini kujdes dhe ruhuni nga kopracia, sepse jeta e njeriut nuk qëndron në mbushullinë e gjërave që zotëron”** (Luka 12:15). Edhe profeti Ezekiel i përshekruan mirë pastorë të tillë: **“Kështu vijnë te ti ashtu si bën njerëzia, ulen para teje ashtu si bën populli im dhe dëgjojnë fjalët e tua, por nuk i vënë në praktikë; me gojën e tyre, pra, tregojnë dashuri të madhe, por zemra e tyre shkon pas fitimit të tyre të padrejtë”** (Ezekielit 33:31). S'është për t'u habitur, pra, që Timoteu ishte kaq i çmuar për Palin!

Pavarësisht se ç'mund të thonë pastorët e sotshëm lidhur me dëshirën e tyre për ta parë kishën e tyre tek pasurohet, njerëz të tillë nuk janë shërbëtorë të vërtetë të Perëndisë, por profetë të rremë. **“Të tillë apostuj të rremë, janë punëtorë hileqarë, që shndërrohen në apostuj të Krishtit. Dhe nuk është për t'u çuditur, sepse Satanai vet shndërrohet në engjëll drite. Nuk është, pra, gjë e madhe, nëse edhe punëtorët e tij shndërrohen në punëtorë (marrin trajtën e punëtorëve) të drejtësisë, fundi i të cilëve do të jetë sipas veprave të tyre”** (2 Korintasve 11:13-15). Pali na thotë se mësues të tillë të rremë “kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezu Krishtit”. Jo të gjithë ishin të tillë, siç e shohim këtu me Timoteun, por më vonë do të prezantohemi edhe me një njeri tjetër besnik, Epafroditi (Filipianëve 2:25-30). Ky fakt na tregon se korrupsioni shpirtëror kishte filluar të zinte rrënjë në kishë. P.sh. të shumtë ishin ata që e braktisën apostullin, kur atë e hodhën në burg. **“Dema më la, sepse deshi këtë botë... Në mbrojtjen time të parë në gjyq askush nuk qe me mua, por të gjithë më lanë; kjo të mos u numërohet për faj...”** (2 Timoteut 4:10, 16). Mund të themi se këta predikues të ungjillit nuk e kishin vënë Krishtin, por vetveten në plan të parë në jetën e tyre. Ndoshta qëllimisht e kishin harruar faktin se secili prej nesh një ditë do të japë llogari para Fronit të Gjykimit. **“Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit, që secili merr shpagimin e gjërave që**

ka bërë me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen” (2 Korintasve 5:10).

Përfundim

Pali, edhe pse po e dërgonte Timoteun si përfaqësues të vetin në Filipe, prapëseprapë donte të ishte vetë aty prezent me kishën. Donte të ishte i çliruar prej zinxhirëve, me qëllim që t’iu transmetonte atyre vetë personalisht të vërtetat e mëdha të fjalës së Perëndisë. Po priste ta thirrnin për t’u paraqitur para perandorit romak, Çezarit, por e dinte se kishte edhe një detyrë tjetër edhe më të rëndësishme prej Perëndisë jashtë mureve të burgut dhe mezi priste ta kryente atë.

Na duhen edhe më shumë Timotenj të tjerë në kishat e sotshme. Ai ishte vërtet një shembull i një jete të perëndishme. Jeta dhe puna e tij na nxitin që të jemi edhe më besnik ndaj Zotit. A jemi gati ta pranojmë një pozitë më të ulur sesa të tjerët, me qëllim që të shërbejmë ashtu siç na thotë Perëndia? **“Prandaj, o vëllezërit e mi të dashur, qëndroni të fortë e të patundur, duke tepruar përherë në veprën e Zotit, duke e ditur se mundi juaj nuk është i kotë në Zotin” (1 Korintasve 15:58)...** **“Ti, pra, duro pjesën tënde të vuajtjeve, si një ushtar i mirë i Jezu Krishtit. Sepse asnjë nga ata që shkojnë ushtarë nuk ngatërrohet me punërat e jetës, që t’i pëlqejë atij që e mori ushtar” (2 Timoteut 2:3-4).**

Studimi 17

Shembulli i Epafroditit

“Por m’u duk e nevojshme t’ju dërgoj Epafroditin, vëllanë tim dhe bashkëpunëtorin e bashkëluftëtarin tim, që ma patët dërguar si shërbenjës në nevojat e mia, sepse kishte shumë mall për ju të gjithë dhe ishte shumë i vrarë sepse kishit dëgjuar se ishte i sëmurë. Edhe vërtetë ai qe i sëmurë, gati për vdekje, por Perëndia pati mëshirë për të dhe jo vetëm për të, por edhe për mua, që të mos kisha trishtim mbi trishtim. Për këtë arsye jua dërgova me aq më shumë ngut, që ju, kur ta shihni përsëri, të gëzoheni dhe unë të kem më pak trishtim. Priteni, pra, me gëzim të madh në Zotin dhe nderoni të tillë njerëz si ai, sepse për veprën e Krishtit ai qe shumë afër vdekjes, duke e vënë në rrezik jetën e vet, për të përmbushur zbrazëtitë e shërbesës tuaj ndaj meje” (Filipianëve 2:25-30).

Parathënie

Epafroditi ishte një anëtar besnik i kishës në Filipe. Emri i tij ka kuptimin “i derdhur për të tjerët”. Kur Pali ishte i burgosur në Romë, Epafroditi iu bind menjëherë drejtuesve të vet, të cilët e urdhëruan për t’u nisur për në Romë e për t’i shërbyer atje apostullit Pal. Ka të ngjarë gjithashtu që ai të ketë qenë edhe

vetë një prej pleqve (ose drejtuesve) të kishës. Ishte me të vërtetë trim dhe jetën ia kishte përkushtuar plotësisht shërbesës së Perëndisë, sepse, po të kishte qenë dikush tjetër në vend të tij, nuk do ta vinte kurrë jetën në rrezik, për t'i shërbyer apostullit Pal, tek ai priste ta ndëshkonin me vdekje. Përkundrazi, Epafroditi nuk hezitoi fare, por iu gjend afër Palit, edhe pse një veprim i tillë mund t'i sillte pasoja negative. Në vargjet e mësipërme, pra, mësojmë diçka rreth besnikërisë dhe shembullit të Epafroditit.

Luftëtari

Pali e quan Epafroditin “bashkëluftëtar”, por vini re gjithashtu edhe pesë titujt e tjerë që i jep ai këtij besimtari:

1. Vëllai – S'ka dyshim se Pali do ta quante të tillë vetëm atë, që ishte me të vërtetë i rilindur prej Perëndisë. Vini re se ai nuk thotë thjesht “një vëlla”, por “vëllai im”. E shohim, pra, se këto fjalë të ngrohta e hedhin poshtë idenë e disa teologëve, që mundohen ta përshkruajnë Palin si një njeri të ashpër dhe strikt, në një kohë që këtu atë e shohim si një njeri të dashur dhe plot dhembshuri.
2. Bashkëpunëtori – Epafroditi i shërbente Perëndisë dhe apostullit Pal me gjithë dashuri. Nuk ishte thjesht një mik i Palit, por edhe e mbështeste, e inkurajonte dhe e ngushëllonte shumë atë. Mes tyre nuk kishte grindje. Epafroditi ishte gati t'i qëndronte afër Palit, madje edhe në situata të vështira. Nuk ishte frikacak dhe nuk e linte shokun në baltë. **“Askush s'ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij”** (Gjoni 15:13)... **“Njeriu që ka shumë miq duhet gjithashtu të tregohet mik, por është një mik që është më i lidhur se një vëlla”** (Fjalët e Urta 18:24).
3. Bashkëluftëtari – Ky titull i referohet besnikërisë së Epafroditit ndaj punës së Perëndisë. Të shumtë ishin ata të ashtu-quajtur ‘shokë’, të cilët e braktisën Palin, atëherë kur ai kishte më shumë nevojë për ta (2 Timoteut 4:16), por Epafroditi nuk ishte njëri prej tyre. Ai qëndroi i patundur edhe në momente rreziku. **“Ti, pra, duro pjesën tënde të vuajtjeve, si një ushtar i mirë i Jezu Krishtit. Sepse asnjë nga ata që shkojnë ushtarë nuk ngatërrohet me punërat e jetës, që t'i pëlqejë atij që e mori ushtar”** (2 Timoteut 2:3-4).
4. Lajmëtari – Kjo fjalë rrjedh nga fjala ‘apostull’ dhe do të thotë ‘ambasador’, ose ‘përfaqësues’, d.m.th. dikush që dërgohet me një misjon të veçantë. Epafroditin e kishte dërguar vetë Perëndia.
5. Shërbenjësi – Në greqisht (‘leitourgon’) kjo fjalë ka kuptimin e një njeriu të famshëm, që e donte shumë qytetin, kulturën dhe vendin e vet. Pali, pra, kërkon të na thotë se Epafroditi ishte një njeri i jashtëzakonshëm, që ishte gati të shërbente edhe më shumë sesa ç'ishte nevoja. **“Por kjo s'duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë të bëhet i madh, do të jetë shërbëtori juaj; dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të jetë skllavi i të gjithëve”** (Marku 10:43-44).

Sëmundja

Ndërkohë që ishte në Romë, Epafroditi u sëmur aq keq, saqë të gjithë kujtuan se do të vdiste. Pa dyshim që besimtarët e Romës dhe të Filipeut po luteshin që ai të shërohej sa më shpejt. Epafroditi, pra, kishte mundësi të kthehej në shtëpi dhe askush nuk do ta kritikonte për këtë veprim. Por, përkundrazi, në vend që t'i vinte keq për veten, ai ishte më i shqetësuar për të tjerët, që ishin të merakosur për të. Kaq i jashtëzakonshëm ishte, pra, ky djalosh, sa që edhe një sëmundje vdekjeprurëse nuk e bënte dot që t'i linte shokët në baltë.

Më në fund, Epafroditi u kthye në Filipe, por jo për t'iu shpëtuar rreziqeve, por për t'iu treguar bashkëbesimtarëve të tjerë se tanimë ishte shëruar plotësisht dhe ishte në gjendje t'i shërbente prapë Zotit. Pali donte që hidhërimi i Filipianëve të kthehej në gëzim. Në fakt, ai ishte tej mase i gëzuar thjesht kur mendonte sesa shumë do të gëzohej kisha, kur ta shihte Epafroditin të shëruar. Duhet theksuar këtu se jo gjithkush e kishte dhuntinë e shërimit, d.m.th. jo gjithkush ishte i vajosur për t'i shëruar të tjerët. Për më tepër, mrekulli të tilla nuk ishin të përditshme në kishë, sepse atëherë Pali do ta shëronte vetë shumë shpejt Epafroditin. Të njëjtën gjë mund të themi edhe për Trofemin, të cilin Pali e la të sëmurë në Milet (2 Timoteut 4:20). Sëmundjet shëroheshin sipas vullnetit të Perëndisë dhe si rezultat i lutjeve plot besim, e jo sipas qejfit dhe dëshirës së disave. **“A është i sëmurë ndonjë nga ju? Le të thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të luten përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër të Zotit, dhe lutja e besimit do ta shpëtojë të sëmurin dhe Zoti do ta mëkëmbë; dhe nëse ka bërë mëkate, ato do t'i falen”** (Jakobi 5:14-15). Ka nga ata që thonë se dhuntitë e Frymës së Shenjtë nuk egzistojnë sot, por ne besojmë se Perëndia mundet t'i shërojë të sëmurët, sipas vullnetit të Tij sovran. **“Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës për dobinë e përbashkët. Dikujt, pra, i jepet, me anë të Frymës, fjalë diturie; një tjetri, sipas të po atij Frymë, fjalë njohurie; një tjetri besim, nga po ai Frymë; një tjetri dhuntitë e shërimeve, nëpërmjet po atij Frymë; një tjetri pushtet për të kryer veprime të fuqishme; një tjetri profeci; një tjetri të dallojë frymërat; një tjetri larmi gjuhësh; një tjetri interpretimi i gjuhëve. Dhe të gjitha këto i bën i njëjti dhe i vetmi Frymë, duke i ndarë gjithsecilit dhunti veç e veç ashtu si do vetë”** (1 Korintasve 12:7-11).

“Perëndia pati mëshirë” – kjo fjali i referohet faktit se Perëndia ndërhyri drejtpërsëdrejti për ta shëruar Epafroditin, d.m.th. shërimi i tij ishte një mrekulli prej Perëndisë, jo thjesht një shërim i ngadalshëm.

Njeri i jashtëzakonshëm

Pali po iua bënte të qartë Filipianëve se askush nuk kishte arsye pse ta vinte në dyshim besnikërinë dhe shërbesën e Epafroditit. Pali i kishte dhënë urdhër vetë atij, që të kthehej në Filipe, edhe pse Epafroditi nuk donte të kthehej. Shprehja “nderoni të tillë njerëz si ai” do të thotë “nderojini me një çmim të çmuar”. Pali iu shpjegon Filipianëve sesi ishte sëmurur Epafroditi, “duke e vënë në rrezik jetën e vet” për kauzën e Krishtit. Të paktë ishin ata, që ishin gati ta bënë një gjë të tillë. Është më mirë të digjesh për Krishtin, sesa të ndryshkesh kot!

Mund të mendojmë se Epafroditi e pati gabim që nuk u çlodh pak, por punoi aq shumë sa u sëmur. Misjonarët, pastorët dhe anëtarët e kishave të sotshme i

kanë qejf pushimet, por kisha e hershme do të na kritikonte për një zemër të tillë të vakët! Vërtet që është e pranueshme nga ana biblike që të kalojmë kohë, duke u çlodhur në praninë e Perëndisë, me qëllim që ta inkurajojmë veten, por nuk duhet të çlodhemi thjesht, ngaqë kujtojmë se e meritojmë pushimin! **“Ejani veçmas në një vend të vetmuar dhe pushoni pak”. Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s’u dilte koha as për të ngrënë**” (Marku 6:31). Epafroditi punoi në mënyrë sakrifikuese për Mbretërinë e Perëndisë. Prandaj edhe Pali tha se kisha e Filipianëve duhej ta konsideronte si privilegj të madh që kishte si anëtar një njeri të tillë plot besim të vërtetë.

Përfundim

Kisha e Filipianëve e mbështeti punën e Palit, nëpërmjet ofertave dhe lutjeve, por Epafroditi ishte gati t’i qëndronte atij afër dhe të punonte bashkë me të, jo për të marrë lavdi për vete, por si shërbëtor. Ai është shembull i një sakrifice vetëmohuese, një temë kjo për të cilën bën fjalë edhe letra drejtuar Filipianëve. Epafroditi i bën sfidë krishtërit të vakët të sotshëm. Jeta e tij na tregon se jeta e krishterë është e vështirë dhe kërkon sakrificë, besnikëri dhe përkushtim. Mos harroni se Bibla nuk e lavdëron kurrë lluksin personal! **“Pastaj u tha të gjithëve: “Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë. Sepse kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë”** (Luka 9:23-24)... **“Edhe ata që janë të Krishtit e kanë kryqëzuar mishin bashkë me pasionet dhe lakmitë të tij”** (Galatasve 5:24)... **“Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak të të cilit i humba të gjitha këto dhe i konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin”** (Filipianëve 3:8).

Studimi 18

Gëzohuni në Krishtin Jezus!

“Së fundi, o vëllezërit e mi, gëzohuni në Zotin; për mua nuk është e rëndë t’ju shkruaj të njëjtat gjëra, po për ju është siguri. Ruhuni nga qentë, ruhuni nga punëtorët e këqij, ruhuni nga të prerët. Sepse rrethprerja e vërtetë jemi ne, që i shërbejmë Perëndisë në Frymë dhe që mburremi në Krishtin Jezus pa besuar në mish” (Filipianëve 3:1-3).

Parathënie

Ka të ngjarë që Pali t’iu kishte shkruar dikur filipianëve edhe një letër tjetër me po të njëjtën temë, prandaj edhe vargu 1 i referohet përsëritjes së të njëjtave gjëra. Ka të ngjarë gjithashtu që ai thjesht po i inkurajon ata, që të vazhdojnë të gëzohen në Krishtin, një temë kryesore kjo e kësaj letre drejtuar filipianëve.

Ata që gëzohen

Domosdoshmëria për t'u gëzuar bëhet edhe më e rëndësishme, kur mendojmë se Pali e shkroi këtë letër, ndërkohë që ishte në burg. Duhet ta lavdërojmë dhe ta adhurojmë Zotin, pavarësisht se në ç'situatë mund të ndodhemi. Ishte pikërisht në vetë burgun e qytetit të Filipeut, që Pali dhe Sila **“i këndonin himne Perëndisë”** në mes të natës dhe vetë themelet e burgut u tundën! Kjo solli si pasojë shpëtimin e rojtarit të burgut dhe të gjithë familjes së tij (Veprat e Apostujve 16:23-32).

Para se t'iu hedhim një sy mësuesve të rremë që përmenden në këtë pasazh, e shohim se Pali e përfshin këtu temën e gëzimit, për të na thënë se ata, që me të vërtetë e adhurojnë Perëndinë, as nuk mashtrohen kollaj, as nuk shkatërrohen në situatë të vështira. **“Adhuresit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën”** (Gjoni 4:23). Tek ballafaqohemi me realitetin e vështirë të jetës së përditshme, le të vazhdojmë të gëzohemi në Krishtin e të mos i lejojmë të tjerët që të na e dobësojnë besimin tek Ai. **“Ndonëse fiku nuk do të lulëzojë dhe nuk do të ketë asnjë fryt të hardhitë, ndonëse punimi i ullirit do të jetë zhgënjyes dhe arat nuk do të japin më ushqim, ndonëse kopetë do të zhduken nga vathat dhe nuk do të ketë më qe në stalla, unë do të ngazëllohem tek Zoti dhe do të gëzohem te Perëndia i shpëtimit tim”** (Habakukut 3:17-18)... **“Sepse gëzimi i Zotit është fuqia juaj”** (Nehemia 8:10). Jeta kurrë nuk ka për të qenë pa vështirësi dhe pa probleme, por kjo nuk do të thotë se nuk mund të ecim dot si fitimtarë, pa kënduar e pa lavdëruar. Është e pamundur të ecim pa adhuruar dhe pa e ditur se jemi të sigurtë në Krishtin. **“Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Pikëllimi, a ngushtica, a përndjekja, a uria, a të zhveshurit, a rreziku, a shpata? Siç është shkruar: “Për ty po vritemi gjithë ditën; u numëruam si dele për therje”. Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi. Sepse unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat e tashme as gjërat e ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezu Krishtin, Zotin tonë”** (Romakëve 8:35-39)... **“Jini gjithmonë të gëzuar”** (1 Thesalonikasve 5:16)... **“Shumë të dashur, mos ju duket çudi për provën e zjarrit që u bë ndër ju për t'ju provuar, se si ju ndodhi diçka e jashtëzakonshme. Por gëzohuni, duke qenë pjestarë të mundimeve të Krishtit, që edhe në zbulesën e lavdisë së tij të mund të gëzoheni dhe të ngazëlloheni”** (1 Pjetrit 4:12-13). Profeti Isaia na thotë se, pavarësisht nga gjendja në të cilën mund të ndodhemi, prapëseprapë mund ta lavdërojmë Perëndinë. **“Të përlurrit do të mund të gëzojnë akoma te Zoti dhe të varfërit e njerëzimit do të ngazëllohen tek i Shenjti i Izraelit”** (Isaia 29:19).

Mësuesit e rremë

Pali tani na e tërheq vëmendjen tek mësuesit e rremë. Ai përdor fjalën “ruhuni”, ose “kini kujdes prej tyre”. Por tek Filipianëve 3:17, ai përdor fjalën “vëreni”, kur kërkon të na thotë që të ndjekim shembullin e atyre që janë me të vërtetë besimtarë të devotshëm. Pali nuk na thotë asnjë fjalë të mirë për ata, që përpiqen ta shkatërrojnë ungjillin e Krishtit. Përkundrazi, ai përdor fjalë, që sot

mund të na duken disi të ashpra. Ai rradhiti tre tipe njerëzish, të cilëve duhet t'i u shmangemi. Çdo mësues i rremë futet në kategori të tilla. Duhet të jemi vigilentë ndaj këtyre njerëzve, sepse ata na rrinë gjithmonë afër, gati për të na zënë në kurth. Djalli i përdor mësuesit e rremë për të na e helmuar besimin tonë të pastër.

1. Qentë. Ta quajë dikë 'qen' në atë kohë ishte ofendim i madh. E shohim, pra, se Pali jo vetëm që nuk donte që besimtarët të përziheshin me mësuesit e rremë, por madje as nuk priste që ata t'i uia vinin sadopak veshin atyre. Isaia i konsideronte mësues të tillë si **"qen memecë"** (Isaia 56:10-11). Edhe Zoti Jezus përdori një shprehje të ngjashme, kur bëri fjalë për ata që i kundërviheshin së vërtetës. I quajti njerëz të tillë **"ujqër"** (Mateu 7:15). Apostulli Pjetër i quan ata qen dhe derra (2 Pjetrit 2:19-22), të cilët paguhën prej **"luanit vrumbullues...[që] sillet rreth e qark...duke kërkuar cilin mund të përpijë"** (1 Pjetrit 5:8). Kjo do të thotë se nuk duhet të hyjmë në debate me ata, që i kundërvihen Biblës, por duhet t'i uia fitojmë zemrën njerëzve, duke iu predikuar atyre fjalën e së vërtetës. "Qen" të tillë janë të neveritshëm për Perëndinë dhe nuk kanë për të hyrë në Parajsë, po qe se nuk pendohen. (Zbulesa 21:18).
2. Punëtorë të këqij. Kjo shprehje është e njëjtë me atë që gjendet tek 2 Korintasve 11:13, që thotë: **"punëtorë hileqarë"**. Përshkrime të tilla që iu bëhen mësuesve të rremë, na tregojnë se nuk ka asgjë të mirë që mund të themi për njerëz të tillë. Pali mund ta ketë fjalën këtu për ata, që thonë se po predikojnë të vërtetën, ndërkohë që, me marifet, i shmangen temës së shenjtërisë. Zakonisht, vetë mënyra e tyre e jetesës na dëshmon se njerëz të tillë ose nuk e kuptojnë, ose nuk e quajnë të rëndësishme drejtësinë e Perëndisë. "Punëtorë të këqij" janë gjithashtu edhe ata, që predikojnë një ungjill të veprave të mira, jo një ungjill që bazohet tek hiri i Perëndisë. Nuk kemi pse të habitemi, kur ta shohim se edhe në kishat e sotshme ka "punëtorë të tillë të këqij". **"Dhe nuk është për t'u çuditur, sepse Satanai vet shndërrohet në engjëll drite. Nuk është, pra, gjë e madhe, nëse edhe punëtorët e tij shndërrohen në punëtorë (marrin trajtën e punëtorëve) të drejtësisë, fundi i të cilëve do të jetë sipas veprave të tyre"** (2 Korintasve 11:14-15). Njerëz të tillë nuk e studjojnë Biblën për të mësuar atë që iu thotë ajo, por e lexojnë atë me paragjykime, ndaj edhe ngatërrohen në doktrina heretike. **"Mundohu të dalësh përpara Perëndisë si i sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet, që thotë drejt fjalën e së vërtetës"** (2 Timoteut 2:15).
3. Të pririt. Kjo fjalë iu referohet atyre që besojnë se rrethprerja është e nevojshme për shpëtim. E njëjta fjalë (në greqisht "katakata") gjendet edhe tek Levitikut 21:5 dhe 1 Mbretërve 18:28 dhe ka të bëjë me veprimet e paganëve, të cilët e prisnin mishin e trupit të vet, për ta kënaqur perëndinë e tyre. Pali e ka fjalën për ata, që thonin se besimtarët që nuk ishin judenj, duhej të praktikonin të njëjtat rite dhe ceremoni të fesë së judenjve, për të qenë pasues të vërtetë të Krishtit. Njerëz të tillë festonin festat e shenjta të judenjve, gjë kjo që Bibla na paralajmëron që të mos e bëjmë. **"Sepse ju i kremtoni me kujdes disa ditë, muaj, stinë dhe vite. Kam frikë se mos jam munduar më kot për ju"** (Galatasve 4:10-11).

Njerëz të tillë e mallkojnë vetë veten. **“Sepse duke mos njohur drejtësinë e Perëndisë dhe duke kërkuar të vendosin drejtësinë e vet, nuk iu nënshtroan drejtësisë së Perëndisë”** (Romakëve 10:3). Për më tepër, as që nuk e kuptojnë se ç'bëjnë. **“Duke dashur të jenë mësues të ligjit, nuk kuptojnë as ato që thonë, as ato që pohojnë”** (1 Timoteut 1:7). Mësues të tillë i përngjani atyre sot, që duan që të krishterët t'i kthejnë sytë tek “Rrënjët e judenjve” dhe të zbatojnë Ligjin e Moisiut.

Të drejtët

Besimtarët në Krishtin Jezus, pavarësisht nëse janë judenj apo jo, janë rrethprerja e vërtetë, d.m.th. ata e kanë prerë veten prej mishit, në vend që ta presin mishin prej vetes! Është e qartë, pra, se Pali e ka fjalën tek rrethprerja shpirtërore. **“Në fakt Jude nuk është ai që duket i tillë nga jashtë, dhe rrethprerja nuk është ajo që duket në mish; por Jude është ai që është i tillë përbrenda, dhe rrethprerja është ajo e zemrës, në frymë dhe jo në shkronjë; dhe për një Jude të tillë lavdërimi nuk buron nga njerëzit, por nga Perëndia”** (Romakëve 2:28-29)... **“Në të cilin ju edhe u rrethpretë me një rrethprerje që nuk u bë me dorë, por me rrethprerjen e Krishtit...Këtu nuk ka më Grek e Jud, rrethprerje dhe parrethprerje, Barbar e Skithas, shërbëtor e i lirë, por Krishti është gjithçka dhe në të gjithë”** (Kolosianëve 2:11, 3:11).

Për këtë arsye, adhurimi ynë nuk bazohet tek ritet apo ceremonitë e ndryshme, por është adhurim shpirtëror. **“Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t'a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën”** (Gjoni 4:24)... **“Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë”** (1 Korintasve 6:20. Le të mos e harrojmë faktin se për shekuj me rradhë, para se ligji të jepej prej Moisiut, besimi i Abrahamit ishte i mjaftueshëm për ta bërë atë të drejtë (Romakëve 4:9-10). Nuk është për t'u habitur, pra, që ne quhemi bij të Abrahamit dhe jo bij të Moisiut! Të krishterët e vërtetë nuk e bazojnë besimin e tyre tek ritet dhe ceremonitë fetare, pavarësisht sesa të shenjta mund të duken ato nga ana e jashtme. Besimi ynë qëndron tek puna e përfunduar e Krishtit në kryq e jo tek ligjet e paarritshme të Moisiut. **“Sepse Ligji u dha nëpërmjet Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit”** (Gjoni 1:17). Adhurimi ynë është i frymëzuar prej Frymës së Shenjtë e jo prej riteve dhe ceremonive, të cilat e kanë bazën tek Ligji. Drejtësia biblike i ka rrënjët thellë në zemër dhe në shpirt e jo tek rregullat e njërës apo tjetrit. **“O vëllezër, po ju bëj thirrje, nëpërmjet dhembshurisë së Perëndisë, ta paraqisni trupin tuaj si fli të gjallë, të shenjtëruar, të pëlqyer te Perëndia, që është shërbesa juaj e mënçur. Dhe mos u konformoni me këtë botë, por transformohuni me anë të ripërtëritjes së mendjes suaj, që të provoni cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë”** (Romakëve 12:1-2).

Përfundim

Është për të të ardhur keq që, disa prej atyre që praktikojnë fenë e judenjve, e quajnë veten të krishterë të klasit të parë, ndërkohë që të tjerët i konsiderojnë si njerëz, që nuk mund të arsyetojnë dot nga ana shpirtërore. Në këtë mënyrë, ata

shkaktojnë përçarje nëpër kisha, ngaqë mendimet e tyre bien në kundërshtim me atë që thotë Bibla. Si farisenjtë, ashtu edhe njerëz të tillë e konsiderojnë veten më të drejtë sesa të tjerët. Le të gëzohemi me faktin se Jezusi na çliron vërtet plotësisht. **“Do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë... Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë”** (Gjoni 8:32, 36). Jemi një krijesë e re në Krishtin. **“Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja”** (2 Korintasve 5:17)... **“Sepse në Jezu Krishtin as rrethprerja, as parrethprerja s’kanë ndonjë vlerë, por krijesa e re”** (Galatasve 6:15).

Studimi 19

I konsiderova humbje

“Megjithëse unë kam përse të besoj edhe në mishin; nëse ndonjë mendon se ka përse të besojë, unë kam akoma më shumë: u rrethpreva të tetën ditë, jam nga kombi i Izraelit, nga fisi i Beniaminit, Hebre nga Hebrenj, dhe sipas ligjit farise, sa për zellin, përndjekës i kishës; për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i pa qortueshëm. Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova, për shkak të Krishtit, humbje” (Filipianëve 3:4-7).

Parathënie

Ky pasazh i letrës drejtuar filipianëve na tregon se cila ishte gjëja më e rëndësishme në jetën dhe punën e apostullit Pal. Njeriu përpiket ta kënaqë Perëndinë me anë të fesë dhe, ngaqë ai e di se shpirtin nuk e ka në rregull, mundohet të marrë jetë të përjetshme, duke kryer vepra bamirësie dhe duke praktikuar rite të ndryshme fetare. Në këtë mënyrë, ai e hedh poshtë rrugën e shpëtimit, që i ka siguruar Perëndia. Prandaj edhe njeriu fetar nuk është kurrë i sigurtë nëse i janë falur apo jo mëkatet, apo nëse Perëndia e ka pranuar apo jo plotësisht në gjirin e Tij. Një njeri i tillë ka shpresë se “do të shkojë një ditë në Parajsë”, por të gjitha përpjekjet e tij për t’ia arritur këtij qëllimi, nuk janë aspak të vlefshme. Në fund të jetës së tij, ai ka për të shkuar vetëm në Ferr.

Besimi

Siç e pamë edhe në studimin e kaluar, besimtari nuk duhet t’i kushtojë rëndësi mishit, d.m.th. të gjitha arritjet dhe sukseset tona janë të pavlefshme, nëse kujtojmë se Perëndia është i kënaqur me ne për shkak të tyre. Këtu përfshihen të gjitha ceremonitë dhe ritet e ndryshme fetare, për të cilat mburret pa pushim mishi (ose natyra jonë mëkatore). Kur lexojmë atë që na tregon Pali rreth jetës së tij, para se të bëhej i krishterë, e shohim se, edhe pse ai kishte lindur e ishte shkolluar si një hebre, prapëseprapë ai arriti ta kuptojë planin e shpëtimit të thurur prej Perëndisë vetëm atë ditë, kur takoi Jezu Krishtin. Edhe pse, pra, kishte patur njohuri të madhe rreth ligjit, nuk kishte arritur ta kuptonte dot thelbin

e Shkrimeve të Shenjta. Feja e tij, me të gjitha festat, zakonet dhe përgjegjësitë e saj, nuk i kishte sjellë paqe në shpirt. Por paqja i erdhi, që në momentin kur e pranoi se Jezusi ishte Shpëtimtari. **“Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë”** (Romakëve 5:1). Besimin e kishte tani në Krishtin, jo tek përpjekjet fetare dhe veprat mishore. Pali meritonte medaljen e vetë-drejtësisë për faktin se i kishte praktikuar siç duhej ritet fetare. Në atë kohë, të paktë ishin ata njerëz, që mund të viheshin në pjedestal dhe të merreshin si shembull nga të tjerët. Pali e konsideronte veten si njeri shpirtëror dhe gëzonte privilegje të caktuara, thjesht ngaqë kishte lindur si hebre.

Rrethprerja

Mos, vallë, Pali ishte një hebre i vërtetë, ngaqë ishte rrethprerë si foshnjë, ashtu siç e kërkonte Ligji i Moisiut? Rrethprerja vërtetonte se ai ishte anëtar i “Popullit të Besëlidhjes”, d.m.th. ai ishte “i zgjedhuri i Perëndisë”. Pali mendonte se një ceremoni e tillë e bënte atë një fëmijë të vërtetë të Perëndisë. Kisha të ndryshme fetare kanë të njëjtin mendim, kur vjen puna tek pagëzimi i foshnjeve, d.m.th. ato kujtojnë se një pagëzim i tillë e bën beben të krishterë. Por Bibla nuk thotë kështu. Në ceremoninë e rrethprerjes, Palit ia kishin vënë emrin ‘Saul’ – një pikë simbolike kjo, që përfaqësonte trashëgiminë e tij si hebre. Ka të ngjarë, gjithashtu, që ai të jetë thirrur edhe me emrin ‘Pal’, ngaqë më vonë do të binte në kontakt edhe me botën greke.

Kultura

Është me rëndësi për t’u përmendur fakti se në Bibël gjejmë të përmendur dy njerëz me emrin ‘Saul’ dhe që të dy vijnë prej fisit të Beniaminit - fisi më i vogël i Izraelit. Mos, vallë, Palin e quajtën ‘Saul’ si shenjë nderimi ndaj mbretit të parë të Izraelit?

Pali e kishte ruajtur veten si një hebre të vërtetë, edhe pse familja e tij kishte emigruar në Tarsi, një qytet ky, në të cilin shumë prej hebrenjve e kishin përzjerë kulturën e tyre me atë të grekëve. Ka të ngjarë që familja e Palit ta ketë refuzuar një përzjerje të tillë, duke i qëndruar kështu besnikë gjuhës dhe zakoneve të tyre. E megjithatë, ngaqë ndodhej në një qytet kozmopolitan, Pali mund të fliste hebraisht, greqisht dhe latinisht. Ai na e bën mëse të qartë se e konsideronte veten superior si racë, më të mirë se të gjithë të tjerët nga ana fetare, elita dhe ajka e shoqërisë dhe, mbi themele të tilla, ai e quante veten të shpëtuar.

Karakteri

Le t’i hedhim një sy sukseve fetare të Palit. Kishte qenë farise, d.m.th. kishte qenë anëtar i sektit më strikt të fesë së judenjve. Fjala “farise” do të thotë “i veçuar”. Ndryshe nga saducenjtë, farisenjtë i pranonin si të vërteta të gjitha kapitujt e Shkrimeve të Shenjta e jo vetëm disa prej tyre. Sot Palin mund ta quajmë “një hebre ortodoks”. Edhe pasi u bë i krishterë, Pali prapë u mundua ta distancoje veten prej saducenjve, të cilët i konsideronte më heretikë sesa farisenjtë. **“Pali, pra, duke ditur se një pjesë ishte nga saducenjtë dhe tjetra nga farisenjtë, i thirri sinedrit: “Vëllezër, unë jam farise, bir farisenjsh; për**

shkak të shpresës dhe të ringjalljes të së vdekurve unë po gjykohej”. Sapo tha këtë, lindi një grindje ndërmjet farisenjve dhe saducenjve, dhe kuvendi u përça; sepse saducenjët thonë se nuk ka ringjallje, as engjëll, as frymë, ndërsa farisenjtë pohojnë edhe një tërën dhe tjetërën” (Veprat e Apostujve 23:6-8).

Pali e konsideronte veten të zellshëm për Perëndinë dhe mendonte se Zotit i bëhej qejfi, kur ai (Pali) i persekutonte të krishterët (Veprat e Apostujve 8:3, Galatasve 1:23). Ishte vërtet i zellshëm si persekutues, por zemrën e kishte gur. Në Bibël lexojmë sesi ai e miratoi vrasjen e Stefanit (Veprat e Apostujve 8:1, 22:20). Pikërisht, gjatë një ekspedite të tillë persekucioni, Pali u takua me Zotin dhe Shpëtimtarin e ringjallur, Jezus (Veprat e Apostujve 22:2-21, 26:4-33, 1 Korintasve 15:8-10). **“Sepse ju keni dëgjuar për sjelljen time të atëhershme në judaizëm, si e përndiqja me egërsi të madhe kishën e Perëndisë dhe e shkatërroja”** (Galatasve 1:13).

Pali e konsideronte veten të drejtë e të pafajshëm në sytë e Perëndisë, shembull me fjalë dhe me vepra. Por në fakt, ai thjesht mendohej të ishte i pastër nga ana fetare, me qëllim që të tjerët të mahniteshin dhe ta quanin “shenjtor”. Mburrej shumë për shkollimin që kishte marrë dhe fenë që praktikonte. **“Dhe si përparoja në judaizëm më tepër se shumë bashkëkohës të kombit tim, duke qenë jashtëzakonisht i zellshëm për traditat e etërve të mi”** (Galatasve 1:14). Ai ishte ylli i judaizmit (i fesë së judenjve) dhe një ditë do të bëhej udhëheqësi i këtij sekti, po që se Perëndia s’do të kishte ndërhyrë në jetën e tij. Ka nga ata komentatorë të Biblës, që na sugjerojnë se Pali ishte anëtar i Sanhedrinit, por sidoqë të ketë qenë e vërteta, ai e meritonte një pozitë të tillë. Zoti Jezus kishte tjetër mendim rreth drejtësisë së farisenjve. **“Prandaj unë po ju them: në qoftë se drejtësia juaj nuk është më e lartë nga ajo e skribëve dhe e farisenjve ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve”** (Mateu 5:20).

Kthimi në besim

Për të na shprehur faktin se jeta e tij, para se të bëhej i krishterë, ishte e pavlerë, Pali përdor këto fjalë: “Gjërat që më ishin fitim, i konsiderova, për shkak të Krishtit, humbje”. A e shohim, pra, sesi Zoti Jezus, jo vetëm që ia hoqi Palit mëkatet, por gjithashtu edhe mendjemadhësinë? Fjala “humbje” ka kuptimin “shkatërrim”. Jeta e tij e vjetër u shkatërrua dhe u bë e pavlefshme. Më përpara, Pali i konsideronte shumë gjëra si ‘fitim’, por tani ai i quan ato ‘humbje’. Perëndia nuk na e riparon kurrë jetën e vjetër. Përkundrazi, Ai na jep një jetë komplet të re. **“Dhe unë do t’ju jap atyre një zemër tjetër dhe do t’u shtie përbrenda një frymë të re, do të heq nga mishi i tyre zemrën prej guri dhe do t’u jap një zemër prej mishi, me qëllim që të ecin sipas statuteve të mia dhe të respektojnë ligjet e mia dhe t’i vënë në praktikë; atëherë ata do të jenë populli im dhe unë do të jem Perëndia i tyre”** (Ezekieli 11:19-20)... **“Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja”** (2 Korintasve 5:17). Të gjitha ato të ashtu-quajtura ‘lavdi të së kaluarës’ nuk mund të krahasoheshin fare me ato, që Pali kishte tani në Krishtin.

Përfundim

Pas përvojës së tij në rrugën drejt Damaskut, Pali nuk e lejoi kurrë krenarinë e tij fetare, që t'i bëhej pengesë në marrëdhënien e tij me Krishtin. Kthimi i tij në besim ishte një transformim radikal jete dhe karakteri. Tani ai përpiqej të jetonte një jetë të shenjtë, ashtu siç thoshte Perëndia e jo sipas riteve fetare. **“Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë”** (Hebrenjve 11:6).

Në studimin e ardhshëm, do të vazhdojmë t'i bëjmë një krahasim jetës së vjetër të Palit në fenë e judenjve me jetën e tij të re në Krishtin.

Studimi 20

I konsideroj humbje

“Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak të të cilit i humba të gjitha këto dhe i konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin, dhe që të gjendem në të, duke pasur jo drejtësinë time që është nga ligji, por atë që është nga besimi në Krishtin: drejtësia që është nga Perëndia, me anë të besimit, që të njoh atë dhe fuqinë e ringjalljes së tij dhe pjesëmarrjen në mundimet e tij, duke u bërë vetë i ngjashëm me të në vdekjen e tij që në ndonjë mënyrë të mund t'ia arrij ringjalljes prej së vdekurish” (Filipianëve 3:8-11).

Parathënie

Titulli i këtij studimi është pothuajse i ngjashëm me atë të studimit të mëparshëm, por, siç do ta shohim, të dyja nuk janë njëjloj. Për Palin, jeta e krishterë ishte një përvojë e vazhdueshme dhe jo statike (në vend numëro!). Tek vargu 7, vëmë re se ai përdor shprehjen “i konsiderova humbje”, kurse tani ai na thotë se vazhdon akoma t'i “konsiderojë humbje” gjërat e jetës së tij mëkatore. Folja “konsideroj” është në kohën e tashme, d.m.th. Pali kishte marrë vendim t'i qëndronte besnik Krishtit deri në fund.

Hedhja poshtë

Madje edhe suksesi më i madh në jetën e një besimtari nuk mund të krahasohet aspak me shkëlqimin e lavdisë së Jezus Krishtit, sepse, a i vlen të kesh gjithçka e të mos kesh jetën që ta jep Ai? **“Ç'përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet?”** (Mateu 16:26). Pali me vetëdashje e hodhi poshtë botën dhe mençurinë e saj, sepse kishte zbuluar se njohuria e Krishtit ishte e një klasi më të lartë. Feja me rregullat e saj nuk mund të na ofrojë dot njohurinë më të

rëndësishme nga të gjitha – njohurinë shpëtim-prurëse të Krishtit Jezus, Zotit tonë. Është budallallëk shpirtëror, kur një besimtar e hedh poshtë rrugën e së vërtetës si shkëmbim për gjërat e kësaj bote.

Shprehja “i humba të gjitha” do të thotë se Pali qëllimisht dhe vullnetarisht e hodhi poshtë jetën e tij të vjetër. **“Kështu, pra, secili nga ju që nuk heq dorë nga të gjitha ato që ka, nuk mund të jetë dishepulli im”** (Luka 14:33). Pali e pati të lehtë ta hidhte poshtë jetën e tij të vjetër, pozitën dhe diturinë e tij, ashtu siç e pati të lehtë tregtari ta hidhte poshtë pasurinë e vet tek shëmbëlltyra e margaritarit me vlerë të madhe (Mateu 13:45-46). Të dy këta persona kishin gjetur një thesar akoma edhe më të madh! Prandaj edhe Pali e krahason atë që kishte dikur, me atë që ka tani. Vazhdonte ta konsideronte jetën e tij të vjetër si “pleh”. Edhe mund t’i humbasim gjërat e çmuara, por Pali nuk iu vinte vlerë aspak gjërave që kishte “humbur”. Përkundrazi, i konsideronte ato si të shkuara, të harruara! Vërtet që ishte edukuar prej njërit prej mësuesve më të mëdhenj të historisë njerëzore, Gamalielit (Veprat e Apostujve 5:34, 22:3), por tani ai e konsideronte madje edhe këtë fakt si absolutisht të pavlerë e të pakrahasueshëm me ato që kishte mësuar prej Mjeshtrit të vërtetë, Krishtit. Pali e konsideronte, pra, prejardhjen e tij të shkëlqyer si diçka absolutisht të pavlefshme. Fjala “pleh” mund të përkthehet ndryshe edhe si diçka “e papërshtatshme për konsumim njerëzor”.

Përdorimi i fjalës “fitoj” nuk do të thotë ta fitosh shpëtimin me anë të meritave të tua personale. Përkundrazi, Pali na thotë se u bë fitimtar, që prej momentit kur u rilind dhe, për më tepër, ai fitoi falas **“pasuritë e papërshtatshme të Krishtit”** (Efesianëve 3:8). S’ka dyshim, pra, se humbësi më i madh, është ai që i shtrëngon fort gjërat që prishen, në vend që të fitojë atë që është e përjetshme. “Fitojmë vlerën e madhe të njohjes së Krishtit”. “Njohja” [e vërtetë] e Krishtit” ka të bëjë me të dëgjuarit e zërit të Tij, të ndjekurit e Frymës së Tij, të përgjigjurit ndaj vullnetit dhe planeve të Tij. Ta njohësh vërtet Krishtin do të thotë ta duash e t’i bindesh Atij dhe të kujdesesh për ato gjëra, për të cilat kujdeset edhe Ai vetë.

Drejtësia

“Të gjendem në Të” – e ç’jemi, vallë, pa Krishtin? Mos kujtojmë se drejtësia jonë është e pranueshme në sytë e Perëndisë? Të jesh “në” Krishtin, do të thotë të qëndrosh përpara Tij pa patur qoftë edhe një pikë drejtësie, mirësie apo vlere tënden. Është uniteti ynë me Krishtin ai, që na jep një drejtësi të tillë dhe këtë kuptim ka edhe besimi, që përmendet në Bibël. Është drejtësia e Krishtit ajo (jo e jona), që na bën të pranueshëm para Perëndisë. Prandaj edhe ata, që mundohen të vijnë tek Ai nëpërmjet një rruge tjetër, kanë për t’u zhgënjyer përjetësisht. **“Nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një”** (Romakëve 3:10)... **“Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur”** (Isaia 64:6). Pali ishte çliruar prej robërisë ligjore dhe ishte bërë i lirë shpirtërisht. Ishte shpëtuar dhe transformuar menjëherë. Nuk iu desh shumë kohë që ta hidhte poshtë drejtësinë e tij.

Besimtarët e vërtetë kanë drejtësinë që mund t’iua japë vetëm Jezusi. **“Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të”** (2 Korintasve 5:21). Shprehja “të gjendem në Të” na shfaq

gjithashtu dëshirën e madhe të Palit për të qenë me Krishtin, kur jetës së tij tokësore t'i vinte fundi. Ai e dinte se kjo ishte e mundur, vetëm nëse ai vazhdonte ta ndiqte Zotin. **“Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë”** (Luka 9:23).

Ringjallja

Themeli i shpëtimit biblik është vdekja sakrifikuese e Jezus Krishtit mbi kryqin e Kalvarit. Ata që i përgjigjen mesazhit të ungjillit, duhet ta pranojnë këtë të vërtetë të rëndësishme, sepse, përndryshe, nuk do të kenë kurrë besim shpëtim-prurës. Ky është hapi i parë i të njohurit të Krishtit si Shpëtimtar. Nëse nuk e “njohim” Krishtin si të tillë, atëherë nuk do të jemi kurrë të sigurtë se kemi jetë të re në Të. E si mund të jemi të krishterë të vërtetë, nëse në jetën tonë nuk mbizotëron “fuqia [transformuese] e ringjalljes së Tij”? **“Ne, pra, u varrosëm me të me anë të pagëzimit në vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës”** (Romakëve 6:4)... **“Edhe atëherë kur ishim të vdekur në faje, na dha jetë me Krishtin (ju jeni të shpëtuar me anë të hirit), edhe na ringjalli me të, dhe me të na vuri të rrimë në vendet qiellore në Krishtin Jezus”** (Efesianëve 2:5-6). Fjalë të tilla na mësojnë qartë se na duhet të jetojmë një jetë të re në Krishtin. **“Në qoftë se ju jeni ringjallur me Krishtin, kërkoni ato që janë lart, ku Krishti është ulur në të djathtë të Perëndisë”** (Kolosianëve 3:1). Një fuqi e tillë nuk mund të jetë efikase, nëse nuk e praktikojmë atë çdo ditë në jetën tonë. Jeta e ringjalljes na ndryshon, prandaj edhe po nuk qemë të ndryshuar, nuk jemi as të shpëtuar! **“Dhe cila është madhështia e jashtëzakonshme e fuqisë së tij ndaj nesh, që besojmë sipas veprimit të forcës së fuqisë së tij, të cilën e vuri në veprim në Krishtin, duke e ringjallur prej së vdekurish dhe duke e vënë të ulej në të djathtë të tij në vendet qiellore”** (Efesianëve 1:19-20).

Me shprehjen “pjesëmarrjen në mundimet e Tij”, Pali na vë në dukje vuajtjet e Krishtit për hir të tij (të Palit), e jo vuajtjet e tij (të Palit) për Krishtin. Pali e kuptonte se çdo lloj vuajtje e tija nuk mund të krahasohej dot me ato që kishte duruar Zoti, me qëllim që t’iu sillte të humburve shpëtim. **“Unë mendoj në fakt, se vuajtjet e kohës së tanishme nuk vlejné aspak të krahasohen me lavdinë që do të shfaqet në ne”** (Romakëve 8:18). Vuajtja është bashkëudhëtar i ngushtë i të krishterit, por nuk duhet ta lëmë atë, që të na e grabisë besimin tonë tek Krishti. **“Sepse për këtë ju u thirrët, sepse edhe Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij”** (1 Pjetrit 2:21)... **“Sepse juve ju është dhënë hiri për hir të Krishtit, jo vetëm që të besoni në të, por edhe të vuani për të”** (Filipianëve 1:29). Të marrësh pjesë në mundimet e Krishtit do të thotë ta mohosh vetveten, ta kryqëzosh mishin (natyrën mishore) dhe të jesh i gatshëm t’i bësh ballë me besim çfarëdo lloj sprove e tundimi.

Me shprehjen “duke u bërë vetë i ngjashëm me të në vdekjen e Tij”, Pali kërkon të na thotë se ia kishte përkushtuar veten Perëndisë dhe se ishte i gatshëm t’i bindej planit të Tij e jo ëndrrave e aspiratave të veta. Kishte dëshirë t’i shërbente Zotit, edhe pse kjo mund t’i sillte vdekjen. **“Ne që jetojmë, jemi vazhdimisht të dorëzuar në vdekje për Jezusin, që edhe jeta e Jezusit të shfaqet në mishin tonë të vdekshëm”** (2 Korintasve 4:11)... **“Unë u kryqëzova bashkë me**

Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten për mua” (Galatasve 2:20). Tek i shërbejmë përditë Zotit, vëmë re se duhet t’i bindemi edhe më shumë vullnetit të Tij. **“Përditë unë po vdes...në Krishtin Jezu, Zotin tonë”** (1 Korintasve 15:31). Kur tregohemi kokëmushkë dhe e shtrëngojmë fort vullnetin tonë, ka të ngjarë që ta humbasim besimin në Krishtin. Ai që e konsideron veten të drejtë, nuk e kupton këtë gjë, sepse nuk e kupton Krishtin.

Shprehja “që në ndonjë mënyrë” nuk do të thotë se mund të përdorim çfarëdo lloj mënyre për të ardhur tek Perëndia. Jo, ka vetëm një mënyrë të mundshme. **“Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje”** (Gjoni 14:6). Kjo shprehje na tregon dëshirën e Palit për të mbretëruar përjetësisht me Krishtin, si edhe besimin, që ka ai se një ditë ka për ta parë Perëndinë sy për sy. Këtë qëllim kishte ai, këtë motivacion. Të njëjtën gjë tha dikur edhe Jobi: **“Por unë e di që Shpëtimtari im jeton dhe që në fund do të ngrihet mbi tokë. Mbas shkatërrimit të lëkurës sime, në mishin tim do të shoh Perëndinë. Do ta shoh unë vetë; sytë e mi do ta sodisin, dhe jo një tjetër. Po më shkrihet zemra”** (Jobi 19:25-27).

Pali besonte se të shpëtuarit, kur vdisnin, shkonin direkt tek Zoti. Tek vargu 11-ë, kur përmend ringjalljen, ai e ka fjalën për ringjalljen e madhe në fund të epokave. Kjo është dita e lavdishme, fillimi i ngjarjeve që kanë për të sjellë Qiellin e Ri dhe Tokën e Re. Krishti ka për të mbretëruar dhe vuajtjeve dhe turpit do t’iu vijë fundi (shiko Gjoni 5:28-29, 6:40, Veprat e Apostujve 24:15, 1 Thesalonikasve 4:16-17, 2 Pjetrit 3:10-13, Zbulesa 21:1). Në këtë “ringjallje” përfshihet edhe transformimi i trupave tanë tokësore (shiko 1 Korintasve 15:42-54, 2 Korintasve 5:1-4).

Përfundim

Hedhja poshtë, Drejtësia, Ringjallja – këto janë tre pjesë përbërëse të shpëtimit, të cilat duhet t’i përjetojë çdo besimtar. Pa këto pjesë, jeta e krishterë është e cekët dhe e varfër. Nëse duam me të vërtetë që ta “njohim” Krishtin, atëherë duhet të jemi gati ta “konsiderojmë humbje” jetën tonë të vjetër, të kemi “drejtësinë e Tij” dhe çdo ditë ta përjetojmë “fuqinë e ringjalljes së Tij”. Vetëm kështu mund ta dimë se “gjendemi në Të” dhe jemi të sigurtë se kemi një vend në Mbretërinë e Tij.

Studimi 21

Thirrja e lartë

“Jo se unë tashmë e fitova çmimin ose jam bërë i përsosur, por po vazhdoj të rend për ta zënë, sepse edhe unë u zura nga Jezui Krishti. Vëllezër, sa për vete, nuk mendoj se e kam zënë, por bëj këtë: duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara, po rend drejt synimit, drejt çmimit të thirrjes së lartme të Perëndisë në Krishtin Jezus. Pra, të

gjithë ne që jemi të përsosur, le të kemi këto mendime; dhe në qoftë se ju mendoni ndryshe për ndonjë gjë, Perëndia do t'jua zbulojë edhe këtë. Por në pikën ku kemi arritur, le të ecim sipas së njëjtës rregull me të njëjtën mendje" (Filipianëve 3:8-11).

Parathënie

Kjo temë është njëra nga temat më të keqkuptuara dhe më të abuzuara të Palit si autor. Shumica e besimtarëve të sotshëm kujtojnë se s'kanë nevojë të rendin drejt përsosshmërisë shpirtërore, ngaqë besojnë se Zoti i ka bërë me kohë aq të përsosur sa ç'kanë për të qenë ndonjëherë në këtë botë. Por jeta e këtyre besimtarëve na lë të dyshojmë rreth një përsoshmërie të tillë. Edhe në kohën e Palit, kishte njerëz, që kujtonin se ai po thoshte se ishte i përsosur, por, siç e vëmë re qartë edhe nga teksti i mësipërm, Pali na dëshmon komplet të kundërtën. E megjithatë, ai na mëson se Perëndia e "zë" besimtarin për një qëllim të lartë e të lavdishëm, d.m.th. për ta bërë atë të përsosur në Krishtin. Ndoshta vizioni që kishte parë dikur, e kishte frymëzuar Palin për të patur një qëllim edhe më të lartë (shiko 2 Korintasve 12:4). Ai kishte marrë vendim për të përparuar lart e më lart, derisa të arrinte deri aty, sa ta shihte ballë për ballë Zotin.

Asnjëri prej nesh nuk është shpirtërisht i përsosur e megjithatë, jemi thirrur drejt përsosshmërisë. Vërtet që nuk jemi të përsosur as nga ana fizike, as nga ajo mendore, por kjo nuk na ndalon që ta përmirësojmë veten, nëpërmjet ushtrimeve fizike, apo nëpërmjet shkollimit. Duhet ta ndjekim Krishtin me besnikëri, nëse kemi si synim përsoshmërinë shpirtërore. Në të njëjtën kohë, të gjithë besimtarët e vërtetë e kuptojnë se janë shpirtërisht të papërsosur. **"Në fakt unë e di se në mua domëthënë në mishin tim nuk banon asgjë e mirë, sepse, ndonëse e kam dëshirën për të bërë të mirën, nuk ia gjej mënyrën. Në fakt të mirën që unë e dua nuk e bëj; por të keqen që s'dua, atë bëj"** (Romakëve 7:18-19).

U zura

Pali kishte dëshirë ta ndiqte Krishtin vazhdimisht nga afër. Nuk besonte në idenë e përsosshmërisë së menjëhershme, por në faktin se të krishterët duhet të rriten shpirtërisht, ndërkohë që jetojnë çdo ditë për Zotin. Fjala "rend" ka kuptimin "t'i shkosh pas". E njëjta fjalë, me po të njëjtin kuptim, përdoret edhe tek 1 Korintasve 14:1, ku na thuhet: **"Kërkoni dashurinë"**. Gjithashtu, tek 1 Timoteut 6:11-12, Pali shkruan: **"Por ti, o njeriu i Perëndisë, hiq dorë nga këto dhe ndiq drejtësinë, perëndishmërinë, besimin, dashurinë, zemërgjerësinë dhe zemërbutësinë. Lufto luftën e drejtë të besimit, rrok jetën e përjetshme, në të cilën u thirre dhe për të cilën ke bërë rrëfimin e mirë të besimit përpara shumë dëshmitarëve"**. Këto veprime, pra, duhet t'i bëjmë vetë. E njëjta gjë ndodh edhe me përsoshmërinë. Ka nga ata, që nuk bien dakort me ne lidhur me këtë çështje, por, në fund të fundit, duhet t'i bindemi vullnetit të Perëndisë në jetën tonë dhe t'i shërbejmë Atij me gjithë zemër e jo në mënyrë të vakët. Folja "rend" (në greqisht "dioto") është një fjalë që përdoret në fushën e atletikës e sidomos në sportin e vrapimit. Prandaj, pra, Pali këtu nuk e ka fjalën për ata që janë dembelë. Përkundrazi, e shohim se ai dëshironte t'ia arrinte përsosshmërisë

me gjithë shpirt. Fatkeqësisht, të shumtë janë ata të krishterë, që dorëzohen shpejt dhe kurrë nuk e arrijnë vijën e finishit. **“Ju vraponit bukur; kush ju ka penguar që të mos i bindeni së vërtetës?”** (Galatasve 5:7). Ky gabim mund të korrigjohet. **“Prandaj edhe ne, duke qenë të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshimtarësh, duke hedhur tej çdo barrë dhe mëkatin që na qarkon vazhdimisht duke na joshur, le të rendim me durim në udhën që është përpara nesh”** (Hebrenjve 12:1).

Folja “zë” ka kuptimin e të kapurit të diçkaje dhe e të shtrënguarit fort të saj. Krishti na ka kapur fort, ndaj edhe ne duhet të qëndrojmë të kapur fort prej Tij. Duhet ta rrokim **“jetën e përjetshme”** (1 Timoteut 6:12, 19), **“duke u kapur nga shpresa që na u vu përpara”** (Hebrenjve 6:18). Fjala “zë” ka të njëjtin kuptim me fjalën “kap”, kur themi, p.sh. se polici e ka kapur kriminelin me presh në dorë! Pali e dinte vërtet se Krishti e kishte zënë, por ai (Pali) nuk e kishte zënë akoma thirrjen e lartë. Me pak fjalë, pra, ai nuk ishte aty ku duhej. Ashtu si vrapuesi i garave, edhe Pali ishte i vendosur për t’ia arritur qëllimit. I duhej t’i harronte të gjitha gjërat e së kaluarës dhe të përqëndrohej tek Krishti, **“pararendësi”** i tij (Hebrenjve 6:20). Palit i duhej ta harronte jetën e tij të vjetër si jude, me të gjitha ritet dhe zakonet e saj të shumta. I duhej ta harronte trashëgiminë e tij, persekutimin që i kishte bërë kishës dhe vuajtjet e tij personale. Asnjëra prej këtyre kujtimeve nuk duhej ta pengonte atë së shërbyeri Perëndisë. Nëse duam të ecim me Zotin, duhet ta harrojmë të shkuarën, sidomos talentet tona njerëzore, aftësitë dhe arritjet.

Përparimi

“Duke u prirur drejt” ka kuptimin e një vrapuesi, që është pothuajse gati tek vija e finishit. Nuk duhet ta kemi si synim që t’iua kalojmë besimtarëve të tjerë, por thjesht të jemi i krishteri më i mirë që ka parë ndonjëherë bota. **“A nuk e dini se ata që vrapojnë në pistë, vërtetë vrapojnë të gjithë, por vetëm një e fiton çmimin? Vraponi në mënyrë që ta merrni”** (1 Korintasve 1:24). “Rend drejt synimit” do të thotë se Pali po rend drejt qëllimit të vet, duke dashur t’i konformohet plotësisht përsosshmërisë së Krishtit. **“Sepse ata që ai i ka njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij, kështu që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve”** (Romakëve 8:29). A nuk është për t’u habitur që ata, që besojnë tek doktrina e paracaktimit, e hedhin poshtë domosdoshmërinë e konformimit? Të shumtë janë ata të krishterë, që e bëjnë një sy qorr e një vesh shurdh, kur vjen puna tek kjo temë!

Është e pamundur të avancosh drejt përsosshmërisë, po nuk i drejtovet **“sytë te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit”** (Hebrenjve 12:2). Po ta kthejmë kokën pas, ashtu siç bëri gruaja e Lotit (Zanafilla 19:27, Luka 17:32), kemi për t’u kthyer mbrapsht dhe nuk do të jemi më të denjë për Mbretërinë e Perëndisë. **“Jezusi i tha: “Asnjëri që ka vënë dorë në parmendë dhe kthehet e shikon prapa, nuk është i përshtatshëm për mbretërinë e Perëndisë”** (Luka 9:62). Duhet të përpiqemi të hymë **“nëpër derë të ngushtë”**, sepse, ashtu siç e tha edhe Jezusi, **“shumë do të kërkojnë të hyjnë dhe nuk do të mundin”** (Luka 13:24). Të njëjtën gjë na thotë edhe apostulli Pjetër: **“Prandaj, ngjeshni ijët e mendjes**

suaj, rrini zgjuar dhe mbani shpresë të plotë në hirin që do vijë mbi ju në zbulesën e Jezui Krishtit. Si bij të bindur, mos iu përshtatni lakmive të mëparshme kur ishit në padijen tuaj, por ashtu si është i shenjtë ai që ju thirri, të jini edhe ju të shenjtë në gjithë sjelljen tuaj, sepse është shkruar: **“Jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë”** (1 Pjetrit 1:13-16). Perëndia gjithmonë do që populli i Tij të përparojë (Eksodi 14:25). Ai na i inkurajon zemrat dhe na ndihmon ta shohim se ku e kemi gabimin. Fryma e Shenjtë na bind që të jemi edhe më shumë si Krishti në jetën tonë të përditshme. **“Që ne e kumtuam, duke e qortuar dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi, që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në Jezui Krishtin”** (Kolosianëve 1:28)... **“Prandaj, duke e lënë fjalën e fillimit të Krishtit, le të synojmë përkryerjen, pa hedhur përsëri themel pendimi nga vepra të vdekura dhe nga besimi te Perëndia”** (Hebrenjve 6:1).

“Synimi” është Krishti, sepse Ai qëndron tek vija e finishit, për të na mirëpritur në shtëpinë tonë qiellore, kurse “çmimi” nuk është “thirrja e lartë”, por është **“kurora e jetës”**, që do t’iu jepet të gjithë atyre, që e përfundojnë garën (Jakobi 1:12). **“Luftën e mirë e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta besimin. Pas kësaj më pret gati kurora e drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë, dhe jo vetëm mua, por edhe gjithë atyre që presin me dashuri të shfaqurit e tij”** (2 Timoteut 4:7-8).

Rritja

Jeta jonë e krishterë duhet të jetë në përputhje me “thirrjen e lartë”, ose me “thirrjen nga lart”. Fatkeqësisht, djalli i ka bindur disa pastorë dhe anëtarë kishash, që të synojnë drejt standarteve të tjera më të ulta, e jo më të larta. Por kjo thirrje është “e lartë”, sepse vjen nga lart, jo nga poshtë! Ata që largohen nga Krishti, dëshmojnë se nuk janë aspak të përkushtuar ndaj Tij. Të rendësh drejt përsosshmërisë do të thotë, në një farë mënyre, ta ruash atë që ke arritur deri tani në Krishtin. Të rritesh në besim pa patur shenjtëri në jetën tënde është njëllë si një zog pa krahë, por që kërkon të fluturojë! Duhet ta disiplinojmë veten, për t’iu rezistuar të gjitha atyre gjërave, që na pengojnë së rrituri. **“Prandaj edhe ne, duke qenë të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshmimtarësh, duke hedhur tej çdo barrë dhe mëkatin që na qarkon vazhdimisht duke na joshur, le të rendim me durim në udhën që është përpara nesh”** (Hebrenjve 12:1). Duhet theksuar gjithashtu se Pali i qortoi ata, që kujtonin se ishin të përsosur. Mbiemri “i përsosur” tek vargu 15-ë ka kuptimin “i pjekur, i matur”, e jo se dikush ia ka arritur të jetë përsosshmërisht pa mëkat, apo ia ka arritur përsosshmërisë shpirtërore. Kjo fjalë ka kuptimin gjithashtu “të jesh i denjë apo i përshtatshëm për të vrapuar” në përputhje me parimet biblike. Ka nga ata, që kujtojnë se ia kanë arritur një farë përsosshmërie, por në fakt, gënjejnë veten.

Përfundim

Gjithmonë kanë për të egzistuar ata, që mendojnë se ia kanë arritur përsosshmërisë, ose nëpërmjet veprave të mira që kanë bërë, ose nëpërmjet hirit të Perëndisë. Por Perëndia e gjen rrugën për t’i bindur këta njerëz se e kanë gabim. Në të njëjtën kohë, gjithmonë kanë për të egzistuar ata, që na sugjerojnë

se është e pamundur për t'ia arritur përsosshmërisë, përsa kohë që jemi në këtë botë, ndaj edhe kot që mundohemi. Por, si kanë për ta marrë “çmimin” njerëz të tillë, nëse nuk i shkojnë pas “thirrjes së lartë të Perëndisë në Krishtin Jezus”? A po ecin me të vërtetë **“në Frymë”**, apo po përmbushin **“dëshirat e mishit”** (Galatasve 5:16)? Ata, që thonë se po e ndjekin Krishtin, duhet të jetojnë sipas së vërtetës, që gjendet tek 1 Gjonit 2:6. **“Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë edhe vetë sikurse ka ecur ai”**. Përndryshe, kot që gënjejnë veten. **“Kujdesuni, pra, që të ecni me kujdes dhe jo si të marrët, por si të mençurit, duke e shfrytësuar kohën, sepse ditët janë të mbrapshta”** (Efesianëve 5:15-16).

Ç'lloj përsosshmërie kujtojmë se kemi arritur? Ajo vendosshmëri që na ka prurë deri këtu, ka për të na avancuar edhe më shumë në të ardhmen në marrëdhënien tonë me Krishtin. Nuk është forca jonë, por fuqia e Frymës së Shenjtë ajo, që na jep mundësinë për të qenë të krishterë të bindur, të cilët synojnë për t'ia arritur përsosshmërisë. Le të mos pushojmë së renduri.

Studimi 22

Armiqtë e kryqit

“Bëhuni imituesit e mi, vëllezër, dhe vëreni ata që ecin kështu, sipas shëmbullin që keni në ne. Sepse shumë nga ata, për të cilët ju kam folur shpesh, edhe tani po jua them duke qarë, ecin si armiq të kryqit të Krishtit, dhe fundi i tyre është humbje, perëndia i tyre është barku dhe lavdia e tyre është në turp të tyre; ata mendojnë vetëm për gjërat tokësore” (Filipianëve 3:17-19).

Parathënie

A jemi shembull për botën, për familjen dhe për miqtë e shokët që na rrethojnë? Mënyra jonë e jetesës lë mbresa dhe ka ndikim tek të tjerët, duke i bërë ata të mendojnë ose më shumë, ose më pak rreth Krishtit. Bota na shikon se si sillemi, ndaj edhe duhet të sigurohemi mirë, që jeta jonë të jetë shembull për të tjerët.

Shembuj

Pali kishte si dëshirë që ta kënaqte Zotin nga të gjitha anët. Me këto vargje ai na sugjeron se duhet të ndjekim të njëjtin parim, që ndoqi edhe ai, d.m.th. të synojmë lart e më lart, kur vjen puna për t'i shërbyer Perëndisë. Ai e ofron veten si shembull për të tjerët, ashtu si një baba me fëmijën e tij. **“Bëhuni pra imitues të Perëndisë, si bij shumë të dashur”** (Efesianëve 5:1). Fakti që Pali ishte një njeri i apasionuar pas Krishtit, na bën ta kuptojmë edhe më mirë arsyen pse Zoti e përdori atë kaq fuqishëm. **“Zelli im të tret, sepse armiqtë e mi kanë harruar fjalët e tua”** (Psalmi 119:139). Folja “vëreni” ka kuptimin “mbajini shënim”, ashtu siç mund të mbajmë shenjë, kur gjuajmë me shigjetë. Në fushën e kriminologjisë, fjala “vërej” i referohet hajdutit, që ka kohë që e ka marrë shenjë atë njeri, të cilit

do t'i vjedhë diçka. Bibla është e mbushur plot e përplot me shembuj të mirë të atyre, që gjatë historisë njerëzore kanë jetuar një jetë të perëndishme, ndaj edhe nuk kemi pse të justifikohemi se nuk kemi "shenja". **"Më imitoni mua, ashtu si unë jam imitues i Krishtit"** (1 Korintasve 11:1). Ata që janë drejtues kishash, duhet të jenë gjithmonë **"shembull për tufën"** (1 Pjetrit 5:3). Është për të të ardhur keq, pra, kur pastorë të ndryshëm e çojnë kishën e tyre në rrugë të gabuar. Ata kanë për të marrë **"një gjykim më të ashpër"** (Jakobi 3:1).

Nuk është gabim ta imitosh atë, që jeton vërtet një jetë të perëndishme. Zoti nuk e ka problem, nëse kemi dalë të gjithë prej të njëjtit kallëp! Fjala "shembull" (në greqisht "tupon") i referohet vulës, që lë boja mbi një sipërfaqe të caktuar, apo plagës që lë grushti i boksjerit mbi faqen e kundërshtarit. Kështu, pra, ata që janë pasues të Jezusit, duhet t'iu lënë të tjerëve mbresa të veçanta. A jemi shembuj të mirë të krishtërimit? **"Askush të mos e shpërfillë moshën tënde të re, por bëhu shembull për besimtarët në fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe në dëlirësi"** (1 Timoteut 4:12)... **"Duke e nxjerrë në çdo gjë veten tënde si shembull veprash të mira, duke treguar në mësim pastërti, dinjitet, paprishshmëri, një e folur e shëndoshë e të paqortueshme, që kundërshtari të turpërohet e të mos ketë të flasë asgjë të keqe për ju"** (Titit 2:7-8).

Armiqtë

Vini re se si Pali përdor fjalën "ecin", kur iu referohet armiqve të kryqit, për të na treguar se ka nga ata, që thonë se janë të krishterë, por në të vërtetë janë armiq të Krishtit. Fatkeqësisht, armiqtë më të mëdhenj të kishës ndodhen brenda saj. Këta janë ata që hiqen si të krishterë, por që e korruptojnë ungjillin, duke jetuar jetë imorale dhe duke predikuar mësimë falco. "Armiq" të tillë kanë hyrë në gjirin e kishës dhe kanë përhapur doktrina të liga. **"Por ka pasur edhe profetë të rremë midis popullit, ashtu si do të ketë midis jush mësues të rremë, të cilët do të fusin fshehurazi herezi shkatërruese dhe, duke mohuar Zotërinë që i bleu ata, do të tërheqin mbi vete një shkatërrim të shpejtë. Dhe shumë vetë do të ndjekin doktrina shkatërruese të tyre dhe për shkak të tyre udha e së vërtetës do të shahet. Dhe në lakminë e tyre do t'ju shfrytëzojnë me fjalë të shpifura, por ndëshkimi i tyre që moti nuk vonon dhe shkatërrimi i tyre nuk po dremit"** (2 Pjetrit 2:1-3). Në doktrinat e tyre shkatërruese futen të gjitha aktivitetet mishore, që vihen re edhe sot në kishat tona. Njerëz të tillë janë kompromentues nga natyra dhe e kanë holluar dhe shtrembëruar ungjillin, me qëllim që të tjerët t'iu shkojnë pas. **"I cili nuk është tjetër; por ka disa njerëz që ju turbullojnë dhe që duan ta shtrëmbërojnë ungjillin e Krishtit"** (Galatasve 1:7). Pali derdhi shumë lot për këtë çështje, ngaqë nuk kishte qejf t'i paralajmëronte vazhdimisht kishat e ndryshme rreth mësuesve të rremë dhe doktrinave të tyre të liga. **"Rrëke lotësh zbresin nga sytë e mi, sepse nuk respektohet ligji yt"** (Psalmi 119:136). Vërtet që është shumë e rëndësishme që ta ndjekim shembullin e mirë, por, në të njëjtën kohë, duhet t'iu mënjanohe mi atyre, që nuk jetojnë sipas standarteve të Biblës.

Edhe Pali, ashtu si Pjetri, na thotë se njerëz të tillë po shkojnë drejt shkatërrimit, d.m.th. ata nuk janë të shpëtuar. Vini re se si ai përdor fjalën "humbje", d.m.th. një gjykim i tillë do të jepet prej vetë Gjykatësit të Madh. Ata janë "armiq të

kryqit”, ngaqë predikojnë një version tjetër jo-biblik lidhur me shpëtimin. Në përgjithësi, ka tre doktrina të gabuara rreth shpëtimit: 1. Perëndia e detyron me forcë njeriun që të shpëtohet, pavarësisht nëse do apo jo ai që të shpëtohet. 2. Veprat e mira të bamirësisë të sjellin shpëtim. 3. Perëndia nuk çon asnjë në Ferr – të gjithë kanë për t’u shpëtuar. Zoti kurrë nuk i lavdëron doktrinën fallco, sidomos kur ato kanë ndikim negativ në shpirtin e njeriut dhe i bëhen pengesë atij për shpëtim. Secila prej ideve të lartpërmendura e mohon punën e vlefshme të Krishtit mbi kryq. “Humbja”, pra, është me të drejtë fundi i atyre, që e mohojnë kështu Krishtin. **“Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e përjetshme”** (Mateu 25:46)... **“Ndërsa atyre që kundërshtojnë e nuk i binden së vërtetës, por i binden padrejtësisë, indinjatë dhe zemërim. Mundim dhe ankth mbi çdo shpirt njeriu që bën të ligën, Judeut më parë e pastaj Grekut”** (Romakëve 2:8-9)... **“Kurse juve, të munduarve, të preheni bashkë me ne, kur Zoti Jezu Krisht të shfaqet nga qielli me engjëjt e pushtetit të vet, në një zjarr flakërues, për t’u hakmarrë kundër atyre që nuk njohin Perëndi, dhe të atyre që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht. Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij”** (2 Thesalonikasve 1:7-9). Njerëz të tillë kanë për t’u konsideruar të pavlerë dhe të padenjë për të hyrë në Mbretërinë e Perëndisë.

Pali iu thotë edhe një fjalë të fundit gjykimi atyre besimtarëve të rremë të kishës – perëndia i tyre është barku, d.m.th. oreksi dhe dëshirat e ndryshme mishore. Njerëz të tillë e përqëndrojnë vëmendjen më shumë tek gjërat mëkatore sesa tek ato shpirtërore. Janë egoistë, të pangopur me botën, por që po vdesin nga uria, kur vjen puna për fjalën e Perëndisë. Ndoshta Palit iu kujtua historia e Ciklopit, e shkruar prej Europidit (autor grek, lindi në vitin 480 - vdiq në vitin 406 para Krishtit). Ciklopi i Europidit tha kështu: “Nuk i ofroj flijime asnjë perëndie, përveç vetes sime – barkut tim, më të madhit perëndi”. Njerëz të tillë, pra, e trajtojnë krishtërimin si lojë, duke menduar gjithmonë se ç’mund të përfitojnë për vete. Ata janë njëllë si bisha me një sy, të pangopur, që s’kanë turp ta quajnë veten “perëndi”. **“Tani unë ju bëj thirrje, o vëllezër, të ruheni nga ata që shkaktojnë përçarje dhe skandale kundër doktrinës që keni mësuar dhe të largoheni nga ata; sepse ata nuk i shërbejnë Zotit tonë Jezu Krisht, por barkut të tyre, dhe me fjalë të ëmbla dhe të bukura gënjejnë zemrat e të thjeshtit?”** (Romakëve 16:17-18).

“Lavdia e tyre është në turp të tyre”. Të tillë njerëz nuk i thurin lavde Zotit. Ata jetojnë, duke e interpretuar Biblën si t’iua dojë qejfi. Kënaqen, kur të tjerët gënjehen me pamjen e tyre të jashtme, në një kohë që vetë e ofendojnë drejtësinë dhe shenjtërinë. **“Sepse i pabesi mburret me dëshirat e shpirtit të tij, bekon grabitqarin dhe përbuz Zotin. I pabesi, me arrogancën e fytyrës së tij, nuk e kërkon Zotin; tërë mendimet e tij janë: “Perëndia nuk ekziston”** (Psalmi 10:3-4). Mendjen e kanë veç tek gjërat e kësaj bote. **“Dhe dije këtë: në ditët e fundit do të vijë kohë të vështira, sepse njerëzit do të jenë egoistë, lakmues parash, mburravecë, krenarë, blasfemues, të pabindur ndaj prindërve, mosmirënjohës, të paudhë, të padhembshur, të papajtueshëm, shpifës, të papërmbytur, mizorë, që s’e duan të mirën, tradhtarë,**

kokëshkretë, fodullë, dëfrimdashës më fort se perëndidashës, të perëndishëm në dukje, por mohues të fuqisë së saj; edhe nga këta largohu” (2 Timoteut 3:1-5).

Përfundim

Pali nuk i konsideronte “armiqtë e kryqit” si vëllezër me gabime, por përkundrazi, si “punëtorë të këqij” (Filipianëve 3:2), të cilët e kishin mallkuar vetë shpirtin dhe ishin përgjithmonë të humbur. Ai as nuk iu dha leje njerëzve të tillë, që të kishin ndikim sado të vogël tek ata, që me të vërtetë e donin Zotin, as nuk e bëri një sy qorr e një vesh shurdh, kur erdhi puna për t’i kritikuar doktrinat e tyre të rreme, apo aktivitetet e tyre mishore e mëkatore. Pali do të habitej, po ta shikonte gjendjen e sotshme të kishës e sidomos, kur ka nga ata të krishterë që thonë se mund ta “hanë mishin pa i gëlltitur kockat”! Njerëz të tillë nuk e duan sa duhet as Zotin, as fjalën e Tij. Pali do t’i qortonte, duke iu thënë se nuk ishin miq të Krishtit. Ai e dinte mirë se natyra jonë mishore gënjehet kollaj prej sharlatanëve, ndaj edhe i inkurajoi besimtarët që të gjejnë njerëz të mirë e t’i marrin ata si shembull në jetë. Pali do të binte dakort me Pjetrin, kur ai tha se shembulli më i mirë për ne është vetë Krishti. **“Sepse për këtë ju u thirrët, sepse edhe Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij”** (1 Pjetrit 2:21).

Studimi 23

Kthejini sytë nga Jezusi!

“Sepse qytetëria jonë është në qiejt, prej nga edhe presim Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht, i cili do ta transformojë trupin tonë të përunjur, që të bëhet i ngjashëm me trupin e tij të lavdishëm, sipas fuqisë së tij që t’i nënshtrojë ndaj vetes të gjitha gjërat” (Filipianëve 3:20-21).

Parathënie

Besimtarët e ngrenë kokën lart nga toka drejt Qiellit, kurse mëkatarët **“mendojnë vetëm për gjërat tokësore”** (Filipianëve 3:19). **“Shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja”** (Luka 21:28)... **“Kini në mend gjërat që janë atje lart, jo ato që janë mbi tokë”** (Kolosianëve 3:2). Na pret një e ardhme e lavdishme, nëse jetojmë sipas standarteve të drejta të Perëndisë dhe jo sipas standarteve të kishave të korruptuara.

Qytetaria

I krishteri duhet ta ketë mendjen tek gjërat qiellore. Nuk jemi më qytetarë të tokës, por të Qiellit, të Mbretërisë së Perëndisë. Jemi bërë të huaj dhe udhëtarë në këtë botë (Hebrenjve 11:13), por Perëndia **“na ringjalli me të, dhe me të na**

vuri të rrimë në vendet qiellore në Krishtin Jezus” (Efesianëve 2:6). Ashtu siç mund ta kuptojmë, p.sh. nga mënyra e veshjes se nga cili vend është dikush, ashtu edhe bota duhet ta vërë re menjëherë se ne jemi ndryshe prej tyre nga mënyra se si sillemi. Jemi bij të Perëndisë. Tek Gjoni 15:19, Jezusi na tha se nuk i përkasim më kësaj bote: **“Po të ishit nga bota, bota do të donte të vetët; por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju kam zgjedhur nga bota, prandaj bota ju urren”**. Pse ndodh kjo? Përgjigja është e thjeshtë: ngaqë jemi **“rilindur”** (Gjoni 3:3). Fjala “qytetari” ka të njëjtin kuptim si fjala “qytet” tek Hebrenjve 11:16. **“Por ata tani dëshirojnë një atdhe më të mirë, domethënë qiellor; prandaj Perëndisë nuk i vjen turp të quhet Perëndi i tyre, sepse u bëri gati atyre një qytet”**.

Krishti

Të krishterët e presin me padurim kthimin e “Shpëtimtarit, Zotit Jezus Krisht”. Si në Dhiatën e Re, ashtu edhe në shumë profeci të Dhiatës së Vjetër na thuhet se Zoti Jezus ka për të ardhur përsëri një ditë në këtë tokë. Ndaj edhe duhet ta përqëndrojmë vëmendjen tek ky fakt i lavdishëm, sepse ata që e presin vërtet kthimin e Krishtit, nuk e kanë mendjen tek gjërat e kësaj bote. E “presim Zotin” të vijë. Në Bibël ka shumë vargje që e përshkruajnë Jezus Krishtin si Zot, por këtu Pali përdor fjalën “Zot” në vend të fjalës “Jehova”. Jezusi ynë është Jehovahi! Ata që e mohojnë këtë të vërtetë, nuk kanë për të patur kurrë jetë të përjetshme. **“Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t’ju thoja. Unë po shkoj t’ju përgatis një vend. Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju”** (Gjoni 14:2-3).

Kur një mbret apo mbretëreshë e deklaronte se ka për të vizituar një qytet të caktuar, banorët e atij qyteti fillojnë përgatitjet për ta mirëpritur dhe nuk i lënë punët deri në momentin e fundit. Sa keq që po bëhen kaq pak përgatitje prej botës sot për ta mirëpritur **“Mbretin e Mbretërve dhe Zotin e Zotërve”** (Zbulesa 19:16)! Në greqisht, fjala “pres” përbëhet prej tre fjalësh të tjera: 1. Pranoj ose mirëpres me gëzim dhe hare; 2. Harroj gjithçka tjetër që mund të më pengojë; 3. Zgjat kokën për ta parë mirë titullarin. Këto tre fjalë, pra, të grupuara së bashku, na e përshkruajnë bukur kuptimin e fjalës “pres” dhe na bëjnë që vërtet ta presim me padurim kthimin e Krishtit. **“Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk mendoni”** (Mateu 24:44)... **“Duke pritur shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, i cili e dha veten për ne, për të na shpënuar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira”** (Titit 2:13-14)... **“Kështu edhe Krishti, pasi u dha vetëm njëherë për të marrë mbi vete mëkatet e shumëve, do të duket për së dyti pa mëkat për ata që e presin për shpëtim”** (Hebrenjve 9:28).

Transformimi

Trupi ynë tokësor ka për t’u transformuar krejtësisht, kur Zoti Jezus Krisht të na thërrasë për të shkuar në praninë e Tij. **“Kurdo ne e mbajmë në trupin tonë vdekjen e Zotit Jezus, që edhe jeta e Jezusit të shfaqet në trupin tonë”** (2

Korintasve 4:10). Pali na thotë se trupi ynë është “i përunjur”. Ka nga ata që mund të mos bien dakort me këtë fjalë, por thjesht fakti se egziston një industri e tërë, që prodhon artikuj kozmetike, na tregon se rinia dhe bukuria nuk zgjasin ngahera, por trupi duhet mbajtur dhe riparuar vazhdimisht, që të duket si i ri. Të njëjtën gjë mund të themi edhe për modën dhe rrobat që veshim. Të gjithë përpiqemi për t’u dukur më mirë sesa të tjerët, më të bukur sesa fytyra që shohim çdo mëngjes në pasqyrë, ndaj edhe lyhemi e zbukurohemi! Pali na thotë se mishi (trupi) ynë është i pavlefshëm dhe plot vdekje.

Të gjithë e kanë qejf transformimin, por një transformim thjesht nga ana e jashtme është i kotë. Në fakt, vetëm Jezusi na ndryshon në mënyrë cilësore, duke na bërë të denjë për Qiellin. **“Ja, unë po ju them një të fshehtë: të gjithë nuk do të vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi në një moment, sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit; sepse do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprisshëm dhe ne do të shndërrohemi, sepse ky trup që priset duhet të veshë mosprishjen dhe ky ivdekshëm të veshë pavdekësinë. Edhe ky trup që priset, kur të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm kur të veshë pavdekësinë, atëherë do të realizohet fjala që është shkruar: “Vdekja u përpi në fitore”. O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote?”** (1 Korintasve 15:51-55).

Trupat tanë mishorë kanë për t’u transformuar përgjithmonë. Në greqisht, folja “transformoj” ka kuptimin e një ndryshimi të plotë dhe të përhershëm. **“Sa për mua, për hir të drejtësisë do të shoh fytyrën tënde; do të ngopem nga prania jote kur të zgjohem”** (Psalmi 17:15)... **“Dhe në qoftë se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t’u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të Frymës së tij që banon në ju”** (Romakëve 8:11). Në Qiell nuk do të ketë dyqane që shesin artikuj kozmetike! Trupat tanë kanë për t’u bërë “të lavdishëm”. Vini re gjithashtu se ne nuk mund ta realizojmë dot vetë një transformim të tillë – është vepër e Krishtit, sipas energjisë krijuese të Tij. Në Midrashin (një libër i judenjve) thuhet se “Perëndia i shenjtë dhe i bekuar ka për t’i zbukuruar trupat e të drejtëve në të ardhmen, ashtu si trupi i bukur i Adamit”. Në fakt, trupat tanë të rinj kanë për t’i ngjarë bukurisë së Krishtit!

Përfundim

Në këtë studim, Pali na ka përshkruar shkurtimisht pjesën e fundit të procesit të shpëtimit. Bibla na mëson se shpëtimi është vepra e Perëndisë në jetën tonë dhe ai ka për t’u përfunduar, ose kur Krishti të kthehet, ose kur të shkojmë ne vetë në praninë e Tij. **“Duke qënë i bindur për këtë, se ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezu Krishtit”** (Filipianëve 1:6). Kështu pra, jemi rilindur (jemi shpëtuar), po përtërihemi dita-ditës, tek ndjekim Frymën e Shenjtë dhe, një ditë, do të kemi një trup të ringjallur, që as nuk ka për të vdekur, as nuk ka për t’u kalbur kurrë. Lavdi Perëndisë që Krishti **“edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë”** (Hebrenjve 7:25)... Ai **“mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim”** (Juda, vargu 24)... **“Sepse ky Perëndi është Perëndia ynë në përjetësi, përjetë, gjithnjë; ai do të jetë udhëheqësi ynë**

deri në vdekje” (Psalmi 48:14). Duhet ta përqëndrojmë vëmendjen tonë, pra, çdo ditë tek Zoti. Le t'i kthejmë sytë vazhdimisht tek Jezusi! **“Po, unë vij shpejt. Amen”. Po, eja, Zoti Jezus**” (Zbulesa 22:20).

Studimi 24

Gjashtë kushte për paqen shpirtërore (Pjesa I)

“Prandaj, o vëllezër të dashur dhe fort të dëshiruar, gëzimi dhe kurora ime, qëndroni kështu në Zotin, o shumë të dashur. Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje në Zotin. Të lutem edhe ty, shok i vërtetë, ndihmoji ato, që kanë luftuar me mua në ungjill, edhe me Klementin dhe me bashkëpunëtorët e mi të tjerë, emrat e të cilëve janë në librin e jetës. Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni!” (Filipianëve 4:1-4).

Parathënie

Qëllimi i kësaj pjese të letrës drejtuar Filipianëve (4:1-9) është paqja e Perëndisë në jetën e besimtarit. Pali dëshironte me gjithë shpirt që filipianët të vazhdonin të qëndronin të fortë në Krishtin. Kjo do të ishte kurora e tij e lavdishme në Qiell. **“Cila në fakt është shpresa jonë, a gëzimi, a kurora e lavdisë? A nuk jeni pikërisht ju, përpara Zotit tonë Jezu Krisht në ardhjen e tij? Ju jeni në fakt lavdia dhe gëzimi jonë”** (1 Thesalonikasve 2:19-20). Pali na paraqet gjashtë kushte, të cilat janë të nevojshme për të patur paqe. Ai na ndihmon gjithashtu për ta kuptuar se si mund të ruhet një paqe e tillë.

Kushti 1: Qëndroni të fortë!

Pali i ka inkurajuar lexuesit e tij edhe më parë që të qëndrojnë të fortë (Filipianëve 1:27). Këtu ai e ka fjalën rreth unitetit dhe besnikërisë. Shprehja **“qëndroni”** vjen nga fjala greke “stekete” dhe përshkruan ushtarin që nuk pranon ta lërë postin e tij madje edhe në mes të betejës së ashpër. Për ne, një shprehje e tillë do të thotë se duhet të vazhdojmë të qëndrojmë të fortë dhe ta mbrojmë të vërtetën me çdo kusht. Si në kohën e Palit, ashtu edhe sot, të shumtë janë ata që kanë dezertuar tek fetë e rreme dhe tek mësimet e tyre të gabuara dhe janë bërë, si pasojë, skllavër të këtyre riteve dhe zakoneve të mbrapshta. **“Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë”** (Galatasve 5:1). E shohim, pra, pse të qëndruarit fort është një nga kushtet e të paturit të paqes. **“Rrini zgjuar, qëndroni të palëkundshëm në besim, silluni si burrat, jini të fortë”** (1 Korintasve 16:13). Kjo shprehje ka të bëjë gjithashtu edhe me idenë e këmbënguljes dhe vendosshmërisë në jetën e krishterë. Pavarësisht sesa i fortë apo inteligjent mund të jetë armiku i së vërtetës, ne nuk duhet të tërhiqemi aspak nga fjala e Perëndisë. Pa dyshim, nuk ia dalim dot armikut me forcat tona – na duhet fuqia e

Frymës së Shenjtë, jo thjesht vullneti ynë. Duhet të vazhdojmë të jetojmë për Krishtin në të gjitha situatat e jetës, duke mos harruar se paqja e Tij është e vlefshme për ne gjatë gjithë kohës. **“Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim”** (Filipianëve 4:6). Çdo mendim, çdo veprim dhe çdo fjalë duhet të na përputhet me fjalën e Perëndisë – përndryshe është e pamundur të qëndrosh i fortë! **“Që të hedhim poshtë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë dhe t’ia nënshtrojmë çdo mendim dëgjësës së Krishtit”** (2 Korintasve 10:5). Shkurtimisht, pra, duhet të tregohemi të ndërgjegjshëm me ato që na mëson Bibla. **“Prandaj, vëllezër, qëndroni dhe mbani porositë që mësuat, me anë të fjalës ose me anë të letrës sonë”** (2 Thesalonikasve 2:15).

Kushti 2: Uniteti

Evodia dhe Sintika ishin dy gra, ndoshta dy plaka në kishë, që zhvillonin takime të ndryshme në shtëpitë e tyre. Ka të ngjarë që ato të kenë qenë mes grave, që ishin mbledhur për t’u lutur **“jashtë qytetit anës lumit”** (Veprat e Apostujve 16:13) dhe, si të tilla, ka mundësi të kenë qenë të krishteret e para në Filipe. Pali në këto vargje duket sikur po i qorton për ndonjë rivalitet apo debat që mund të kenë patur me njëra-tjetrën. Sidoqë të ketë qenë puna, apostulli prapëseprapë i inkurajon ato që të pajtohen dhe të kenë paqe në Zotin. Ka mundësi që këto dy gra të kenë qenë fajtores për debatet e ndryshme në kishë, të cilat gati sa nuk po e shkatërronin unitetin e kishës së filipianëve. Perëndia prapëseprapë po i përdorte ato për mbretërinë e Tij, edhe pse po grindeshin! Gjatë gjithë historisë njerëzore, ka patur më shumë gra sesa burra nëpër kisha. Gratë kanë qenë gati për t’i qëndruar besnike Krishtit deri në fund. Një fakt i tillë është akoma më i jashtëzakonshëm kur mendojmë se Zoti Jezus kurrë nuk zgjodhi një grua për të qenë dishepulli i Tij!

Nuk e dimë me saktësi se kush është “shoku i vërtetë”, por ai duhet të ketë qenë një drejtues besnik i kishës dhe një njeri i respektuar prej të gjithëve. Ky plak i kishës kishte mençurinë e Frymës së Shenjtë për t’i pajtuar këto dy gra që po ziheshin. Mençuria e tij shpirtërore dhe këshilla e perëndishme ishin të nevojshme për pajtim. **“Vëllezër, në qoftë se dikush bie në ndonjë faj, ju që jeni frymëror, lartësojeni me frymë butësie. Por ki kujdes veten tënde, se mos tundohesh edhe ti. Mbani barrët e njëri-tjetrit dhe kështu do të përmbushni ligjin e Krishtit”** (Galatasve 6:1-2). Kishte edhe të tjerë që mundoheshin me gjithë shpirt të sillnin paqe në kishë. Klementi ishte njëri prej tyre, një njeri të cilit mund t’i zihej besë për t’i drejtuar të tjerët në rrugën e drejtësisë. Secili prej tyre po punonte së bashku me Palin, për t’i zhdukur smirën dhe grindjet, me qëllim që paqja e Perëndisë të mbizotëronte në kishë. Pali përmend këtu “librin e jetës”, ngaqë Filipeu, ashtu si edhe shumë qytete të tjera romake të asaj kohe, kishte një libër, që përmbante emrat e të gjithë qytetarëve të tij të pasur dhe me pozitë. Perëndia i njihte, pra, të gjithë ata njerëz të panjohur, të cilët po punonin besnikërisht për hatër të ungjillit. **“Kush fiton do të vishet me rroba të bardha dhe unë nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës,**

por do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij” (Zbulesa 3:5).

Kushti 3: Gëzohuni

Vargu 4 i këtij pasazhi, edhe pse më i shkurtri, është bërë burim i shumë predikimeve dhe fjalëve inkurajuese. Gjithmonë, në çdo situatë, duhet të gëzohemi në Zotin. Duhet të gëzohemi, ngaqë Krishti është me ne gjithmonë, në çdo situatë. **“Sepse vetë Perëndia ka thënë: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis” (Hebrenjve 13:5)... “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës” (Mateu 28:20).**

E pse pushojmë së gëzuari në Zotin, kur ballafaqohemi me situata të këqija? Në krahësim me të tjerët, ne duhet të jemi të mbushur me adhurime dhe falenderime, pavarësisht nga problemet që mund të kemi. **“Ndonëse fiku nuk do të lulëzojë dhe nuk do të ketë asnjë fryt të hardhitë, ndonëse punimi i ullirit do të jetë zhgënjyes dhe arat nuk do të japin më ushqim, ndonëse kopetë do të zhduken nga vathat dhe nuk do të ketë më qe në stalla, unë do të ngazëllohem tek Zoti dhe do të gëzohem te Perëndia i shpëtimit tim. Zoti, Zoti, është forca ime; ai do t’i bëjë këmbët e mia si ato të durëve dhe do të më bëjë të ecë mbi lartësitë e mia” (Habakuku 3:17-19)... “Por gëzohuni, duke qenë pjestarë të mundimeve të Krishtit, që edhe në zbulesën e lavdisë së tij të mund të gëzoheni dhe të ngazëlloheni” (1 Pjetrit 4:13)... “Të gëzuar në shpresë, të qëndrueshëm në shtrëngime, këmbëngulës në lutje” (Romakëve 12:12).** Kemi pse të gëzohemi! **“Beko, shpirti im, Zotin, dhe të gjitha ato që janë tek unë të bekojnë emrin e tij të shenjtë. Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë. Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron të gjitha sëmundjet e tua, shpengon jetën tënde nga shkatërrimi dhe të kurorëzon me mirësi dhe dhembshuri; ai ngop me të mira gojën tënde dhe të bën të ri si shqiponja” (Psalmi 103:1-5).** Besimi na forcohet, kur sjellim ndërmend hirin, dashurinë, dhembshurinë dhe bekimet që na ka dhënë Perëndia në jetë.

Mos, vallë, Pali po na thotë se të gëzuarit në Zotin shërben si ilaç kundër grindjeve dhe smirës? Vërtet, të gëzohesh në Zotin do të thotë ta përqëndrosh vëmendjen tek Ai dhe t’i largosh nga mendja debatet dhe zënkat e parëndësishme. Të gëzuarit në Zotin i ndihmon besimtarët t’i afrohen edhe më shumë njëri-tjetrit në kishë. **“Unë do ta bekoj Zotin në çdo kohë; lëvdimi i tij do të jetë gjithnjë në gojën time. Shpirti im do të krenohet me Zotin; njerëzit e përulur do ta dëgjojnë dhe do të gëzohen. Lartojeni Zotin bashkë me mua, dhe të lëvdojnë të gjithë emrin e tij” (Psalmi 34:1-3).** Le të jemi, pra, **“gjithmonë të gëzuar” (1 Thesalonikasve 5:16).**

Përfundim

Fjalët “vëllezër të dashur”, “fort të dëshiruar” dhe “gëzimi dhe kurora ime” na tregojnë sesa shumë i donte Pali besimtarët filipianë. Donte që ata të ishin shembull për krishtërimin. Por ai gjithashtu i kushtonte rëndësi edhe problemeve me të cilat ballafaqeshin ata si kishë. Qëndroni të fortë, kini unitet dhe gëzohuni – këto janë tre prej gjashtë kushteve që përmend Pali lidhur me paqen

e Perëndisë në jetën tonë. E shohim, pra, sesa të rëndësishme janë këto kushte për mirëqënien e kishës.

Studimi 25

Gjashtë kushte për paqen shpirtërore (Pjesa II)

“Zemërbutësia juaj le të njihet nga të gjithë njerëzit; Zoti është afër. Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtoni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim. Dhe paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarësi, do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus” (Filipianëve 4:5-7).

Parathënie

Në këtë pjesë të dytë të studimit tonë mbi kushtet për paqen shpirtërore, do t’iu hedhim një sy dy temave: zemërbutësisë dhe lutjes. Mënyra se si sillemi në këtë botë ndikon për mirë ose për keq në jetën tonë shpirtërore. Ndaj, ashtu siç do ta shohim edhe më poshtë, zemërbutësia dhe lutja janë të lidhura ngushtë me njëra-tjetrën.

Kushti 4: Zemërbutësia

Zemërbutësia ka të bëjë me sjelljen tonë të durueshme ndaj të tjerëve. Të jesh zemërbutë do të thotë të mos mbash inat dhe, ashtu siç na thotë edhe Pali, një sjellje e tillë duhet vënë re nga të gjithë njerëzit, d.m.th. duhet të jemi zemërbutë me të gjithë njerëzit brenda dhe jashtë kishës. Nuk mund t’i shmangemi dot të shoqëruarit me ata që nuk janë besimtarë, por duhet të tregohemi të kujdesshëm, që t’i afrojmë ata tek Krishti, jo të imitojmë sjelljen e tyre. **“Të mos flasin keq për asnjëri, të jenë paqësorë dhe të butë, duke treguar mirësjellje të madhe kundrejt të gjithë njerëzve” (Titit 3:2)...** **“Sepse shërbëtori i Zotit nuk duhet të zihet, por të jetë i butë me të gjithë, i aftë për të mësuar njerëzit dhe i durueshëm, duke i mësuar me butësi kundërshtarët, me shpresë se Perëndia ua jep atyre të pendohen, që arrijnë të njohin të vërtetën, dhe të vijnë në vete, duke shpëtuar nga laku i djallit, që i ka zënë robër të vullnetit të tij” (2 Timoteut 2:24-26).**

Shprehja “Zoti është afër” do të thotë se Perëndia e shikon çdo veprim që bëjmë. Gjithashtu kjo shprehje i referohet edhe ardhjes së dytë të Krishtit dhe është e ngjashme me fjalën **“maranatha”** (1 Korintasve 16:22), që ka kuptimin: “Gjykatësi Zot po vjen shumë shpejt për t’i ndëshkuar të gjitha padrejtësitë”. **“Jini të durueshëm edhe ju dhe forconi zemrat tuaja, sepse ardhja e Zotit është afër. Mos u ankoni nga njeri tjetri, vëllezër, që të mos dënoheni; ja, gjykatësi është te dera”** (Jakobi 5:8-9). Të gjithë besimtarët duhet të jetojnë në mënyrë të atillë, sikur ta prisnin Krishtin të vinte sot! Vetëm kështu ata do të silleshin në mënyrë të perëndishme ndaj të gjithëve. Pali, pra, na thotë se, ngaqë

Krishti sheh dhe dëgjon gjithçka që themi e bëjmë, jetën duhet ta kemi të shenjtë dhe të drejtë. **“Tashmë fundi i të gjithave u afrua; jini, pra, të përkorë dhe rrini zgjuar për t’iu kushtuar lutjeve”** (1 Pjetrit 4:7). Si do të silleshim, vallë, po ta besonim vërtet se prania e Perëndisë është me ne? A do të flisnim, apo do të vepronim si mëkatarët, po ta shihnim vërtet me sytë tanë Jezusin, tek ecte me ne? Shumica e kishave të sotshme do të ndryshonin brenda natës, po qe se anëtarët e tyre do të adoptonin një mënyrë të tillë jetese! Shumë prej problemeve që kemi me të tjerët, do të zgjidheshin shpejt, po qe se do ta nderonim Krishtin, në vend që t’i përlulnim të tjerët. A e shohim, pra, se si zemërbutesia është një nga kushtet për të patur paqe shpirtërore?

Kushti 5: Lutja

Si mund ta kemi paqen e Perëndisë në zemër, nëse nuk lutemi?

Si të krishterë që jemi, themi se i besojmë Zotit, ndaj edhe nuk ka asnjë arsye pse të kemi frikë, apo të merakosemi tej mase për diçka, sepse të gjitha problemet duhet t’ia paraqesim Zotit në lutje dhe atëherë kemi për të gjetur paqe. Lutja është ilaçi më i mirë i merakut. Kohën që e kalojmë duke u merakosur, duhet ta kalojmë duke u lutur! **“Dhe gjithë merakun tuaj hidheni mbi të, sepse ai merakoset për ju”** (1 Pjetrit 5:7)... **“Hidh mbi Zotin barrën tënde, dhe ai do të të mbajë; ai nuk do të lejojë kurrë që i drejti të lëkundet”** (Psalmi 55:22)... **“Besoja Zotit veprimet e tua dhe planet e tua do të realizohen”** (Fjalët e Urta 16:3)... **“Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj, për atë që do të hani ose do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më me vlerë se ushqimi dhe trupi më me vlerë se veshja?”** (Mateu 6:25). Meraku sjell veç dështim, kurse lutja sjell fitore dhe paqe në zemër. Kur lutemi për problemet tona, dëshmojmë se e duam Zotin aq shumë, sa që jemi gati ta ndajmë me Të çdo merak. **“Në dashuri nuk ka frikë, madje dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën, sepse frika ka të bëjë me ndëshkimin, dhe ai që ka frikë nuk është i përsosur në dashuri”** (1 Gjonit 4:18). Meraku nuk na i largon dot problemet, që mund të na sjellë e nesërmja. Meraku na vjedh paqen e së sotshmes.

“Përgjërimi” është lutja që përqëndrohet tek një problem i veçantë dhe është i lidhur drejtpërsëdrejti me “kërkesat” për gjëra të caktuara. Duhet të lutemi për gjithçka, pavarësisht se sa e parëndësishme mund të na duket situata. Perëndia është i interesuar për çdo aspekt të jetës sonë, madje edhe për detajet më të vogla. **“Lypni dhe do t’ju jepet; kërkonte dhe do të gjeni; trokitni dhe do t’ju çelet”** (Mateu 7:7)... **“Duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur”** (Luka 18:1)... **“Duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimi në Frymën”** (Efesianëve 6:18).

Tek lutja përfshihet edhe “falenderimi”. A i jemi mirënjohës Zotit për gjithçka që bën për ne? Po t’i sillnim ndërmend vazhdimisht mrekullitë që Ai ka bërë për ne, do ta inkurajonim edhe më shumë veten, ngaqë do ta dinim se Ai do të jetë me ne edhe në të ardhmen. **“Për çdo gjë falënderoni sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju”** (1 Thesalonikasve 5:18)... **“A vuan ndonjë nga ju? Le të lutet. A është i gëzuar ndokush? Le të këndojë psalme!”** (Jakobi 5:13).

Përfundim

Të gjithë kemi nevojë për paqen, që na jep Perëndia. Ai dëshiron shumë, që ne ta kemi këtë paqe në zemër. **“Dhe paqja e Perëndisë, për të cilin ju u thirrët në një trup të vetëm, të mbretërojë në zemrat tuaja; dhe jini mirënjohës!”** (Kolosianëve 3:15). Në greqisht, fjala “paqe” (“eirene”) do të thotë “të jesh i lidhur me një nyje të pashkëputshme”. Pali, pra, në letrën drejtuar filipianëve, jo vetëm që na përshkruan sigurinë që kemi në Krishtin, por edhe na e tërheq vëmendjen tek uniteti që duhet të kemi si një trup i vetëm i Krishtit. **“Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: “Aba, o Atë!”.** Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë” (Romakëve 8:15-16)... **“Largohu nga pasionet rinore dhe bjeru pas drejtësisë, besimit, dashurisë dhe paqes bashkë me ata që e thërresin në ndihmë Zotin me zemër të pastër”** (2 Timoteut 2:22)... **“Kërkoni paqe me të gjithë dhe shenjtërim, pa të cilin askush nuk ka për të parë Perëndinë”** (Hebrenjve 12:14).

Një paqe e tillë është e mundshme, vetëm atëherë kur **“Princi i Paqes”** banon tek ne (Isaia 9:6). **“Dhe vetë Zoti i paqes ju dhëntë vazhdimisht paqe në çdo mënyrë. Zoti qoftë me ju të gjithë”** (2 Thesalonikasve 3:16). Nëse Zoti është me ne, atëherë paqja e Tij, që ia tejkalon çdo zgjuarsie, do t'i ruajë zemrat dhe mendjet tona, ashtu siç e ruan muri i kalasë qytetin nga sulmi. Paqja e Perëndisë i ngjan rojtarit, që i del përpara çdo sulmi të armikut. Një paqe e tillë qëndron roje tek dera e zemrës dhe e mendjes sonë, duke e penguar merakun, apo zhgënjimin, që të na e vjedhë besimin. Armiku kërkon të na frikësojë, apo të na e shkatërrojë besimin, por paqja e Perëndisë na jep fuqi, që të jemi **“më shumë se fitimtarë”** (Romakëve 8:37). Vetë Perëndia na qëndron roje, si ushtar shembullor. Nuk është për t'u habitur, pra, që paqja e Tij ia tejkalon çdo lloj zgjuarsie, e megjithatë, kjo paqe është mëse e vërtetë dhe gati për të na u dhuruar prej Zotit. Një paqe e tillë është efikase, vetëm atëherë kur qëndrojmë “në Krishtin Jezus”. **“Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë”** (Gjoni 14:27)... **“Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë”** (Romakëve 5:1)... **“Mëndjes që pushon te ti, ti i ruan një paqe të përsosur, sepse kjo ka besim te ti”** (Isaia 26:3).

Studimi 26

Gjashtë kushte për paqen shpirtërore (Pjesa III)

“Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka ndonjë virtut dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni.

Ato gjëra që keni mësuar, marrë dhe dëgjuar nga mua dhe patë në mua, i bëni, dhe Perëndia i paqes do të jetë me ju” (Filipianëve 4:8-9).

Parathënie

Nuk duhet ta lejojmë djallin, që të na ndalojë së menduari ashtu siç na mëson Perëndia. Në këtë studim, Pali na sugjeron gjashtë ideale të krishtera, të cilat përfaqësojnë bukurinë dhe paqen e Perëndisë në jetën tonë. Ideale të tilla largojnë prej nesh frikën, mëkatin dhe dyshimin. Pali na kërkon që ta përqëndrojmë vëmendjen tek idealet e mëposhtme:

1. E vërteta

Çdo besimtar duhet të dëshirojë, së pari, që të jetë i mbushur plot e përplot me njohurinë e Perëndisë. Kjo arrihet duke e lexuar dhe duke e studjuar Biblën. **“Mundohu të dalësh përpara Perëndisë si i sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet, që thotë drejt fjalën e së vërtetës”** (2 Timoteut 2:15). Në momentin kur e pranojmë se fjala e Perëndisë **“është e vërteta”** (Gjoni 17:17), atëherë Fryma e Shenjtë na udhëheq **“në çdo të vërtetë”** (Gjoni 16:13). Dorën e Perëndisë e vëmë re kudo në natyrë (Psalmi 19), por natyra nuk është një burim aq i besueshëm njohurie, saç është Bibla, sepse vetëm fjala e Tij mund të na çlirojë prej iluzjoneve të botës. **“Do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë... Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë”** (Gjoni 8:32, 36).

2. Ndershmëria

Duhet t’i ngremë lart ato gjëra që ia vlejnë për t’u nderuar dhe për t’u lavdëruar. Gjëra të tilla janë të bazuara gjithmonë tek standartet e vërteta të drejtësisë dhe të shenjtërisë, jo tek standartet e ndryshueshme të botës. Gjithashtu, nëse bëjmë një veprim, që nuk kemi qejf që të tjerët të na shikojnë kur e bëjmë, atëherë ai veprim nuk është i ndershëm, por mëkatar. **“Sepse kujdesemi të veprojmë mirë jo vetëm përpara Zotit, por edhe përpara njerëzve”** (2 Korintasve 8:21)... **“Silluni mirë ndër johebrenjtë, që aty ku do t’ju paditin si keqbërës, të përlëvdojnë Perëndinë ditën e ardhjes së tij, për shkak të veprave tuaja të mira”** (1 Pjetrit 2:12). Besimtari gjithmonë duhet të jetë i ndershëm si me fjalë, ashtu edhe me vepra.

3. Drejtësia

Drejtësia është themeli i krishtëritimit të vërtetë, sepse të gjithë ata, që e duan Perëndinë, janë të drejtë në mendje dhe në zemër. **“Kështu do të mund të ecësh në rrugën e të mirëve dhe do të mbetesh në shtigjet e të drejtëve”** (Fjalët e Urta 2:20). E si mund të jetojmë një jetë të drejtë, nëse nuk ia përkushtojmë veten të bindurit ndaj vullnetit të Perëndisë? **“Që të përmbushet drejtësia e ligjit në ne, që nuk ecim sipas mishit, por sipas Frymës”** (Romakëve 8:4). Gjithashtu, nuk duhet ta neglizhojmë domosdoshmërinë për drejtësi dhe mëshirë ndaj të tjerëve. **“O njeri, ai të ka bërë të njohur atë që është e mirë; dhe çfarë tjetër kërkon Zoti nga ti, përveç se të zbatosh**

drejtësinë, të duash mëshirën dhe të ecësh përrulësisht me Perëndinë tënd?” (Mikaeu 6:8).

4. Pastërtia

Ky ideal është komplet i kundërt me sjelljen imorale të botës. Nuk duhet të veprojmë si të tjerët, apo të flasim si ata, apo madje edhe të mendojmë si ata. **“Hiqni dorë nga çdo dukje e ligë”** (1 Thesalonikasve 5:22). Nëse merremi me të njëjtat gjëra që merret edhe bota, atëherë shumë shpejt kemi për t’u bërë pis! Jezusi pret që, kur të vijë përsëri, ta gjejë të pastër kishën e Tij. **“Që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të ti-llë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme”** (Efesianëve 5:27). Duhet ta mbajmë mendjen të pastër, jo të papastër. **“Gjithçka është e pastër për ata që janë të pastër, por asgjë nuk është e pastër për të ndoturit dhe për ata që nuk besojnë; madje edhe mendja, edhe ndërgjegjja e tyre janë të ndotura”** (Titit 1:15). Mendjen e kemi të pastër, vetëm atëherë kur i vëmë pikësynim vetes, që të jemi të pastër, **“siç është i pastër ai”** (1 Gjonit 3:3).

5. Dashuria

Kemi dashuri e zemërbutësi, atëherë kur bëjmë ato gjëra që e kënaqin Perëndinë. Një dashuri të tillë e kemi në zemër, atëherë kur duam t’i shërbejmë Zotit dhe të jemi në praninë e Tij. **“Oh, sa të dashura janë banesat e tua, o Zot i ushtrive! Shpirti im dëshiron me zjarr dhe shkrihet për oborret e Zotit; zemra ime dhe mishi im i dërgojnë britma gëzimi Perëndisë të gjallë”** (Psalmi 84:1-2). Të tjerët duhet të shohin dashurinë e Zotit nga mënyra sesi sillemi. Me pak fjalë, pra, të krishterët duhet të jenë njerëz të dashur.

6. Fama e mirë

Të gjithë kemi qejf të dëgjojmë nganjëherë ndonjë thashethem, por në fakt, të marrurit me thashetheme është si kanceri, që na e grabit paqen e Perëndisë. Në më të shumtat e rasteve, thashethemet kanë të bëjnë me gjëra të këqija, ndaj edhe nuk janë të vërteta, të ndershme, të pastra, apo të dashura. Thashethemi ia shkatërron reputacionin tjetrit, kurse “fama e mirë” ia rrit. Le të dëshmojnë mirë të tjerët për ne, ashtu siç dëshmuam edhe për Demetrin (3 Gjonit, vargu 12). Më në fund, fama jonë e mirë do të shfaqet hapur, kur të qëndrojmë me besim përpara fronit të Perëndisë. **“Sepse me anë të saj të moçmit morën dëshmimin”** (Hebrenjve 11:2).

Përfundim

Në fund të studimit, Pali shton fjalët “virtut” dhe “lëvdim”, për të na treguar se i krishteri duhet t’i vërë pikësynim vetes, për të qenë i shkëlqyer nga ana shpirtërore dhe morale. **“Që të dalloni gjërat më të mira dhe të mund të jeni të pastër dhe panjollë për ditën e Krishtit”** (Filipianëve 1:10)... **“Që nga fuqia e Perëndisë me anë të besimit jeni të ruajtur, për shpëtimin gati për t’u zbuluar në kohët e fundit. Për këtë gëzohuni, ndonëse, në qoftë se duhet, për pak kohë, tani duhet të trishtoheni nga prova të ndryshme, që prova e besimit tuaj, që është shumë më i çmuar nga ari që priset, edhe pse**

provohet me zjarr, të dalë për lëvdim, nder e lavdi në zbulesën e Jezu Krishtit, të cilin, megjithëse ju nuk e keni parë, e doni, duke besuar në të, megjithëse tani nuk e shihni, dhe ngazëllohuni nga një hare e patregueshme dhe e lavdishme, duke arritur përmbushjen e besimit tuaj, shpëtimin e shpirttrave” (1 Pjetrit 1:5-9).

Pali na thotë, pra, që të mendojmë rreth këtyre gjërave, sepse kështu do të kemi stabilitet në jetën tonë të krishterë. **“Sepse, ashtu si mendon në zemër të tij, ashtu është ai”** (Fjalët e Urta 23:7)... **“Që të hedhim poshtë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë dhe t’ia nënshtrojmë çdo mendim dëgjësës së Krishtit”** (2 Korintasve 10:5). Në greqisht, fjala “mendoj” (‘logizesthe’) do të thotë “të bësh llogari”, “të arsyetosh” si nga ana shpirtërore, ashtu edhe nga ajo llogjike. Kjo do të thotë se ne, të krishterët, duhet t’i marrim mirë parasysh virtyte të tilla, sepse, pa i patur ato në jetën tonë të përditshme, nuk mund të themi dot se jemi të krishterë. Nuk është keq, po të themi se duhet të mendojmë në mënyrë “pozitive”, por është edhe më mirë po të themi, siç na mëson Bibla, se duhet të mendojmë në mënyrë “të shenjtëruar”. **“Fjala e Krishtit banoftë në ju me begatinë e vet; në çdo dituri, mësoni dhe këshilloni njeri tjetrin me psalme, himne dhe këngë frymërore, duke kënduar Zotit me hir në zemrat tuaja! Dhe çdo gjë që të bëni, me fjalë a me vepër, t’i bëni në emër të Zotit Jezus, duke e falënderuar Perëndinë Atë nëpërmjet tij”** (Kolosianëve 3:16-17)... **“Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me tallësit, por që gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit, dhe që mendon thellë ditë e natë mbi ligjin e tij. Ai do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi. Të tillë nuk janë të pabesët; janë si byku që era e shpërndan. Prandaj të pabesët nuk do të përballojnë gjykimin, as mëkatarët në kuvendin e të drejtëve. Sepse Zoti njeh rrugët të drejtëve, por rruga e të pabesëve të çon në shkatërrim”** (Psalmi 1)... **“Dhe të përtëriteni në frymën e mendjes suaj”** (Efesianëve 4:23)... **“Sepse ata që rrojnë sipas mishit e çojnë mendjen në gjërat e mishit, por ata që rrojnë sipas Frymës në gjërat e Frymës”** (Romakëve 8:5).

Së fundi, Pali na thotë se këto ideale duhet vënë në praktikë, nëse duam vërtet që të kemi në zemër paqen e Perëndisë. Ç’vlerë ka e vërteta, nëse nuk e vëmë në praktikë? **“Ai, pra, që di të bëjë të mirë edhe nuk e bën, bën mëkat”** (Jakobi 4:17). Mendja e drejtë prodhon fryte të shenjta. Le t’i praktikojmë, pra, këto virtyte që na mëson Bibla.

Studimi 27

Dhuratat dhe Mbështetja

“Dhe u gëzova shumë në Zotin, sepse më në fund kujdesi juaj për mua u rigjallërua; në realitet ju edhe e kishit në mendje, por nuk kishit rast. Nuk e

them këtë se jam në nevojë, sepse unë jam mësuar të kënaqem në gjëndjen që jam. Unë di të jem i përunjur dhe di të jetoj edhe në bollëk; në çdo vend dhe për çdo gjë jam mësuar të nginjem dhe të kem uri, të kem me tepri dhe të vuaj në ngushticë. Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon” (Filipianëve 4:10-13).

Parathënie

Kjo pjesë e letrës së Palit ka të bëjë, në përgjithësi, me temën e ofertave të ndryshme që japin anëtarët e kishës, për t'i mbështetur dhe për t'i përkrahur ata që janë të angazhuar në predikimin apo në mësimin e fjalës së Perëndisë, apo edhe në ungjillizim. Të krishterët duhet t'i mbështesin financjarisht ata, që përhapin ungjillin si në të gjithë botën, ashtu edhe në qytetin apo në kishën e tyre. **“Sepse Shkrimi thotë: “Mos ia lidh gojën kaut që shin në lëmë,” dhe: “Punëtori e ka hak mëditjen e tij”** (1 Timoteut 5:18). Besimtarët filipianë, të frymëzuar prej Frymës së Shenjtë, i kishin dërguar Palit dhurata në burg me anë të Epafroditit (shiko Filipianëve 4:18). Kisha e filipianëve ishte një kishë e bekuar prej Zotit, pikërisht ngaqë anëtarët e saj jepnin oferta sakrifikuuese me gjithë zemër. **“Dhe ju them këtë: Ai që mbjell me kursim, do të korrë po me kursim; dhe ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë dorëhapur”** (2 Korintasve 9:6).

Kujdesi

Filipianët e kishin mbështetur Palin, sa herë që kishin patur mundësi. “Kujdesi” i tyre nuk kishte të bënte thjesht vetëm me të luturit për apostullin, por përfshinte gjithashtu edhe kujdesin që kishin treguar ata për çdo nevojë të jetës së tij. Ishin kujdesur, pra, për gjithë mirëqënien e Palit. Kishte patur raste kur nuk kishin patur mundësi për ta ndihmuar. Folja “u rigjallërua” na përshkruan një pemë, që fillon të çelë gjethe të reja pas një periudhe thatësie, d.m.th. filipianët kishin filluar të kujdeseshin përsëri për Palin pas një periudhe të gjatë, kur ndoshta nuk i kishin dërguar dhurata, ngaqë kishin dëgjuar lajme jo të vërteta rreth tij. E shohim se Pali nuk iu mban mëri, as nuk i kritikon që nuk e kishin mbështetur.

I kënaqur

Pali nuk ishte lypës dhe nuk përdorte dredhi për të marrë para prej kishave. Nuk e konsideronte veten të varfër, edhe pse ishte në një gjendje të mjeruar në burg. Sa turp do t'i vinte atij sot, po ta shikonte se ç'lloj mjetesh përdorin organizata të ndryshme të krishtera, si e si për të marrë para prej besimtarëve! Shoqata të tilla duhet të jenë të kënaqura, ashtu siç ishte edhe Pali, me ato që iu ka dhënë Zoti. Përkundrazi, ato nuk kënaqen kurrë, duke shfaqur kështu një mungesë shenjtërie dhe perëndishmërie. Zoti, të cilit i shërbejnë, e ka emrin “para”. **“Debatet e kota të njerëzve me mendje të prishur dhe të shterur nga e vërteta, sepse mendojnë se perëndishmëria është burim fitimi; largohu prej këtyre. Perëndishmëria është një mjet që sjell dobi të madhe, kur njeriu kënaqet me aq sa ka. Sepse ne nuk kemi asgjë me vete në këtë botë, dhe është e qartë se prej saj nuk mund të marrim gjë me vete; por, kur kemi çfarë të hamë dhe të veshim, të jemi të kënaqur me kaq. Por ata që**

dëshirojnë të pasurohen, bien në tundim, në lak dhe në shumë pasione të paarsyeshme dhe të dëmshme, që i plandosin njerëzit në rrënim dhe shkatërrim. Sepse lakmia për para është rrënja e gjithë të këqijave dhe, duke e lakmuar atë fort, disa u larguan nga besimi dhe e depërtuan veten e tyre në shumë dhimbje” (1 Timoteut 6:5-10).

Pali punoi për Zotin dhe mori prej Tij fuqinë që i duhej, për të qenë i kënaqur në çdo situatë. E dinte se si të ishte fitimtar madje edhe në momentet më të vështira, sepse pikërisht në momente të tilla e kishte kuptuar se i duhej të mbështetej edhe më shumë tek Zoti. Kur jemi të kënaqur, i shmangemi kurthit të lakmisë dhe egoizmit. Në greqisht, fjala “i kënaqur” (autarkeia) do të thotë “të jesh plotësisht i shkëputur prej rrethanave”. Ai që është i kënaqur, ia hap derën Perëndisë dhe bekimeve të shumta të Tij.

Pali vërtet që ishte i kënaqur, por jeta nuk i kishte shkuar si në vaj. Na thotë se kishte kaluar si momente varfërie, ashtu edhe momente begatie. E dinte se as varfëria, as begatia nuk kishin të bënin fare me gjendjen e tij shpirtërore. Përkundrazi, besimin e kishte përqëndruar tek Krishti. **“Sa për mua, unë jam i varfër dhe nevojtar, por Zoti kujdeset për mua”** (Psalmi 40:17). Besimi ynë nuk matet as nga varfëria, as nga begatia. **“Sjellja juaj të jetë pa lakmi paraje dhe kënaquni me atë që keni, sepse vetë Perëndia ka thënë: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis”** (Hebrenjve 13:5).

Krishti

Çdo besimtar besnik i Krishtit merr fuqinë, që i duhet për ta përmbushur vullnetin e Tij. Perëndia kurrë nuk na kërkon të bëjmë diçka, për të cilën nuk kemi fuqi. Përkundrazi, na jep fuqi, për ta kryer atë detyrë të caktuar. Fjalja “Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon” na përshkruan faktin se është Krishti Ai, që na jep fuqinë për t’i shërbyer. **“Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë”** (Gjoni 15:5). Tek 1 Timoteut 1:12, Pali na shkruan: **“Dhe e falënderoj Krishtin Zotin tonë, që më bën të fortë, sepse më çmoi të denjë për t’u besuar, duke më vënë në shërbimin e tij”**. Shprehja “më bën të fortë” vjen nga greqishtja (dunamis) dhe është e njëjta fjalë, prej së cilës rrjedh fjala “dinamit”, një substancë shumë e fuqishme. Ky fakt, pra, na tregon se Krishti na jep fuqinë për ta përballuar çdo situatë. **“Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten për mua”** (Galatasve 2:20).

Pali i shkroi kështu kishës së korintasve: **“Por ai më tha: “Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi”. Prandaj me kënaqësi të madhe do të krenohem më tepër për dobësitë e mia, që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë. Prandaj unë kënaqem në dobësi, në fyerje, në nevoja, në përndjekje, në ngushtica për shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë”** (2 Korintasve 12:9-10). Edhe ne, ashtu si Pali, mund ta përballojmë çdo vështirësi me fuqinë që na e jep vetëm Krishti. **“Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi. Sepse unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat**

e tashme as gjërat e ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezu Krishtin, Zotin tonë” (Romakëve 8:37-39)... “Që t’ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun e përbrendshëm” (Efesianëve 3:16)... “Mos ki frikë, sepse unë jam me ty, mos e humb, sepse unë jam Perëndia yt. Unë të forcoj dhe njëkohësisht të ndihmoj dhe të mbaj me dorën e djathtë të drejtësisë sime” (Isaia 41:10).

Përfundim

Nuk ka dyshim se Pali nuk ishte grabitës – nuk donte të përfitonte, apo të pasurohej në kurriz të bashkëbesimtarëve të tjerë. Ai ishte një pastor, që nuk merakosej nëse kishte apo jo fonde të mjaftueshme për ta kryer punën e tij. Nuk dërgoi asnjë letër si lypës, për t’i inkurajuar të tjerët, që t’i jepnin para. Edhe pse gëzohej kur i vinin ndihma e dhurata, prapëseprapë, vëmendjen e kishte të përqëndruar tek Krishti. Nga Pali duhet të marrin shembull të gjithë ata, që i shërbejnë Zotit. Në studimin e ardhshëm, do ta shohim sesa mirënjohës ishte Pali për kishën e filipianëve dhe kujdesin që tregonin ata për të.

Studimi 28

Zemërgjerësia sakrifikuese

“Po ju bëtë mirë që morët pjesë në pikëllimin tim. Edhe ju, o Filipianë, e dini se, në fillim të predikimit të ungjillit, kur u nisa nga Maqedonia, asnjë kishë nuk ndau me mua gjë për të dhënë a për të marrë, veç jush, sepse edhe në Thesaloniki më dërguat jo vetëm një herë por dy, përkujdesje kur isha në nevojë. Jo se unë po kërkoj dhurata, por kërkoj fryt që tepron për dobinë tuaj. Tani i kam të gjitha dhe më teprojnë; jam përplot, mbasi mora nga Epafroditi atë që më ishte dërguar nga ju, një parfum erëmirë, një fli i pranueshëm, i pëlqyeshëm nga Perëndia” (Filipianëve 4:14-18).

Parathënie

Në këtë studim do t’i hedhim një sy edhe një herë temës së ndihmës financiare për ata që bëjnë punën e Zotit, apo për ata që vuajnë për kauzën e Tij. Apostulli Pal na shpreh këtu gëzimin që ndjente për faktin se kisha e filipianëve e kishte mbështetur besnikërisht në punën e tij. Një mbështetje e tillë iu kishte kushtuar shumë anëtarëve të saj, ngaqë nuk ishin aq të pasur, por zemrën e kishin të madhe. Zoti i kishte dhënë Palit fuqinë për të vazhduar për t’i shërbyer Atij, por Pali nuk mund ta kryente dot një shërbesë të tillë pa u mbështetur besnikërisht prej besimtarëve të tjerë.

Bujaria

Kisha e filipianëve ishte e përkushtuar ndaj atyre, që ishin të angazhuar në përhapjen e ungjillit në mbarë botën. Të pakta ishin ato kisha, që jepnin vazhdimisht oferta dhe kisha e filipianëve jepte më shumë nga të gjitha. E dimë se ata i kishin dërguar dhurata Palit gjatë udhëtimit të tij misjonar në Selanik (shiko Veprat e Apostujve 17). Dhurata të tilla, jo vetëm që ia plotësuan apostullit çdo nevojë që kishte, por gjithashtu e inkurajuan atë dhe i dhanë zemër, duke e ditur se, edhe pse po vuante, besimtarët e tjerë nuk e kishin harruar. Kjo kishë, pra, pati një ndikim të fuqishëm si në punën misjonare të Palit, ashtu edhe në jetën shpirtërore të shumë njerëzve. Le të mos e nënvlerësojmë rëndësinë e një kishe, që është e përkushtuar ndaj misjonarëve.

Sakrifica

Shprehja “morët pjesë” (në greqisht “koinoneo”) ka kuptimin “të ndash atë që ke me të tjerët”. Anëtarët e kishës së parë ishin gati të ndanin gjithçka me njëritjetrin. **“Por gjithë ata që besonin rrinin bashkë dhe çdo gjë e kishin të përbashkët. Dhe i shisnin pronat e pasuritë dhe ua ndanin të gjithëve, sipas nevojës së çdonjërit”** (Veprat e Apostujve 2:44-45).

Pali nuk i kishte detyruar filipianët që t’i jepnin dhurata. Nuk i kishte shtyrë fare. Nuk iu kishte çuar copa guri prej qelisë së burgut si e si që t’i dërgonin 100 denarë! **“Unë nuk kam dashur as argjend, as ar, as rrobat e ndonjërit”** (Veprat e Apostujve 20:33). Filipianët jepnin, ngaqë ishin të frymëzuar prej Frymës së Shenjtë. Donin ta përkrahnin Palin. **“Prandaj m’u duk e nevojshme t’i këshilloj vëllezërit të vijnë te ju më përpara, që të bëjnë gati më parë ofertën që kishit premtuar më parë, kështu që ajo të jetë gati si dhuratë bujarie dhe jo kopracie. Dhe ju them këtë: Ai që mbjell me kursim, do të korrë po me kursim; dhe ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë dorëhapur. Secili le të veprojë ashtu si ka vendosur në zemrën, as me keqardhje as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar”** (2 Korintasve 9:5-7).

Fryma

“Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t’ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë, sikurse është shkruar: “Ai ndau, u ka dhënë të varfërve, drejtësia e tij mbetet në përjetësi”. Edhe ai që i jep farën mbjellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të rriten frytet e drejtësisë suaj; dhe atëherë do të pasuroheni për të qenë dorëdhënë, duke i sjellë nëpërmjet nesh falënderim Perëndisë. Sepse kryerja e kësaj shërbese të shenjtë jo vetëm përmbush nevojat e shenjtorëve, por sjell edhe një mbushulli falënderimesh ndaj Perëndisë, sepse për shkak të përvojës nga kjo shërbesë, ata e përlëvdojnë Perëndinë për bindjen ndaj ungjillit të Krishtit që ju rrëfeni dhe për bujarinë me të cilën merrni pjesë me ta dhe me të gjithë. Dhe me lutjet e tyre për ju ju shfaqin një dashuri të veçantë për hirin e shkëlqyer të Perëndisë përmbi ju. Le të falënderojmë Perëndinë për dhuratën e tij të patregueshme” (2 Korintasve 9:8-15).

Siç e shohim edhe prej tekstit të mësipërm, Perëndia i bekon ata që iu japin të tjerëve me gjithë zemër. Kur iu japim atyre që kanë nevojë, jo vetëm që i bekojmë, por bekohemi edhe vetë. **“Dhe në çdo gjë ju kam treguar se, duke u munduar në këtë mënyrë, duhet të ndihmohen të lëngatët dhe të kujtohen fjalët e Zotit Jezus, i cili tha: “Ka më shumë lumturi të japësh sesa të marrësh!”** (Veprat e Apostujve 20:35). Shënim: Nuk e kemi të shkruar gjëkund se Jezusi e ka thënë apo jo vërtet këtë shprehje, por ndoshta Pali po citonte një shprehje të Jezusit, e cila nuk arriti të përfshihej në Bibël. Jo gjithçka që ka thënë apo që ka bërë Jezusi, është e regjistruar në Bibël (shiko Gjoni 21:25). Ka të ngjarë që Pali ta ketë dëgjuar një thënie të tillë prej njërit prej dishepujve.

Shpëtimtari

Pali na thotë se dhurata që i dërguan filipianët, ishte “si një parfum”, që i dha erë të mirë qelisë së burgut. Edhe pse dhuratën ia kishin dërguar atij, prapëseprapë Pali na thotë se ajo ishte si një flijim i pranueshëm nga Perëndia. Ndoshta me këto fjalë ai po i referohej flijimeve të falenderimit të përmendura tek Levitiku 7:12-15. Të krishterët jo-judenj nuk e kishin për detyrë që të ofronin flijimet e Dhiatës së Vjetër, edhe pse i njihnin mirë traditat dhe zakonet e judenjve. Kjo ofertë e filipianëve ishte si një flijim i pëlqyeshëm nga Perëndia dhe Ai kishte për t’i shpërblyer ata me bollëk. Ata që nuk japin, nuk ngopen kurrë, kurse ata që japin me gjithë zemër dhe që nuk presin të marrin shpërblim, ata marrin me bollëk prej Zotit.

Përfundim

Ka të krishterë që nuk besojnë se duhet të japësh oferta, apo se duhet t’i mbështesësh financiarisht ata që predikojnë fjalën e Perëndisë. E megjithatë, njerëz të tillë presin që Zoti t’i bekojë! Kisha nuk ka nevojë për ofertën e kopracëve! Ungjilli i Krishtit vërtet që përhapet me anë të fuqisë së Perëndisë, por është mirë që, ata që i janë mirënjohës Zotit që i ka shpëtuar, të japin me gjithë zemër, me qëllim që edhe të tjerët të shpëtohen. Zoti ka për të na kërkuar një ditë llogari në Qiell. **“Kështu, pra, secili nga ne do t’i japë llogari Perëndisë për veten e vet”** (Romakëve 14:12)... **“Ata do të japin llogari para atij që është gati të gjykojë të gjallë e të vdekur”** (1 Pjetrit 4:5)... **“Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit, që secili merr shpagimin e gjërave që ka bërë me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen”** (2 Korintasve 5:10). Është vërtet gëzim i madh ta dish se Zoti është shpërblenjës i besnikëve. **“Edhe pa besim është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjës i atyre që e kërkojnë atë”** (Hebrenjve 11:6). Perëndia i regjistron dhe i mban mend frytet e besimit tonë. **“Sepse Perëndia nuk është i padrejtë, që të harrojë veprën dhe mundimin tuaj të dashurisë që treguat për emrin e tij me shërbesën që u bëtë dhe po u bëni shenjtorëve”** (Hebrenjve 6:10).

Studimi 29

Pasuri në lavdi

“Dhe Perëndia im do të plotësojë të gjitha nevojat tuaja sipas pasurisë së tij në lavdi, në Jezu Krisht” (Filipianëve 4:19).

Parathënie

Teksti i mësipërm duhet studjuar jo i izoluar prej pasazhit në të cilin përfshihet, por në kontekstin e diskutimit që bën Pali lidhur me temën e dhënies dhe marrjes së ofertës. Fatkeqësisht, një varg i tillë është përdorur shpeshherë gabimisht prej shumë vetëve, për të propaganduar mënyrën e jetesës së atyre, që i harxhojnë paratë për vete, pa e vrarë mendjen fare për punën e Perëndisë.

Kushtet

Pavarësisht se ç'mund të thonë të tjerët, ne e dimë se Perëndia e di se për çfarë kemi nevojë dhe na premtim se ka për të na i plotësuar të gjitha nevojat. **“Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t'ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë”** (2 Korintasve 9:8)... **“Sepse janë paganët ata që kërkojnë të gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për të gjitha këto gjëra”** (Mateu 6:32). Një e vërtetë e tillë bëhet realitet atëherë kur bie në përputhje me vullnetin e Perëndisë e jo thjesht vetëm me dëshirat tona. Perëndia na i plotëson të gjitha nevojat, jo të gjitha qejfet! Ka disa që kanë **“lakmi për para”** dhe nuk dinë ç'të bëjnë me gjithë pasurinë që kanë (1 Timoteut 6:10), por njerëz të tillë kanë një jetë të varfër shpirtërore. **“Por shpejt i harruan veprat e tij dhe nuk pritën me besim plotësimin e planit të tij. U ndezën nga lakmia në shkretëtirë dhe e tunduan Perëndinë në vetmi. Dhe ai u dha atyre sa i kërkonin, por dërgoi midis tyre një lëngatë që pakësoi numrin e tyre”** (Psalmi 106:13-15)... **“Ju kërkonin dhe nuk merrni, sepse kërkonin keqas që të shpenzoni për kënaqësitë tuaja”** (Jakobi 4:3).

Vini re se Pali na thotë se **“Perëndia im do të plotësojë të gjitha nevojat tuaja”**. Vëmendjen, pra, duhet ta përqëndrojmë tek fakti se Zoti është në gjendje të na i plotësojë të gjitha nevojat, pavarësisht sesa të mëdha apo sesa të vogla mund të jenë ato. Zoti Jezus na paralajmëroi që të mos e kemi mendjen tek ushqimi apo tek veshja, sepse nuk mund t'i shërbejmë dot **“Perëndisë dhe mamonit”** (Mateu 6:24). Përkundrazi, duhet ta vëmë Zotin në plan të parë dhe atëherë kemi për ta parë se Ai, Ati ynë Qiellor, do të na japë ç'kemi nevojë për mirëqenien tonë shpirtërore dhe fizike. **“Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata? Dhe cili nga ju, me gjithë kujdesin e tij, mund t'i shtojë shtatit të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerren; dhe unë, pra, po ju them se Salomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin**

e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? Mos u shqetësoni, pra duke thënë: "Çfarë do të hamë ose çfarë do të pimë, ose me çfarë do të vishemi?". Sepse janë paganët ata që kërkojnë të gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për të gjitha këto gjëra. Por para së gjithash kërkon mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen. Mos u brengosni, pra, për të nesërmen, sepse e nesërmja do të kujdeset vetë për vete. Secilës ditë i mjafton pikëllimi i vet" (Mateu 6:26-34).

Pasuritë

Perëndia nuk e harron kurrë bujarinë tonë sakrifikuese, por fatkeqësisht, ka nga ata besimtarë që kujtojnë se për çdo kartmonedhë që i japin Zotit, Ai e ka për detyrë që t'iu japë 100 kartmonedha të tjera. Pasuria e këtyre njerëzve është pasuria e kësaj bote, jo "pasuritë në lavdi në Jezus Krishtin". Mendjen e kanë tek paraja, ndaj edhe nuk kanë dashuri për Zotin. Sa të jemi gjallë, mund të mos pasurohemi me gjërat e kësaj bote, por na presin pasuri edhe më të mëdha në Qiell. Për hatër të Krishtit, mund të vuajmë nga varfëria, por na presin lavditë e prezencës së Tij qiellore. **"Përkundrazi mblidhni për vete thesare në qiell, ku as tenja as ndryshku nuk prishin dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk vjedhin"** (Mateu 6:20)... **"Duke e çmuar dhunën e Krishtit si pasuri më të madhe nga thesaret e Egjiptit, sepse i drejtonte sytë nga shpërblimi"** (Hebrenjve 11:26)... **"Lum ju kur do t'ju shajnë dhe do t'ju përndjekin dhe, duke gënjer, do të thonë të gjitha të zezat kundër jush, për shkakun tim. Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i madh në qiej, sepse kështu i kanë përndjekur profetët që qenë para jush"** (Mateu 5:11-12). "Pasuritë e hirit të Tij" janë më të vlefshme për besimtarin sesa të gjitha pasuritë e botës. **"Në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve sipas pasurivë së hirit të tij"** (Efesianëve 1:7).

Këto "pasuri" janë shpërblimi që marrim në qiell, kur tregohemi bujarë këtu në tokë. Perëndia na premton se do të na japë **"një trashëgim të paprishshëm, të panjollë dhe të pafishkur, që është ruajtur në qiejt për ju"** (1 Pjetrit 1:4). Tek Predikuesit 11:1-2, Salomoni tha: **"Hidh bukën tënde mbi ujërat, sepse pas shumë kohe do ta gjesh përsëri. Jepu pjesë shtatë, madje edhe tetë vetave, sepse ti nuk e di se çfarë fatkeqësie mund të të ndodhë mbi tokë"**.

Çlirimtari

"Pasuritë" janë "në Jezus Krishtin", sepse Ai është burimi më i madh i pasurive të çdo besimtari. Jezusi ishte njeriu më i pasur në botë, e megjithatë, shpeshherë Ai nuk kishte ku të flinte (Mateu 8:20). Pali e hap dhe e mbyll vargun e studimit tonë (Filipianëve 4:19), duke e përqëndruar vëmendjen tek Perëndia: "Perëndia im" dhe "në Jezus Krishtin". Kur i besojmë Krishtit për gjithçka, dëshirat tona ndryshojnë – nuk jemi më egoistë dhe lakmitarë, duke e dashur gjithçka për vete, por duam gjithçka që na jep Ai, në mënyrë që të kemi një jetë të shëndetshme të krishterë. Duam të jetojmë për Të dhe të marrim çdo bekim që ka planifikuar Ai për ne, edhe sikur ky bekim të jetë thjesht fuqia për t'iu bërë ballë vështirësive,

ashtu si veptoi edhe apostulli Pal. Perëndia gjithmonë na jep “sipas” pasurive të Tij, jo “nga” pasuritë e Tij. Ndaj e dimë se, kur punojmë për Zotin, shpërblimin e kemi të garantuar. Sa herë që i bëjmë nder ndonjërit prej vëllezërve më të vegjël, i kemi bërë nder Zotit dhe Ai ka për të na bekuar përjetësisht (shiko Mateu 25:31-46).

Çlirimtari ynë është gjithashtu edhe “Bariu i mirë”, që na ka dhënë me kohë bekimin më të madh. **“Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet”** (Gjoni 10:11). Ai e di me saktësi se për çfarë kanë nevojë delet e Tij. **“Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë”** (Gjoni 10:9). Le të mos e harrojmë se sa shumë kujdeset Zoti për ne. **“Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë. Ai më çon në kullota me bar të njomë, më drejton pranë ujërave që të çlodhin. Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër shtigjet e drejtësisë, nga dashuria që ka për emrin e tij. Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër. Ti shtron para meje tryezën në prani të armiqve të mi; ti vajos kokën time me vaj; kupa ime po derdhet. Me siguri pasuri dhe mirësi do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës ime; dhe unë do të banoj në shtëpinë e Zotit ditë të gjata”** (Psalmi 23). Vargjet e fundit të këtij psalmi na sjellin ndërmend edhe një premtim tjetër të Jezusit, që përfshihet tek Gjoni 14:1-3. **“Zemra juaj mos u tronditë; besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua! Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t’ju thoja. Unë po shkoj t’ju përgatis një vend. Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju”** (Gjoni 14:1-3).

Përfundim

Pali i shkruan këto fjalë, jo për të na thënë që të bëhemi lakmitarë, apo që të dëshirojmë gjërat e kësaj bote, por përkundrazi, për t’iu dhënë zemër atyre besimtarëve që tregohen bujarë ndaj Perëndisë dhe njerëzve të Tij. Ai dëshiron t’iu thotë filipianëve: **“Unë kurrë nuk mund t’ju shpërblej atë që keni bërë për mua, por Perëndia im ka për t’ju bekuar me bollëk, si këtu në tokë, ashtu edhe në lavdinë e Tij qiellore”**. Kur ne, ashtu si kisha e filipianëve, tregohemi bujarë ndaj atyre që janë nevojtarë, Perëndia ka për të na i plotësuar edhe neve të gjitha nevojat tona. Ai është bujari më i madh! **“Jepni dhe do t’ju jepet: një masë e mirë, e ngjeshur, e tundur, gufuese do t’ju derdhet në gji, sepse me atë masë që do të matni, do t’ju matet edhe juve gjithashtu”** (Luka 6:38)... **“Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë”** (Efesianëve 3:20). Nuk duhet të lakmojmë **“fitim të turpshëm”** (Titit 1:7, 11; 1 Timoteut 3:3, 8; 1 Pjetrit 5:2). Kurrë nuk ka për të na munguar gjë, nëse e duam me të vërtetë Zotin. **“Unë kam qenë fëmijë dhe tani jam plakur, por nuk e kam parë kurrë të drejtin të braktisur dhe pasardhësit e tij të lypin bukë”** (Psalmi 37:25).

Vargu i Filipianëve 4:19 mund të përshkruhet fjalë për fjalë edhe në këtë mënyrë - imagjino për një moment sikur ky varg të jetë i shtypur mbi një kartmonedhë të botuar prej bankës kombëtare, që thotë:

“Perëndia im” – emri i bankës
“Do të plotësojë” – premtimi i pagesës
“Të gjitha nevojat” – vlera e kartmonedhës
“Sipas pasurive të Tij” – të ardhurat e bankës
“Në lavdi” – adresa e bankës
“Në Jezus Krishtin” – firma e atij që e autorizon pagesën
Hadsën Tejlëri ka thënë: “Punëtorit, që e kryen punën e Perëndisë ashtu siç do Ai dhe për lavdinë e Tij, s’ka për t’i munguar kurrë asgjë”.

Studimi 30

Amen dhe Amen

“Perëndisë tonë e Atit tonë lavdi në shekuj të shekujve. Amen. Përshëndetni të gjithë shenjtorët në Jezus Krishtin. Vëllezërit që janë me mua ju përshëndesin; të gjithë shenjtorët ju përshëndesin, sidomos ata të shtëpisë së Cezarit. Hiri i Zotit tonë Jezus Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen.” (Filipianëve 4:20-23).

Parathënie

Studimit tonë mbi Letrën drejtuar Filipianëve po i vjen fundi. Në këto vargje të fundit vëmë re përsëri shpirtin e dashur të Palit, tek e mbyll letrën me fjalë bekimi ndaj kishës. Apostulli Pal e dinte mirë se si t’i hapte dhe t’i mbyllte letrat e tij me bekimet e hirit të Perëndisë (shiko Filipianëve 1:2, 4:23). Ungjilli i Krishtit ka të bëjë shumë me hirin e Perëndisë, ndaj edhe nuk është habi që Pali iua sjell ndërmend lexuesve të tij këtë fakt.

Amen

Është një gjë e mahnitshme, kur mendon se Zoti Sovran i gjithçkaje na pranon dhe kujdeset për ne, ashtu si një baba që kujdeset për fëmijët e tij. **“Dhe atij që mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim, të vetmit Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, i qoftë lavdi, madhështi, sundim dhe pushtet, tani dhe përjetë. Amen”** (Judës, vargu 24-25)... **“Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjëra. Lavdi atij përjetë! Amen!”** (Romakëve 11:36). Ai quhet “Ati” ynë, ngaqë nuk është një Zot i largët, që egziston i izoluar prej popullit të Tij. Duhet të gëzohemi pa masë, kur reflektojmë rreth kësaj të vërtete të mrekullueshme. Ai, të Cilit Jezusi i thirri **“Ati Im”** (Gjoni 15), është gjithashtu **“Ati ynë”** (Mateu 6). Përemri “ynë” na tregon se Ai nuk është “Ati” i një grupi njerëzish të zgjedhur, por Ai është “Ati” i të gjithëve që besojnë. **“Një Perëndi i vetëm dhe Atë i të gjithëve, që është përmbi të gjithë, në mes të të gjithëve dhe në ju të gjithë”** (Efesianëve 4:6).

Ç’privilegj është, pra, që t’i lutemi direkt Atit tonë Qiellor (Mateu 6:9) dhe që secili prej nesh ta ketë bekim që ta quajë Atë “Ati im”! **“Sepse ju nuk keni marrë një**

frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: “Aba, o Atë!”. Vetë Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij të Perëndisë. Dhe nëse jemi bij, jemi dhe trashëgimtarë, trashëgimtarë të Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit, nëse vuajmë më të dhe lavdohemi me të” (Romakëve 8:15-17). Duhet ta mbajmë mend gjithmonë këtë të vërtetë të lavdishme. “Por, kur u mbush koha, Perëndia dërgoi Birin e tij, të lindur prej gruaje, të nënshtuar ligjit, që të shpengonte ata që ishin nën ligj, që ne të fitojmë birërinë. Dhe, duke qenë se jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të tij në zemrat tuaja që thërret: “Abba, Atë!” (Galatasve 4:4-6).

Dhe Amen

Gjatë gjithë kësaj letre, e kemi parë se, madje edhe nga qelia e errët e burgut, Pali donte që të kishte një ndikim pozitiv tek lexuesit e tij. I quan të gjithë ata që besojnë “vëllezër” dhe “shenjtore”. Pa dyshim që në këtë grup ai përfshin edhe ata që i kishin besuar Krishtit brenda përbrenda familjes së perandorit romak. Vini re, pra, se si ai na vë në dukje faktin se kishte të krishterë edhe mes shërbëtorëve të Neronit, mes ushtarëve të tij dhe ndoshta edhe mes familjes së tij. Pali nuk kishte urrejtje ndaj romakëve apo atyre që kishin lidhje me ta, por ishte i lumtur t’i quante ata vëllezër dhe motra në Krishtin.

Fjala “shenjtore” nuk do të thotë se ata ishin të pastër, pa mëkat dhe absolutisht të përsosur. Përkundrazi, kjo fjalë na tregon se besimtarët e vërtetë janë populli i Perëndisë. Në greqisht, fjala “shenjtore” përkthehet “hagian” dhe iu referohet gjërave që janë vënë nën kujdes, apo që janë të dedikuara për përdorim nga Perëndia. “Shenjtoret” janë ndryshe nga bota, si me fjalë, ashtu edhe me vepra. E si mund të quhen ata fëmijë të Perëndisë, nëse bëjnë ato gjëra që bëjnë edhe jo-besimtarët? Përndryshe, do të quheshin fëmijë të Satanait. **“Atëherë Jezusi u tha atyre: “Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por ai më ka dërguar. Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time. Ju jeni nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i rrenës. Kurse mua, duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më besoni”** (Gjoni 8:42-45). Ata, që me të vërtetë e duan Jezusin, i zbatojnë urdhërimet e Tij (Gjoni 14:15).

Pali i konsideronte “vëllezër” dhe “shenjtore” si besimtarët në Filipe, ashtu edhe ata në Romë. Secili prej tyre ishte fëmijë i Perëndisë: që nga oficeri me grada më të shumta në ushtri e deri tek skllavi më i përlur. **“Sepse te Perëndia nuk ka anësi”** (Romakëve 2:11). Ky fakt duhet të na ndihmojë, që të mos e kujtojmë veten më të mirë sesa të tjerët, thjesht ngaqë jemi më të ngritur nga pozita shoqërore, sepse të gjithë jemi mëkatarë. **“Sepse, për hirin që më është dhënë, unë i them secilit prej jush të mos e vlerësojë veten më shumë se sa duhet ta çmojë, por të ketë një vlerësim të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit”** (Romakëve 12:3)... **“Kini të njëjtat mendime njeri me tjetrin; mos lakmoni për lart, por rrini me të përunjurit; mos e mbani**

veten për të mënçur” (Romakëve 12:16). Pak rëndësi kanë pozita shoqërore, kombësia, ngjyra e lëkurës apo gjinia. Gjëra të tilla shkaktojnë mendjemadhësi, jo shenjtëri. **“Sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit te Jezhu Krishti. Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin, Krishtin keni veshur. Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezhu Krishtin”** (Galatasve 3:26-28). Ungjilli i Krishtit i afron njerëzit me njëri-tjetrit. Në familjen e Perëndisë nuk ka kurrfarë pengesash kulturore, ekonomike apo shoqërore. “Hiri i Perëndisë” është për të gjithë” ata që e pranojnë “Zotin Jezus Krisht”. Kësaj duhet t’i themi “Amen”!

Përfundim

Në një farë mënyre, kisha e filipianëve është shembulli i një kishe të mirë. Ajo përbëhej nga njerëz të ndryshëm, që vinin nga rrugë të ndryshme të jetës, por që ishin të bashkuar së bashku me qëllimin e përhapjes së fjalës së Perëndisë. Jo se s’kishin konflikte si brenda ashtu edhe jashtë kishës, por, ngaqë ishin gati t’ia vinin veshin doktrinës së shëndoshë biblike, kishin mësuar t’ia dilnin mbanë dhe ta zgjidhnin çdo vështirësi.

Në këtë letër, kemi lexuar vargje rreth zemërbutësisë, përljes, sakrificës, unitetit, gëzimit dhe rreth shumë të vërtetave të tjera të rëndësishme. Secila prej tyre na tregon se si të jetojmë një jetë të krishterë të suksesshme, ndërkohë që rritemi e bëhemi më të pjekur në Krishtin dhe fjalën e Tij. Nuk jemi të vetëm, tek punojmë për ta vënë në praktikë krishtërimin (Filipianëve 2:12). Përkundrazi, kemi praninë e Frymës së Shenjtë të Perëndisë, që na jep fuqi. Vetë jeta e Palit është shembull për ne – një përkushtim të tillë duhet të tregojmë edhe ne ndaj Zotit. Le të kemi, pra, mençurinë e Palit, kujdesjen dhe dhembshurinë e tij, ashtu siç e pati edhe kisha e filipianëve.

“Hiri i Zotit tonë Jezhu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen”.